

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Norton_Andre-Svet_carodejnic_06-Exil.pdb

PDB Name: Norton Andre-Svet carodejnic 6-
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.5.2007
Modification Date: 1.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ANDRE NORTON & MARY H. SCHAUB
SVĚT ČARODĚJNIC
EXIL

Kronikářka

Kdysi jsem byla Duratan z Hraničářů - jak bych si asi měla říkat teď? Částečně jsem kronikářka a zaznamenávám skutky jiných, jsem z toho druhu lidí jako Ouen a Wessel, co pomáhají udržovat celý Lormt, aby ti, co přicházejí a pátrají po informacích, se měli kde ubytovat a měli co jíst, zatímco se probírají zápisy o minulosti, kterou milují.

Jsem také hledač. Kousek po kousku nalézám něco tady a něco tamhle, snažím se ze všech sil odpovědět na otázky, které mě napadají - co je mým úkolem ve světě, který byl rozvrácen Silou, již nás bylo tolik vydáno na pospas.

Když byl Estcarp vystaven přímé hrozbě Pagara z Karstenu a všem rozumně myslícím lidem bylo jasné (aniž by hledali útočiště u Síly a jejích možností), že budeme docela určitě přemoženi, byly to samotné čarodějky, které zasáhly a udělaly, co mohly, aby postavily překážku mezi blížící se chaos a svoji zem. Spojily se do jednoho, k boji připraveného těla a myslí a použily pověstnou Sílu, aby zapůsobily na samotnou zemi a přiměly přírodu sklonit se před jejich společnou vůlí.

Hory, přes které postupovaly Pagarovy jednotky ve snaze na nás zaútočit, se otfásly, poklesly a opět se vztyčily. Země pukala, byla rozervána, zraněná a zjizvená. Lesy zmizely, řeky se vylily z prastarých koryt, ve světě nastal obrovský zmatek.

Za to čarodějky zaplatily vysokou cenu. Z Rady v Es nepřežil nikdo. Zbylé členky společenstva připomínaly jen prázdné slupky, zničené Silou, kterou samy přivolaly.

Vláda čarodějek zemřela s většinou těch, jež ji vykonávaly. Přesto stále na hranicích zůstávali nepřátelé, jako například alizonští, kteří vládu čarodějek považovali za něco odporného.

Kolderové, kteří na nás zaútočili jednou z bran, se roztekli jako odporný hnis z bodné rány a nastala poslední muka světa, který jsme znali.

Ale bojovníci povstali. Zbylé čarodějky je plně podporovaly. Přišel Simon Tregarth, cizinec ze světa za další bránou. K němu se připojila čarodějka Jaelithe a také Koris z Gormu (z toho nechvalně známého místa, které Kolderové pošpinili jako první) a Loyse z Verlaine - a také další, jejichž jména se prostřednictvím veršotepců dostala do mnohých balad. Právě Simon a Jaelithe uzavřeli kolderskou bránu. Válka přesto pokračovala, neboť zlo, jehož sémě Kolderové zaseti, nebylo ještě zdaleka sklizené.

V Údolích High Hallacku probíhal lýtý boj, protože Kolderové podporovali obyvatele Alizonu, napomáhali jim při vpádu do země zvláštními zbraněmi, takže si dokázali probít cestu do legendárního Arvonu až na místa, kam prý Stará rasa ukryla poklady Síly. Když byli Kolderové přemoženi, následoval pád Alizonu a jeho vojska byla hnána po Údolích až k moři. Tam byla zničena, protože pro ně nebylo úniku. Sulcarové, odvšní přátelé Estcarpu, zničili jejich flotilu.

Ale v myslích vládců meče, kteří tam panovali, však Alizon ještě poražen nebyl. Olízali si rány a pohledy stále upírali k jihu. Stejně jako nenáviděli Sílu, uchovávali si v srdci tajemství Temnoty.

Karsten povstal z kolderského zmatku pod Pagarovým vedením, ale co následovalo, když čarodějky zabránily vpádu? Nebo to snad byl teprve začátek?

Při samotném Zvratu totiž důležitou Trefové. Byli celkem tři - děti čarodějky Jaelithe. Narodily se všechny najednou, což se předtím ještě nikdy nestalo. Jmenovaly se Kyllan válečník, Kemoc čaroděj a Kaththea čarodějka. Prolomili letitý blok v našich myslích a vydali se na východ, přes hory do Escore, odkud naše rasa uprchlá už před tisíciletím. Bohužel jejich příchod do Escore narušil křehkou rovnováhu mezi Světletem a Temnotou. Ještě jednou se rozpoutala válka a děly se hrůzostrašné věci, zrozené ve špině zla. Avšak někteří ze Staré rasy se vzchopili a vydali se se svými rodinami a sobě oddanými přes východní hory, a tam pomocí mečů znovu přiměli síly Světla, aby se utkaly s Temnotou.

Když došlo ke Zvratu, byla jsem v Lormtu, a ne v přední bojové linii. Kemoc byl můj ochránce a přítel a, než se vydal osvobodit svou sestru ze zajetí čarodějek, přebýval nějakou dobu v lormtské pokladnici vědění. Tam jsem ho navštívila. Silná touha vrátit se mě držela do doby, co jsem se vážně zranila při pádu ze skály a dny válčení tak pro mě skončily.

Ačkoli Kemoc už odešel, já zůstala. Byly chvíle, kdy jsem byla úplně rozpolcená - toužila jsem po hraničářském životě, který jsem tak dobře znala, a na druhé straně mě velice lákalo pátrání v oněch mnoha starých zprávách o zaslém světě a

dávných časech. V dobách, kdy jsem byla ještě bojovník, bych přísahala, že ve mně žádný talent k Síle nedřímá. A přesto jsem přišla na to, že jsem byla skutečně zvláštními schopnostmi obdařena.

Protože jsem byla mladá a měla jsem se k světu, kulhavost mě nijak zvlášť neomezovala v pohybu a s Ouenem jsem po Zvratu měla v Lormtu spoustu práce. Když se země pohnula, ze čtyř věží prastaré pevnosti vědění se jedna a část další zhroutily – a s nimi i spojovací zeď.

I když byli mezi námi ranění, o život nepřišel nikdo. Nejprekvapivější ale bylo, že jak se stavba sesula, odhalily se komory a krypty, kde byly uloženy truhlice a veliké nádoby s nejrůznějšími pergamenovými svitky a knihami.

Naši učenci byli u vytržení a bylo na nás ostatních, kdo jsme dokázali chladněji uvažovat a byli jsme méně pohrouženi do výzkumu, abychom zabezpečili, že se jim nic nestane, až se vydají do zrádných trosek. Tak se stalo, že v těch prvních dnech jsem měla spoustu práce a jen stěží si uvědomovala obrovské riziko - vnímala jsem jenom to, co jsem měla přímo před očima.

Poskytli jsme přístřeší třem uprchlíkům. Byla mezi nimi i mladá žena, která k nám přijela hledat lék pro svou tetu. Já tu starší ženu neviděla, ale řekli mi, že byla poraněná na hlavě a zranění přivodilo stav neustálé náměsíčnosti. Pak byl s nimi ještě jeden hraničář, jehož oddíl se při té pohromě rozpadl, a on si vzal obě ženy na starost a dovedl je bezpečně až k nám.

Ženy, které ho zaměstnávaly, trávily spoustu času s Morfewem, jedním z učenců, který byl vždycky vstřícnější než ostatní. Zanedlouho celá trojice náhle odjela, jak mi řekl Wessel, který jim ještě zajistil zásoby na cestu. Morfew tvrdil, že dívka Nolar mezi nově odhalenými svitky objevila nějakou zmínku o starém léčebném místě. Byla jsem trochu znepokojena, protože nedávné obrovské změny na zemi mohly smést z povrchu veškeré význačné body, podle nichž by se mohli při cestě orientovat. Skoro jsem se chtěla rozjet za nimi, ale bylo třeba udělat ještě celou řadu věcí a já čekala, že se docela určitě zanedlouho celí zklamaní vrátí.

Když jsem poprvé navštívila Kemoca v Lormtu, dal mi váček s barevnými krystaly a já zjistila, že nějakým způsobem reagují na mé zvláštní schopnosti. Když jsem je rozhodila, vytvořily obrazy. Když jsem je pozorovala, stávalo se, že se mé myšlenky i varování stávaly stále jasnějšími. Stalo se tedy mým každodenním zvykem hned ráno po probuzení rozhodit hrst krystalů a pokusit se přečíst, co mě ten určitý den čeká.

Několik dní po odjezdu oné trojice jsem je opět rozhodila, ale nic mi o nich neprozradily. Bylo však jisté, že mě chtějí varovat.

Ten temně rudý, skoro černý (symbol nejhoršího zla), žhnul uprostřed. Před ním ležely tři další třpytivé, jeden zelený, malý, ale velice jasný, a ještě další dva, planoucí. Jeden modrý a druhý čistě bílý a z každého z nich vycházel paprsek až k tomu černému. Jako bych viděla na vlastní oči, co se stalo, věděla jsem, že se stávám svědkem veliké bitvy. Rukou jsem stiskla okraj stolu. Fena Rawit, která pokaždé sledovala, jak rozhazuji krystaly, zavrčela a v zádu na opěradle mé židle vykřikla sokoli-ce Létavice, jako by vyzývala do boje. Tři světla proti temnotě - domnívala jsem se, že to jsou ti tři, co opustili Lormt. Usilovně jsem se s nimi snažila telepaticky spojit. Místo toho jsem slyšela jen svist krystalů, který jsem ale nevyvolala vlastní vůlí.

Zmocnil se mě strach - to bylo neobvyklé. Asi se zase něco uvolnilo, stejně jako když Tregarthové nevědomky vypustili Temnotu v Escore. Přesto jsem měla za to, že se nejedná o varování z Escore, ale že mě kameny chtějí upozornit na něco, co se děje nedaleko samotného Lormtu.

Ten den a ještě další čtyři jsem projížděla po mezích našich polí a pozorovala krystaly, rozhazovala jsem je dvakrát i třikrát denně. Navštívila jsem Morfewa. Ukázal mi kopii toho, co Nolar sestavila z útržků starého svitku, v němž se hovořilo o Konnardově kameni. Byla jsem si naprosto jistá, že tohle je součást strašlivého kouzla, a také jsem se na ně zlobila pro to, co nám mohli způsobit.

Vzala jsem si zbraně a zásoby, třebaže jsem netušila, co bych měla udělat. Stále hrozilo nebezpečí a já byla pořád ještě dost velký bojovník a přitahovalo mě to. Naposledy jsem rozhodila krystaly.

A tentokrát se mi to podařilo. Ten, co vyzařoval zlo, chyběl. Zůstal jenom ten bílý a další, co pulzovaly rovnoměrně, jako když tepe srdce.

Zaslechla jsem štkat Rawit a náhlý ostrý křik Létavice. Zahledla jsem se k místu, kde byla kdysi zasazena brána do Lormtu a spatřila dvojici jezdců, jak se vracejí zpět, unavení a schoulení v sedle. I když jsem si v tu chvíli dost dobře neuvědomovala, proč mě zalila tak obrovská vlna radosti, domnívala jsem se, že je to jen proto, že pominula jakási hrozba.

Pobídla jsem koně a jela jsem Nolar a Derrenovi naproti. A skutečně, měli pro mě úžasné noviny, které jsem mohla zanést do Kronik.

Něco viselo ve vzduchu. Něco moc špatného. Nebylo to vidět - jako opar kouře nebo prach, co dusí. Vzduch pozdňního léta byl čistý a čerstvý jako obvykle v předhoří Estcarpu, které se choulilo pod vysokými vrcholky hor. A přece . . . všechno jako by prochl hlodavý pocit stísněnosti.

Nolar odložila byliny, které přebírala, a přešla znovu k úzkému oknu s výhledem na jih. Celý den byla podivně neklidná, měla pocit, že se kdesi, kam nemůže dohlédnout, jako přízrak vznáší jakési těžko popsatelné nebezpečí. Pomyslela si, že je to, jako by se jí nad hlavou mihl stín dravce a měl se každou chvíli vrhnout k zemi na svoji oběť.

Popošla ještě o kousek, aby lépe viděla na oblohu. Východ slunce byl jasný, ale přes den se na jižním horizontu rozestřela zlověstně temná hradba mraků. Když se seznamovala s léčitelským uměním, viděla stejně černorudou barvu na těžce zraněných tělech. Neslyšela vzdálené burácení hromů, ale z vlastní zkušenosti už věděla, s jak děsivou rychlostí mohou přijít z vysokých vrcholků hor ty nejhorší bouřky. Téměř vždycky jim předcházela mrtvolná klid, ovšem působil spíš jako nepřirozená strnulost.

Stejně tak si Nolar uvědomovala nervózní chvění rukou i obličejů a dech se jí zrychlil, jako by právě vyběhla strmou pěšinu u Ostborova domu. Soustředila se na další věci, které bouřím obvykle předcházejí - něco nezachytitelného, ale

obvyklého, běžného. Věděla o tísnivém pocitu síly, který se, dokud nedošlo k uvolnění ve skutečné bouři, násobil. Náhle Nolar přestala přecházet po místnosti. Uvědomila si jistý obrovský rozdíl. To, co ji celý den sužovalo, nebylo hromadění síly; bylo tomu přesně naopak. To, co si mimovolně uvědomovala, byl právě úbytek - síla mizela z míst obvyklé životnosti, vytrácel se dojem, že živé rostliny a zvířata tvoří přirozený řád. Během toho dne něco velmi výrazně zasáhlo do pevné přírodní soudržnosti.

Znovu se zadívala na nezvykle tiché kopce. Neozýval se zpěv ptáků, nikde nebylo vidět drobnou zvěř. Uvykla osamělosti úpatí kopců a vrcholků hor, ale takovýhle naprostý klid ji znepokojoval. Myšlenka na Sílu a zacházení s ní nevyhnutelně nesla představu čarodějek z Estcarpu.

Co si Nolar pamatovala, čarodějky ji přitahovaly i odpuzovaly zároveň. Byly to vládkyně Estcarpu a jeho nejvyšší ochránkyně. Osud Staré rasy byl zcela v jejich rukách, protože jedině jejich společným využitím Síly měla dávná země Estcarp naději ochránit hranice proti opakovaným útokům, nejdříve z Karstenu na jihu a potom z Alizonu na severu. V posledních letech se největší hrozba objevila na jihu, kde si Pagar z Geenu probojoval cestu k vévodské hodnosti a sjednotil Karsten ve velké snaze.

O rozdrčení Estcarpu. Navzdory nájezdům z moře podnikaným věrnými spojenci Estcarpu ze Sulcaru, Karsten i nadále pokračoval v ozbrojených loupežných nájezdech na hranici; pomalu, ale jistě snižoval již tak omezený počet estcarpských bojeschopných strážců. Dokonce i do odlehlé oblasti daleko na sever od opevněné hranice se k Nolar donesly útržkovité zprávy o boji.

V mysli jí náhle zazněla slova potulného obchodníka s látkami. Měla ve zvyku zajít asi tak jednou týdně do nejbližší vesnice na úpatí, aby tam vyměnila své byliny za zásoby, které si sama nemohla udělat nebo opatřit. Když před dvěma dny vážila nějaká sušená semena, upoutal její pozornost rozruch kolem nově přichozího, který vešel do jediného obchodu ve vesnici. Muž středních let, pokrytý prachem cest, s ostrým pohledem, s větrem ošlehaným obličejem si zcela zjevně vychutnával pozornost, kterou u všech kolem vzbuzoval. Nolar snadno slyšela, co říká, protože jeho hlas byl hlasem obchodníka - posazený tak, aby přehlušil všechny ostatní.

„Nikdy bych z Garthu neodjížděl,“ prohlásil, „ale kapitán lodi, ten blázen, mě ujišťoval, že obchod v Es je velice živý.“ Posměšně si odfrkl. „Nepochybně tam živo bylo, ale asi tak před sto lety. Říkám vám, je tam spousta lidí - až příliš; všichni někam spěchají, ale nikdo nemá zájem koupit si látku.“ Aby dodal svým slovům důraz, odmlčel se a pak se obrátil na posluchače. „Vy jste viděli moje zboží. Mám kvalitní látky pro všechny příležitosti. Myslíte, že se uráčili věnovat trochu pozornosti mým krásným krajkovým lemovkám? Že si sáhli na můj nádherný samet? Kdepak! Byli příliš zaneprázdněni tím, jak dělali místo jednotkám Hranicářů, kteří scházeli z hor. A pak ještě ta další věc - nikde nebylo dost místa, aby člověk mohl náležitě vystavit své zboží nebo kde by dokonce mohl pohodlně ulehnout. Všechny hostince byly přeplněné - ubytovávaly strážce, sulcarské námořníky, dokonce i ty cizí sokolníky s divokými ptáky na sedlech koní.“

Nolar ustoupila hlouběji do stínu obchodu. Několik dětí farmářů z kopců se tlačilo u vchodu a strkaly do pastevce, který si chtěl koupit lék na bolavou nohu. Prodávač byl dychtivý slyšet další novinky toho cizince, přinesl tedy láhev silného vína a nalil mu.

„Nate, zkuste trochu tady toho vína. A řekněte nám, jestli vás to neobtěžuje, jak to vypadá na jižní hranici?“

Obchodník vděčně přijal dřevěný pohár.

„Díky za občerstvení. A co se týče hranice na jihu, je to tam všechno dost zamotané, sám se v tom pořádně nevyznám. Já obchoduji s látkami, nezajímají mě záležitosti vysoce postavených jako jsou čarodějky, vévodové a armády. Možná jste před nějakým časem zaslechli zvěsti o tom, že mají být sulcarské lodi přesunuty z Estcarpu, aby chránily a střežily pobřeží. To už je samozřejmě stará zpráva, sotva koho už zajímá, ale můžu vám říct, co jsem viděl na vlastní oči - sulcarská flotila se v těchto dnech shromáždila v zálivu nedaleko ústí u Es. Hodně se mluví o možném spásném útěku přes moře, kdyby selhal jakýsi velkolepý plán čarodějek. Abych řekl pravdu, nikdo přesně neví, co je to za plán, ale podle toho, co jsem vyslechl, připravuje Rada nějakou dobře promyšlenou past, která spolkně vévodu z Karstenu a celou jeho armádu, která plundruje kraj a sužuje lid.“ Obchodník zavrtěl hlavou a zamračil se. „Obchodování tohle vůbec neprospívá, zpropadené boje a intriky.“ Pak se mu ale obličej vyjasnil. „No, teď už jsem daleko od toho všeho, vydal jsem se po téhle obchodní cestě na sever, kde rozumní lidičky rozeznají kvalitu a cenu zboží, jen co se na něj pořádně kouknou. Říkám vám, v Es to bylo na první pohled jasné - všichni obchodníci, co chtějí skutečně obchodovat, by si měli najít lepší trhy; a to už ani nemluví o tom, že i bezpečnější.“

„O jakou léčku jde?“

„Co má Rada za lubem?“ dožadovalo se několik hlasů bližšího vysvětlení.

Obchodník rozhodil ruce. „Myslíte si, že mi Strážkyně poví, co má v plánu? Jediné, co vám můžu říct je to, co jsem slyšel od jiných obchodníků v Es. Spíš se tam vyměňovaly klepy než zboží, to vás můžu ujistit. Ano, ano - vím nějaké podrobnosti, alespoň jak jsem si je domyslel. Jeden hraničář mi důvěrně svěděl, že jeho jednotka dostala pokyn, aby se stáhla ze svého postu v horách, ale opatrně, ne tak, aby si toho hned někdo všiml. Když jsem se z něj snažil vymámit důvod - bylo mi totiž jasné, že i mnoho dalších jednotek muselo dostat stejné pokyny - odpověděl, že čarodějky mají v plánu zasadit vévodovi Pagarovi pořádnou ránu, z níž se ani on ani Karsten hned tak nevzpamatují.“ Obchodník roztočil dřevěný pohár na drsné desce stolu. „Po straně se šeptalo, že ona tajná léčka bude znamenat konec hrozby z jihu, jinak by mohl být celý Estcarp ztracený. Bylo mi jasné, že ať se to všechno vyvine jakkoli, obchodu to určitě neprospěje, tak jsem si sbalil zboží a koukal co nejdřív z Es zmizet. A teď už zase budu muset pokračovat, vypadá to, že dneska bude ještě větší vedro.“

Prodávač chytil obchodníka za rukáv. „Ale někdo v Es musí přece vědět, co vězí za touhle velkou lstí. To nemáš ani sebemenší představu o tom, co čarodějky proti Pagarovi chystají?“

Obchodník se zašklebil. „Ale, zaslechl jsem jen samé šílenosti, kterým se musí rozumně myslící člověk jenom smát . . .

nebo nad nimi plakat. Řeknu vám to na rovinu: já sám pocházím z Verlaine a tam se pyšníme tím, že si hledíme svého. Je rozumnější nemotat se do vyšších záležitostí.“ Zastavil se ve dveřích a obrátil se ke svým posluchačům, lidem z hor. „Podle toho, co jsem slyšel o estcarských čarodějkách, mám pocit, že byste měli všechny dveře na jih zavřít pořádně na závoru a nechat je zavřené tak dlouho, dokud nebude po všem. A co se mne týče, čeká mě další cesta - přeji štěstí tomuhle domu.“

Nolar si uložila balíčky se solí, jídlem a malou láhev vína, které dostala výměnou za své bylinky, do mošny a proklouzla ven zadními dveřmi tak, aby ji nikdo neviděl. Jenomže farmářské děti se potloukaly kolem a dívaly se za obchodníkovými koňmi obtíženými nákladem, jak jim pomalu mizí z očí. Jeden chlapec namířil prstem na Nolar a předstíraje strach, posměšně vykřikl. Jako obvykle nevěnovala žádnou pozornost celému tomu sboru posměváčků a odhodlaně pokračovala dál do vršku.

Odjakživa si Nolar uvědomovala, že s jejím vzhledem není něco v pořádku. Když jí lidé pohlédli do tváře, hned se odvraceli. Když sama zahlédla odraz svého obličejce na naleštěném čajníku, poznala, že se její obličej od tváří ostatních lidí liší. Řekli jí, že porod trval dlouho a byl velmi těžký; matka při něm zemřela a všichni se domnívali, že ani ona dlouho nepřežije. Z jakéhosi důvodu se jí přes obličej táhl temně rudý pruh, který se na okrajích leskl, jako by jí někdo na tvář vylil víno, které se nijak nedalo setřít.

Nolar měla za to, že se lidé vyhýbají pohledu na ni z různých důvodů - kvůli pocitu odporu, ze strachu, že by se snad ta skvrna mohla nějak přenést i na ně anebo možná proto, že se cítili trapně. Nolar si řekla, že nejlepší bude, když její znetvoření nikdo neuvidí, a tak se z ní stala samotářka, stranila se ostatních dětí, neúčastnila se žádných her. Odmítal ji i otec, který hořce litoval ztráty manželky a z její smrti obviňoval nevinné dítě. Když bylo Nolar pět let, dostala nebezpečnou horečku, takže nebylo možné vyzkoušet, jestli má talent stát se čarodějkou. Takovou zkouškou podle tradice procházely všechny dívky. Přibližně v tu dobu se její otec znovu oženil se statnou ženou sokolnické krve, která považovala přítomnost znetvořeného dítěte za nemyslitelnou. Přestože sama pocházela z jedné z odlehklých vesnic, kde byly sokolnické ženy drženy násilím a jejich jediným úkolem bylo rodit děti, lpěla na jejich nelitostném přesvědčení, že děti, které mají nějakou vadu, by neměly být ponechány naživu. Aby se vyhnul nešvarům, rozhodl se Nolarin otec poslat dceru na vychování. Tak ji nebude mít ani on ani jeho nová žena na očích. Nolar si dobře pamatovala slova své staré chůvy, laskavé ženy, která se jako jediná snažila být k ní milá. Na rozloučenou jí řekla: „Neplakej, moje malá. Bude lepší, když odejdeš do hor. Pokaždé, když se otec na tebe podívá, má před očima obraz tvé ubohé matky; musí to pro něj být hrozné utrpení, protože se pohybuješ stejně jako ona, máš její vlasy i oči. Neboj se, v horách uvidíš nové ptáky a poznáš nová zvířata, jsou tam krásné lesy, kam se můžeš vydat na cesty a děti, s nimiž si budeš moci hrát, je jich tam víc než tady . . . a jsou snad i laskavější, o tom jsem přesvědčena,“ dodala potichu, protože věděla, že místní děti Nolar opovržlivě překltily na 'Slečnu Flekatou'.

A tak se Nolar vydala na dlouhou cestu do řídky obydlených kopců a nakonec ji přijala jedna neúčastná farmářská rodina. Naneštěstí se ukázalo, že horalům bylo Nolarino mateřské znamení ještě větším trnem v oku než městským dětem. Možná to souviselo se zatrpklou povahou místní vědmny Thanty. Když se s ní Nolar poprvé setkala u vesnického kupce, zamávala Thanta svojí sukovitou holí proti ní a zavrčela: „Máš na obličejí znamení zla - klid' se od počestných lidí!“

Nolar se její slova velice dotkla, porušila své obvyklé mlčení a vyhrkla: „Nejsem o nic horší než vy! Nemůžu za to, že takhle vypadám.“ Thanta se k ní okázale otočila zády a všichni ostatní, co byli v obchodě, od dítěte odstoupili.

Nolar se brzy naučila nosit přes obličej lehký šátek, aby co možná nejvíce zakryla své znamení. Ať se sebevíc snažila být k lidem kolem sebe přátelská, vždycky ji odbyli nebo odehnali. Pracovala tvrdě, aby zvládla všechny domácí práce, které jí na farmě přidělili, ale jen málokdy jí někdo poděkoval nebo ji pochválil. Únavné měsíce se protáhly na roky. Když právě nepracovala na farmě, často bloudila sama po kopcích. V jednom měla chuť pravdu - zvířata a rostliny v horách se skutečně staly jejími společníky. Chovala v sobě velikou touhu naučit se mnohem víc o všem živém a pozorně sledovala a naslouchala všem, kteří, jak se zdálo, o těchto věcech něco věděli.

Po dlouhém přemýšlení se Nolar dokonce odvážila vyhledat Thantu v její chatrči v horách. Dopadlo to tak, jak se obávala - vědmu to ani trochu nepotěšilo. Nolar se jí pokusila nešikovně vysvětlit, že by se ráda naučila, jak se používají rostliny na léčení.

Thanta na ni podezřívavě pohlédla skrz dým stoupající z pánve, postavené na žhavém uhlí u dveří. „Kdo tě sem poslal?“

Nolar se nadechla, aby se trochu uklidnila. „Nikdo mě neposlal. Slyšela jsem od několika farmářů, že nikdo v okolí neví o rostlinách víc než vy. Doufala jsem, že byste mi možná dovolila, abych vám je pomáhala sbírat, nebo se alespoň jenom dívat, jak pracujete. Nebudu vás nijak obtěžovat.“

Zdálo se, že Thanta o její prosbě chvíli uvažuje, potom rozhodně zavrtěla hlavou. „Ne. Hodně jsem toho protrpěla, než jsem se naučila všem tajemstvím. Nebudu je předávat žádnému přivandrovalci - zvlášť ne někomu tak poznamenanému jako jsi ty. Jdi pryč - a už se sem nevracej.“

Nolar těžkým krokem odcházela zpátky na farmu, tváře jí hořely velikým zklamáním; ale i tím, že foukal ledový severní vítr.

Třebaže Nolar nebyla nijak zvlášť vítaným hostem, nechali ji občas někteří farmáři z kopců pozorovat, jak léčí nemocná zvířata a přijali i její ostýchavé nabídky, že jim bude podávat věci potřebné k jejich práci. Tak se jí částečně podařilo poznat praktické léčebné metody; byly to však jen zlomky, a to jí nestačilo.

Bylo jí už téměř osm let, když doslova zakopla o jediné štěstí, které jí kdy potkalo. Kráčela pomalu po lesní cestě s očima upřenýma do větví vysokých stromů, kde hledala bohaté zelené listoví jmelí, když o něco na cestě zakopla. Jak padala, roztáhla ruce, aby zmírnila pád. Když se posadila na návěť listí a stálezeleného jehličí, aby si otřela odřeného koleno, zjistila, o co vlastně klopýtla. Nebyl to kámen, jak si myslela, ale hladce opracovaný kus větve stromu, který byl

na obou koncích opatřený kovovým víčkem; podle tmavého zabarvení kovu bylo vidět, že jde o předmět již hodně starý. Nolar to velice zaujalo - určitě to je pouzdro na pergamenové svitky. V otcově domě viděla jen několik podobných předmětů, protože on sám k vědění příliš netíhl. Když Nolar dřevěný válec otočila, spatřila pravidelné zářezy vyryté na ploché kovové části na konci; patrně označovaly jméno vlastníka. Nolar bohužel nedokázala znaky rozluštit, protože se nikdy neučila číst. Usoudila, že to tu někdo musel ztratit teprve nedávno, protože válec byl ještě čistý. Nikdy předtím touto cestou nešla a bylo docela možné, že vlastník toho pouzdra je dosud někde nablízku. Zima právě začínala a odpoledne rychle přecházelo do temného soumraku, takže Nolar si velice rychle všimla hřejivého třípytu svíček kousek opodál nalevo od cesty. Zjistila, že světlo vychází ze zchátralé chatrče podivného tvaru, postavené tak, že jednotlivé místnosti vybíhají do několika směrů. Nolar zaklepala na dveře a když se nikdo neozval, strčila do nich; se skřípotem se otevřely.

„Ksaku, je tu průvan,“ stěžoval si podrážděný hlas zevnitř. „Jestli jsi medvěd, táhni pryč. Jestli jsi návštěva, tak za sebou zavři dveře . . . jestli jsou to dveře, kudy sem tak hrozně táhne. Jak tady můžu mít pořádek ve svítcích, když mi domem proletí takováhle vichřice?“

Nolar opatrně vstoupila dovnitř a zavřela za sebou dveře. Zpoza temného rohu se vynořilo bledé světlo a s ním i ten, který ho přinášel. Ze všeho nejdřív si Nolar všimla protáhlého nosu a pichlavých, pronikavých očí pod bílým chomáčovitým obočím. Ukázalo se, že je to vysoký muž zahalený do mnoha vrstev chatrného starého oblečení.

„A kdopak jseš, co?“ otázal se na tak vytáhlého člověka nečekaně hlubokým hlasem. „Nikdy jsem tě ještě neviděl.“ Nolar o kousek couvla, když k ní natáhl ruku se svíčkou. „Neutíkej,“ pronesl chvatně. „Tys něco našla - ukaž mi to. Svoje svitky o rodu Insofů jsem hledal všude.“

Podala mu svůj nález. „Leželo to na cestě mezi listím. Zakopla jsem o to.“

Starý muž prohledával celý šťastný obsah válce, potom ztuhl a upřeně se na ni se zjevným zájmem podíval. „Doufám, že sis neublížila. Musím ti dát napít něčeho teplého. Kam jsem jenom dal čajník? Tedy, vlastně, kam jsem dal hrnky? Úplně jsem zapomněl na dobré vychování. Jmenuji se Ostbor. Někdo mi říká Ostbor Badatel, což je docela příjemné. Je ti možná známo,“ pokračoval důvěrným tónem, „že jsem strávil dost dlouhou dobu v Lormtu.“ Odmlčel se a zdvořile čekal na její reakci.

„Odpusťte, pane,“ řekla Nolar nejistě. Nevěděla, co by měla říct, co chce ten člověk slyšet. „Moje rodina mě poslala sem do hor kvůli mému obličejí.“

Ostbor zamrkal; vypadal trochu jako podivná sova bez peří. „Obličejí? Obličejí? A co máš s obličejem? Máš obličej a já taky. Co je na tom zvláštního?“

„To znamení, pane,“ špitla Nolar.

„Jo tak -“ odbyl to nedbalým mávnutím ruky. „Nemysli na to, dítě. Není to nic víc než jen maličká skvrna na novém pergamentu. Je-li písmo zřetelné, nezáleží na tom, jak vypadá materiál, na kterém je napsáno. Když už mluvím o písmu, předpokládám, žeš mi přinesla pouzdro na svitky proto, žeš viděla moje jméno na uzávěru. To jsem tam vyryl já sám,“ dodal a pyšně ukazoval na rýhy, kterých si Nolar předtím všimla.

V duchu se příkrčila. „Neumím číst, pane. Nikdy nikdo ani nepomyslel na to, aby mě to naučil. A asi to nedokážu.“

Ostbor nebyl na okamžik schopen slova. „Cože?! Nedokážeš - samozřejmě, že to dokážeš - číst i psát. Já ti ukážu, jak na to. Je to vážně úplně jednoduché. No - abych řekl pravdu, někteří lidé to zvládají snadněji, ale člověk nemusí být nijak zvlášť chytrý, aby to zvládl, a ve tvých očích vidím, že ty talent máš. Pojď, sedni si sem - počkej, dám ty záznamy na stranu. Někteří lidé mi přezdívali 'Ostbor shánivě čmuchal, což je, myslím si, úplně nespravedlivé.“ Jak se rozmáchl, aby svá slova zdůraznil, uvolnila se celá kaskáda pergamenových svitků a útržků. „No - možná to zase až tak nespravedlivé není. Je pravda, že mám sklon ke shromažďování věcí - hlavně písemností, jak vidíš. Je to proto, že mě nesmírně zajímají lidské rody. Kdo byl či pradědeček. Byla ta rodina odtud? Kdo s kým uzavřel sňatek. Tak mě napadá - kdo jsi vlastně ty?“

Nolar, která právě sbírala svitky z podlahy, se narovнала. „Jsem Nolar, pane, z rodu Meroneyů - tedy, alespoň jsem se v domě Meroneyů narodila.“

Ostbor povzbudivě pokýval hlavou. „To je moc fajnový rod. Znáš sice lépe tu větev, co se usadila u Pethelu, ale o Meroneyových jsem určitě něco četl. No, jen se na to koukni - my tu stojíme v takové studené komůrce a nemáme se ani čeho napít. Pojď se mnou, posaď se k ohni a vyprávěj mi o sobě. Já se zatím poohlédnu po tom čajníku. Víš, že jsem ho včera měl v ruce, ale kam jsem ho mohl dát? „Jemně Nolar postrkoval před sebou klikatou chodbičkou, až vešli do další místnosti, kde byl snad ještě větší nepořádek, zato tu však bylo příjemně teplo od jasně plápolajícího ohně. Kolem kamenného krbu bylo překvapivě uklizeno. Jako kdyby Ostbor uhodl, co ji napadlo, vysvětloval jí: „S ohněm nikdy opatrnosti nezbyvá, hlavně když se jedná o rukopisy. Ty je třeba držet pěkně daleko od plamenů. Jeden starší učenec v Lormtu nebyl dost opatrný, svíčka mu upadla a shořel mu celý svitek. Hrůza.“

„Stalo se mu něco?“ zeptala se Nolar.

„Ne, ne, blázen jeden - i když myslím, že si propálil rukáv, jak se snažil oheň uhasit. Tolikrát jsem mu říkal, aby byl opatrnější. A i ty musíš být stejně pozorná. Když člověk pracuje s pergameny, hlavně se starými, jsou skoro vždycky suché a velice křehké. Jediná jiskra může zničit všechno. Proto mám kolem krbu takový pořádek a svíčky mimo průvan. Musím říct,“ dodal, když vítězoslavně vydoloval malý čajník zpod hromady učeneckého harampádi, „že právě tohle je tady v tom domě dost veliký problém. Nemám představu, jak a kudy sem ten vítr může tak foukat. Počkej, přinesu vodu. Samozřejmě tu zůstaneš na noc.“ Než stačila Nolar zaprotěstovat, že se musí vrátit na farmu, Ostbor další úzkou chodbou odkvačil.

To byla první z mnoha nocí, které tu Nolar strávila. Při pohledu zpátky byly tyhle roky s Ostborem nejšťastnější v celém jejím životě. Zasněžené ticho za dlouhých zimních večerů přerušoval jen praskot ohně a Ostborovo mumlání, když se ponořil do svých záznamů. Výjimečně dovolil Nolar, aby svařila víno. Později, za radostných jarních odpolední,

se procházeli po horských lukách a snažili se podle podivných starých kreseb, které Ostbor nasbíral, najít květiny a rostliny. Byl pevně odhodlaný sestavit jednou svůj vlastní atlas rostlin a opatřit jej ilustracemi. „Pak budou mít lidi po ruce ucelený přehled a nebudou závislí na tom, co si pamatují vědmy. Ne, že by některé z nich neměly dobré znalosti, ale v něčem se jejich nauka mylí, a ony trvají na tom, aby se jejich žáci učili totéž, takže chyby přetrvávají.“

Ale Ostbor se hluboce zajímal především o své genealogické výzkumy. Nespočetné hodiny trávil tím, že se probíral zaprášenými záznamy, zapomínal na jídlo a často nad nimi vysedával tak dlouho, že mu praskaly klouby, když konečně vstal. Byl úzkostlivě pečlivý, v debatách vždycky všechna fakta posuzoval co možná neobjektivněji a snažil se vždy mluvit pravdu. Nejříve pracoval za potraviny; nabízel za ně zdobené svitky připomínající události, které se přihodily v rodinách obyvatel žijících v kopcích. I když byli lidé sami nevzdělaní, chovali ke studiu úctu a Ostborovy práce si vážili. Byl placen dokonce i zlatem nebo stříbrem, když vyhledával záznamy pro bohaté rodiny ze vzdálených měst, které posílaly po služebnictvu dopisy s dotazy na své příbuzné.

Nolar se první den ráno v Ostborově domku probudila pod prošívající dekou, mnohem teplejší, než byla nuzná přikrývka, kterou jí přidělili na farmě. Následovala pak pronikavé řinčení, které ji přivedlo až do kuchyně, kde našla Ostbora. Poněkud stydlivě přiznal, že domácnost u něj není tak dobře uspořádána jako jeho výzkumy a při pohledu na žalostný stav hrnců a pánví s ním Nolar upřímně souhlasila. Protože v otcově domě strávila nějakou dobu v kuchyni, kterou vedl velice schopný otcův kuchař, věděla, jak by měla kuchyně vypadat. Váhavě navrhla, že by Ostborovi mohla pomoci umýt několik hrnců, pokud má nějaký jemný písek, kterým by je mohla vydrbat. Zdálo se, že se mu ulevilo, že narazil na někoho, kdo má alespoň nějaké zdání o podobných věcech a než se zase vrátil ke svému zkoumání, ukázal jí, jak mohl nejlépe, kde co najde. Nolar drhla, cídila, umývala a leštila skoro celé dopoledne. Když Ostbor přesně po poledni vešel do dveří a roztržitě natáhl ruku po tácu s chlebem a sýrem, ztuhl a přímo užasle zíral, kolik práce stihla udělat.

„To je nádhera!“ vykřikl. „Ty jsi poklad - ale já tě tu nechal pracovat moc dlouho. Pojď, podělíme se o chleba - myslím, že tady mám odložené ještě nějaké klobásky - a až se najíme, musím ti ukázat, jak se čte. Pak se můžeš stát mou pomocnicí, nebudeš jen umývat hrnce. Musím uznat, že jsi je o moc vylepšila. Ani jsem nevěděl, že tamhleten je měděný - jen si to představ.“

I když Ostbor často odbočoval od tématu, ukázalo se, že je skvělý učitel. Potěšilo ho, když poznal, že Nolar dokáže od sebe odlišit i ta nejmenší písmena, protože sám musel připustit, že už mu oči neslouží tak dobře jako dřív. „Pro badatele je velká výhoda, když vidí dobře věci, které jsou tak blízko,“ podotkl. „Sotva člověk může objevit něco významného, když nevidí nic než pouhou skvrnu. Podej mi nějaký jasně čitelný seznam potomků - to je ono, tímhle má cenu se zabývat, to je prácička. Podívej se na tenhle. Vidíš to velké písmeno? Ano, přesně tak. A co tamhleten?“

Nolar do sebe vstřebávala jeho nesouvislé učení jako žíznlivý člověk, kterému byl nesmírně dlouho upírán i pouhý pohled na vodu a kterému umožnili volný přístup k tekoucímu potoku. Každou minutu, kterou nepoklízela po domě, se Nolar nořila do učení, aby zvládla všechna úskalí čtení a psaní. Brzy dokázala rozluštit kostrbatá a vybledlá písmena na svitcích z hromady, na níž Ostbor odkládal ty rukopisy, které považoval za nečitelné. Byl u vytržení, když objevila fragment, který vyplnil prázdné místo v rodokmenu, který zdráhavě označil za nenávratně přerušený. Poprvé ve svém životě Nolar pocítila, že přispívá něčemu užitečnému - že ji někdo potřebuje. To jí dávalo takový pocit uspokojení, jaký nikdy předtím nepoznala.

Prvního dne, co byli spolu, poslal Ostbor hned vzkaz farmářům, opatrovníku Nolar, aby si nemyslel, že se ztratila někde v horách. Ostbor jí potom vyprávěl, aby mu popsala svůj život na farmě. Zpočátku mluvila velice pomalu, ale postupně nabývalo její vyprávění na plynulosti a do podrobností popsala, co všechno dělala, když byla vzhůru, jak těžká byla její práce. Jen mimochodem se zmínila o tom, jak zakoušela výsměch a pohrdání, a vyprávěla mu, jaké to je být opomíjená a osamocená. Když domluvila, seděl Ostbor chvíli zamyšleně ve svém velkém křesle, potom začal pracovat na novém ozdobném svitku. Připravil si několik jasných barev a napsal první ozdobná písmena, potom vysvětlil Nolar, že farmáři musí poslat výměnou něco za její služby.

„Věřím tomu, že raději zůstaneš u mě, jestli to bude možné. Myslel jsem si to. Já tu farmu náhodou znám - kromě tebe tam mají ještě celou řadu pomocníků a bez tebe se obejdou, já ale ne. V každém případě budu muset napsat tvému otci a požádat ho, aby ti dovolil zůstat u mě v učení. To je to nejsprávnější a také nejslušnější, co mohu udělat.“

Po několika týdnech donesl lovec projíždějící kolem příkrou otcovu odpověď. Škrobeně nabídku přijal a jasně dal najevo, že nehodlá Ostborovi nic za jeho služby zaplatit - když se Ostbor rozhodl vzít si to dítě k sobě, pak se o něj může starat dosytosti. Ostbor se sám pro sebe zasmál tomuto poněkud chladnému jednání. „No - lidé z kopců mi nosí mnohem víc jídla, než sám spotřebuji a když mi se záznamy pomůžeš, hodně moji práci urychlíš. Obvykle sám sebe nepovažuji za člověka, kterému byla do vínku dána schopnost obchodovat, ale v tomhle případě jsem určitě získal. Pojď, oslavíme to trochou vína. No, kampak jsem jenom dal tu láhev? Jsem si jistý, že jsem ji včera postavil na prostřední polici . . . nebo že by to bylo už minulý týden?“

Z celé spousty věcí, o nichž Ostbor mluvil, ji nejvíc upoutalo vyprávění o Lormtu. Fascinovaly ji jeho příběhy o tom, jak tam pracoval. Když se před ní otevřel svět psaného slova, pocítovala v sobě palčivou touhu učit se a zmínka o místě, kde byly uchovávány dávne znalosti a kde se o ně pečovalo, ji neustále ponoukala ptát se znovu a znovu na Lormt. To místo v jejích představách nabylo fantastických rozměrů. Nakonec jednoho dne brzy zjara, kdy se pupeny na stromech začaly nalévat a zmrzlá půda po prvním tání měkla, sebrala v sobě odvahu a zeptala se Ostbora, jestli by ji nevzal do Lormtu - podívat se na vysoké věže a veliké budovy, za jejichž stěnami se kupily svitky, jak jí vyprávěl. Ostbora její zájem zarazil. „No . . . možná jsem ti vypočetl Lormt v příliš velkém stylu,“ připustil. „Dříve byly stavby nepochybně velice působivé; musím ti ale říci, že nedávná léta nebyla k tomuto místu zrovna laskavá. Víš, ochraně budov a rukopisů teď není moc přáno - většina lidí vlastně o staré rukopisy ani moc nedbá. Nám, kdo víme, jakou mají hodnotu, to připadá velice zvláštní. Samozřejmě chápu, že je velice těžké ocenit písemnosti, když člověk neumí číst - i

ty, moje milá, jsi byla kdysi v téhle nezáviděníhodné situaci a sama jsi viděla, že někteří obyčejní lidé by svitky s klidem použili jako palivo.“ Otrásl se při té děsivé myšlence. „A také je třeba přijmout přístup Rady.“ Ostbor si povzdychl a zmlkl. Nolar ho úpěnlivě žádala, aby pokračoval. „No . . . ano, čarodějky, víš, - ony ne - si cení svých vlastních znalostí, ale neuznávají příliš znalosti z jiných pramenů, zvláště když je shromáždí muži. Učenci v Lormtu jsou téměř výlučně muži, takže s Radou vlastně nejsou vůbec ve spojení. Já jsem se samozřejmě věnoval především záznamům o příbuzenských vztazích, ale v Lormtu jsou uchovávány svitky o kouzlech a léčitelství a také pověsti z minulosti. Lormt je pokladnice, jak sis představovala. Ale musíš vědět, že Lormt je zároveň v podstatě odtržen od života většiny obyčejných lidí a běžných událostí. Pár dobrých lidí se usadilo nedaleko, mají tam farmy a zásobují učence vším potřebným, ale život v Lormtu je velice asketický. Během let zasáhly toto místo povodně a otrěsy půdy, které budovy poničily. Nikdo ve skutečnosti neví, kdy nebo jak byly ty velikánské kameny navrženy tak, aby z nich vznikla zeď a čtyři rohové věže. Nejhorší ale podle mého názoru je, že tam vždycky panoval žalostný nepořádek. Ano, vidím, že se usmíváš, já vskutku nejsem zrovna zářným příkladem pořádkumilovného člověka. Doufám ale, že uznáváš, že své záznamy mám v pořádku. Vím přesně, kde je každý jednotlivý svitek . . . hmm . . . skoro každý svitek. V Lormtu, to musím bohužel přiznat, jsou mnozí učenci nedbalejší, než by měli být. Někteří z nich se dokonce pokoušejí dát do pořádku fragmenty, které by měli spíše přepsat, než se stanou úplně nečitelnými. Panuje tam jistá lhostejnost k důležitým věcem i k drobnostem a podle toho, co jsem od té doby, co jsem tam byl naposledy, slyšel, se obávám, že to teď bude ještě horší - lidé jsou ještě nedbalejší a nepořádnější.“ Ostbor potřásl hlavou. „Moc bych tě chtěl ujistit o tom, že Lormt je váženým střediskem učenosti, jak by tomu mělo být, ale ... Přesto můžu říci, že přetrvává a i to málo, co tam je, má značnou hodnotu. Možná jednou nějací průbojnější učenci začnou vyžadovat, aby byl stanoven cíl a bylo dohlíženo na jeho plnění - jako tomu bylo v mém domě, když jsi přišla!“ Když tohle přání vyslovil, usmál se a zase se vrátil ke studiu svých pergamenů.

Kromě Lormtu Nolar nejvíce zajímaly čarodějky. Ostbor odpovídal na její otázky, jak dokázal nejlépe, ale varoval ji, že čarodějky jsou velice žárlivé a brání se jakémukoli proniknutí do svých kouzel. Připustil ochotně, že jeho kouzlení nikterak nezažalo. Bylo to jasné, protože muži nedokáží vládnout Silou tak dobře jako čarodějky s dobrou průpravou. „Čarodějky mají sklon navzájem se od sebe vzdalovat,“ prohodil jednou Ostbor. „V mnoha ohledech musí vést velice osamělý život. Zbavují se všech rodinných svazků, když už jsou jednou vybrány pro průpravu.“

„Moje prateta je čarodějka,“ řekla Nolar. „Kdysi dávno mi moje chůva řikala, že teta mojí maminky je členkou Rady strážkyň.“

Ostbor zdvihl obočí. „No, to je. Už celá léta jsem si na ni nevzpomněl - je to impozantní žena. Přicházejí i o svá jména, když odcházejí od rodin.“

Nolar to fascinovalo. „Vím, že nikdy nevyslovili její jméno. Proč ne?“

„Protože jméno má v sobě mocné vazby k osobě, která je jeho nositelkou. Dejme tomu, že bych byl třeba nepřítel Estcarpu a podařilo by se mi zjistit, jak se tvoje prateta jmenuje. Samozřejmě za předpokladu, že bych dokázal čarovat. Mohl bych potom na ni vrhnout mocné kouzlo, abych jí ublížil nebo abych z ní udělal před ostatními hlupáka. Víš, čarování je předmět, který jsem nestudoval pečlivě, ale za všechny ty roky jsem slyšel nejruznější příběhy o tom, jak se kouzla používají - jak dobrá tak zlá.“

„Ale když už nemají jména,“ Nolar byla neústupná, „jak si tedy říkají?“

„Každá vyučená čarodějka dostane drahokam, který potřebuje při používání Síly. Domnívám se, že se každá čarodějka liší od ostatních způsobem myšlení a tak jsou rozpoznatelné; vždyť si dokáží navzájem posílat vzkazy na dlouhé vzdálenosti. Taková schopnost by mohla být velmi užitečná především v době jako je tato, kdy je třeba například se dovědět, co se děje v Es a člověk je tady. No - musím si vystačit se svými vlastními schopnostmi a napsat dopis, který je sice mnohem pomalejší, ale všeobecně přináší uspokojivé výsledky.“

Nolar si tedy zvykla na klidný běh života u Ostbora a byla šťastná. Ubíhaly dny a měsíce. Nolar byla pro starého učence čím dál nepostradatelnější, po večerech mu četla, pomáhala mu dávat dohromady nekonečné příbuzenské seznamy a když už se mu ruce moc trásly, tak se dlouho a trpělivě cvičila v kreslení, až dokázala vytvořit solidní zdobený svitek.

Zjara, těsně před tím, než Ostbor vážně onemocněl, bylo Nolar osmnáct let. Tehdy dlouho ležel snít a dny byly chladné, vlhké a mlhavé. Ostborův kašel se den ode dne horšil a bylinné odvary, byť jich bylo sebevíc, mu už nepřinesly pražádnou úlevu. Poslal pro obchodníka, aby se stal svědkem jeho poslední vůle. „Chtěl bych ti odkázat svého koně,“ řekl mu, „protože je to ušlechtilé zvíře a vím, že se o něj budeš náležitě starat. Ten menší kůň bude Nolar. Je na ni zvyklý a bude ho možná potřebovat k cestování.“ Ostbor se z postele natáhl a chytil Nolar za ruku. „I tenhle dům bude tvůj, milé dítě, jak dlouho ho budeš potřebovat. Poslal jsem dopis do Lormtu, jak mají naložit s mými záznamy. Předpokládám, že si sama vybereš svitky, které si budeš chtít ponechat. A neplač. Žil jsem dlouhý život a svým způsobem se mi podařilo udělat spoustu užitečné práce. Nebud' kvůli mně smutná.“ Po týdně Ostbor v tichosti a klidu zemřel.

Asi tak měsíc po jeho smrti přijel k Nolar větrem ošlehaný starý muž se sprežením soumarů. Zpočátku se choval dost zle; oznámil, že přijíždí z Lormtu, aby si odvezl Ostborovy záznamy, ale hned se trochu zklidnil, když zjistil, že si Nolar umí přečíst oficiální listinu, kterou s sebou přivezl. Pomohla mu přenést rance, bedny, koše a volné svazky svitků. Zabrало jim to celé dva dny a když starý muž odjel, připadal Nolar celý dům bolestně prázdný. Od tohoto setkání až do doby, kdy se setkala s čarodějkou, už o Lormtu neslyšela. Ta ono jméno znovu vyslovila - a zmínka o Lormtu pak změnila celý Nolarin život.

Nolar sama sestavila strohý dopis otci, v němž mu sdělila, že Ostbor zemřel a jednoduše mu oznámila, že má v úmyslu zůstat i nadále v jeho domě. Otec jí potom nechal doručit pouhý souhlas bez jakéhokoli dalšího komentáře.

Thanta, místní vědma, zemřela na začátku léta téhož roku jako Ostbor. Oheň, snad jiskra z pánve na žhavé uhlí, zničil

celý její dům. Před nedávnem si k sobě vzala do učení jedno děvče, ale horalé dívce příliš nedůvěřovali. A právě ona celá vyděšená přiběhla se zprávou o ohni do nejbližší vesnice. Několik dní se ještě potloukala kolem zničené chalupy, poté sbalila všechno, co se po Thantě dalo zachránit a odešla pryč.

Aniž by Nolar jakkoli rozhlašovala, že by mohla být užitečná, lidé za ní postupně začali přicházet pro rostliny a byliny. Pro Nolar to byla velká úleva, že si tímto způsobem mohla vydělat na živobytí, protože se velice obávala, aby lidé nenabyli dojmu, že spolu s Ostborem odešly i jeho schopnosti. Nikdo od Nolar nechtěl žádné svitky, ale vážili si jejich znalostí o rostlinách. S pocitem rezignace si brzy uvědomila, že se vzdálenost, která vždycky byla mezi ní a ostatními lidmi, proměnila v bolestné odloučení od všeho okolního světa. Horalé se v její přítomnosti necítili dobře, a proto svoje záležitosti u ní vyřizovali co možná nejrychleji. Nikdy je nenapadlo požádat ji, aby se stala jejich novou vědmou. Nolar za vědmu nepokládali. Byla jenom spolehlivým zdrojem bylin a jednoduchých léčivých lektvarů, které lidé občas potřebovali.

Nolar zrovna krájela oloupané ovoce na plátky, aby je dala sušit na letní slunce, když vtom k jejím dveřím přijel cizinec. Vzkaz, který jí mladý muž přinášel, ji velice překvapil: otec jí přikazoval, aby se s poslem vrátila domů, a to okamžitě, na zásnuby jedné z nevlastních sester. Budou si muset pospíšet, aby přijeli včas, protože svatba se chystala už za týden, zrovna na den Rituálu. Nolar nabídla sluhovi trochu angreštového vína a zatímco se věnoval unavenému koni, stáhla se dovnitř chalupy a přemýšlela. Za tímhle příkazem se určitě skrývá něco víc. Nolar neviděla otce už celých dvanáct let a nevlastní sestry neznala vůbec. Trošku se pousmála. Jako by slyšela Ostbora, jak říká: „Hmm - člověk nikdy neví, o co se jedná, dokud to nespátří na vlastní oči. Myslím, že původem mnoha lidských činností je pouhopouhá zvědavost - větší, než si lidé dokážou přiznat. Ale koneckonců, co je to vlastně učnost - nakonec je to jenom zušlechťení zvědavosti a následné úsilí uspokojit potřebu vědět něco nového.“ Ostbor by se na tu cestu docela určitě vypravil - tím si byla Nolar jistá.

Rychle si sbalila pár věcí, které bude potřebovat, a spolu s průvodcem se ještě to odpoledne vydala k planinám. Po tolika letech odloučeného života v horách jí připadalo podivné ocitnout se zase mezi takovým množstvím lidí. Když sestupovali z hor, zahalila si Nolar navzdory stále většímu horku obličej pečlivě šátkem. Sluhovi se rozšířily oči, když poprvé zahlédl její odhalenou tvář, byl ale příliš dobře vychován na to, aby jakkoli komentoval její jednoduchou, i když nepohodlnou obranu proti pohledům cizích lidí.

Když po pěti dnech dojeli do otcova domu, zdál se Nolar dvůr zároveň menší i větší, než jaký si jej pamatovala. Naposledy se na něj dívala dětskýma očima, takže jí všechno připadalo hodně veliké; teď jí to tady připadalo sevřené, tísnila se tu spousta koní a čeledínové v neznámých livrejích pobíhali sem a tam. Nikdy předtím neviděla na otcově dvoře tolik lidí. Spěchala k bočnímu vchodu, který byl skoro vzadu, a služebná, která svoji práci vykonávala svědomitě, ji ukázala její pokoj v horním poschodí.

„Otec vás žádá, abyste se co možná nejrychleji převlékla do svátečního, slečno.“ Ve dveřích se na chvíli zastavila.

„Přijeli sem zvláštní hosté, aby se s vámi setkali.“

Při těch slovech zbystřila Nolar pozornost. V tomhle domě už kromě svého otce nikoho neznala. Kdo by ji mohl chtít vidět a proč? Na posteli ležely několikery slavnostní šaty různých velikostí. Nolar si vybrala ty nejjednodušší, které jí také padly nejlépe. Měly tlumenou modrošedou barvu a bílé lemování. Na prádelníku vedle postele byly připraveny šperky. Nolar zvedla řetízky ze stočených stříbrných článků, ale hned je zase položila. Nikdy takové věci nenosila. Náhrdelníky mají za úkol upoutat pozornost na obličej nebo krk a ona právě ze všeho nejvíc chtěla, aby si u ní těchto částí těla nikdo nevšiml, přála si být úplně neviditelná.

Služebná se vrátila, aby uvedla Nolar do jedné z větších přijímacích místností, a potom ji tam nechala o samotě. Po chvíli vstoupila impozantní žena - tak dramaticky, jako by její příchod oznamoval herold. Krok za ní vstoupil i Nolarin otec. Vypadal skoro stejně, jak si ho pamatovala - přísný, rezervovaný, vzdálený. Nolar si uvědomila, a trochu ji to překvapilo, že k tomuto muži už nechová žádné city. Mohl být klidně oním sluhou, který pro ni přijel. Byl to cizí člověk a pro Nolar bylo zvláště bolestivé přiznat si, že ve skutečnosti byl pro ni cizím člověkem odjakživa.

Z myšlenek ji vyrušilo diktátorské poklepání na levou ruku - nevlastní matce se zcela zjevně nezamlouvalo, že si jí nevšímá. Nolar si se zájmem prohlédla její obličej. Viděla tu paní jen párkrát, než ji poslali do jejího dětského vyhnanství do hor. Dobře si vzpomínala, jak si její stará chůva tajně šeptala s kuchařkou o nové manželce, která přijela z jedné plodné sokolnické vesnice. Protože byla tehdy hodně malá, nepochopila přesně, o co se jedná, ale slovo „sokolník“ jí uvízlo v mysli. Teď si všimla, že nevlastní matka má zářivě rudé vlasy a oči žluté jako sokol prozrazovaly její spříznění se sokolníky. Ostbor byl jednou doslova fascinován genealogií mužů ze Sokolího hnízda a bezúspěšně se pokoušel navázat korespondenci s Pánem křídel, velitelem vojska ze Sokolího hnízda.

Nevlastní matka se na ni dívala stejně upřeným zkoumavým pohledem. Nolar zdvihla ruku a záměrně si odhrnula bílý závoj, který měla přes vlasy upevněný tak, aby jí zakrýval obličej. Nevlastní matka bezděky vyjekla, ale Nolar upírala oči na otce. Ten ucukl, jako by ho uhodila. Nolar si pomyslela, jak je smutné, že takto působí na členy vlastní rodiny. Otec se rychle vzpamatoval. „Nolar,“ pronesl pyšně s elegantním gestem, „představuji ti svou manželku.“

„Paní.“ Nolar sklonila hlavu a zahořkle si pomyslela, že nepochybně existuje nějaký pohyb obvyklý pro takovouto příležitost, jenomže ji s ním nikdo neseznámil.

Její nevlastní matka na ni dál upřeně hleděla. Na okamžik si pomyslela, že by mohly zkusit, která z nich to vydrží déle, pak ji ale ovládla zlá předtucha. Opět byla hodnocena a jako vždycky shledána nevyhovující. Nolarino podezření se potvrdilo hned ve chvíli, kdy se otevřely dvoj křídla dveře a dovnitř vešel hlouček cizích lidí - podle toho, jak si byli podobní, se zjevně jednalo o rodinu. Slavnostně oblečená paní se ihned ujala slova.

„Tak tohle je ta vaše dcera, co žije v horách. Můj syn ...“ Zajíkla se, když se k ní Nolar otočila obličejem. Rozhostilo se děsivé ticho, kdy všichni návštěvníci strnule hleděli na Nolar. Připadala si jako chromé zvíře, které se nepodaří prodat, a přesto se na ně dívala s klidem a stejně upřeně. Vyparáděná dáma něco rychle zašeptala do ucha manželovi a potom

se vyzývavě postavila před Nolařina otce a její nevlastní matku. „Váš návrh na zasnoubení mého syna s vaší dcerou je naprosto nevhodný. Je mi moc líto, že nebudeme moci zůstat na další ceremonie. Okamžitě odjíždíme.“ Se strohým pokývnutím hlavy vykročila a za ní celá skupina lidí, která ji doprovázela.

Koutkem oka zachytila Nolar výraz téměř samolibého pobavení ve tváři nevlastní matky. Zcela zjevně nečekala, že by se jen tak lehce podařilo vehnat Nolar do manželství. Otec se tvářil rezignovaně, jako by ani on ve skutečnosti neočekával úspěch této akce. Taky mi mohli říct, že s někým jednali o mém sňatku, pomyslela si Nolar, ale určité to mělo jenom čistě praktický důvod, možná to měl být jenom dodatek k těm druhým zasnubám. Možná jedna událost inspirovala druhou. V každém případě jednání o ní skončila neúspěchem, takže se bude moci vrátit do hor hned po obřadech dne Rituálu. Ledaže - Nolar zaplavily skličující pochybnosti. Je možné, že by se otec pokusil najít pro svoji dceru jinou vhodnou rodinu, do níž by se mohla přivdat - když už se tu sešlo tolik lidí. Podívala se na otce plna očekávání, ale pochmurný výraz v jeho tváři byl dost výmluvný. Ukázal na další dveře. „Členka Rady čeká. Musíme ji provést naší domácností. Nolar, jdi, prosím tě, napřed. My přijdeme za chvíli.“

Nolar začaly hlavou doslova vířit myšlenky. Prateta čarodějka je tady, v tomhle domě! Nolar ještě nikdy nebyla ve společnosti čarodějky. Srdce jí tlouklo jako na poplach. Je možné, že by tahle čarodějka mohla nějak poznat, že nikdy neprošla řádnou zkouškou čarodějnického talentu? Nolar by měla takovou příležitost dostat, zkusí být co možná nejnepřístupnější. Když přešla do veliké přijímací místnosti, zahalila si znovu tvář závojem a v nejbližším koutě, hned vedle zvýšeného pódia, uviděla křesla pro významné hosty.

Na dvou z nich už seděly postavy v dlouhých šedých šatech. Dvě čarodějky - Nolar se vydala stranou od pódia, ale jedna ta čarodějka ji rozhodným gestem dřevěné hole naznačila, aby přišla blíž. Nolar zatajila dech a přistoupila k pódium. Čarodějka vpravo od Nolar promluvila hlasem tichým, ale pevným, zvyklým na poslušnost. „Podívej se na mě, dítě. Či jsi dcera?“

Nolar zdvihla oči a po malé chvíli si stáhla z obličeje závoj. Na první pohled bylo zřejmé, že tyhle dvě se nedají jen tak oklamat neučenou osobou. Otočila se k té, která se jí zeptala. „Paní, jsem Nolar z Meroney.“

„Ano, teď vidím, jak velmi se podobáš své matce.“

Takže tohle musí být ta její legendární prateta. Nolar pátrala v jejím klidném obličeji po nějaké rodinné podobě, ale nejvíce ji na té ženě upoutala vyrovnanost a ovládání. Obě čarodějky měly na vlasech stříbrné sít'ky a na jednoduchém řetízku okolo krku zavěšený temný krystal.

I když se zdálo, že nejsou nijak staré a neměly vrásky, čarodějka vlevo Nolar připadala nějak mladší. Jedno oko měla potažené mléčně bílou blánou. Jestli je na to oko skutečně slepá, pomyslela si Nolar, tak jí ta její děsivá dřevěná palice slouží jen jako nezbytná pomůcka při chůzi. Ostbor jí prozradil, že když jsou čarodějky vybrány do učení, vzdávají se všech svých osobních věcí. Na konci dřevěné hole byl však malý stříbrný pták, vypadal jako rodový znak. Nolar se cítila velice nepříjemně a ještě ke všemu ji ta napůl slepá čarodějka probodávala nezvykle pronikavým pohledem. I prateta si ji bedlivě prohlížela. „Škoda tvého obličeje. Když tě zkoušeli, objevili u tebe nějaké schopnosti? Možná bys mezi námi našla útočiště.“

Takže ony neví, že ji nikdo neprozkoušel! Srdce se jí rozbušilo úlevou, než ji napadla strašlivá myšlenka, že čarodějka ji možná chtěla schválně oklamat, ukonejšit ji, aby nabyla falešného pocitu sebedůvěry.

Poloslepá čarodějka se ve svém velikém křesle pohnula, jako by uvažovala, jestli má nebo nemá promluvit. „Možná bychom mohly v archivech v Lormtu,“ začala váhavě, „najít nějaké pojednání o podobných skvrnách na kůži?“

Starší čarodějka se zamračila. „Vždycky jsi byla příliš zvědavá na věci, do kterých ti vůbec nic není. Ti staří blázni v Lormtu nedělají nic, než že ztrácejí čas šťouráním se ve spoustě škrábanic, co nejsou vůbec k ničemu. Nelze je považovat ani za směšné - jsou prostě úplně bezvýznamní. Už o tom místě nechci ani slyšet.“

Společnice mlčky přijala pokárání, přesto se pořád ohlížela na Nolar, i když dívčina nevlastní matka formálně představovala další členy rodiny. Nolar okamžitě vykázali až dozadu za celou skupinku lidí; potom, když na ni přišla řada, pronesli jenom její jméno, a ona mohla konečně poodstoupit trochu stranou. Byla zcela ponořena do vlastních starostí a zpočátku vůbec nevěnovala pozornost rozhovoru na pódium, kam se do dvou zbývajících křesel posadili otec a nevlastní matka. Něco v otcově hlase náhle upoutalo Nolařinu pozornost. S uctívou zdvořilostí se ptal, jaký je stav pustošených estcarpských hranic. Upřímný zájem prozrazoval, že ho to skutečně velice zajímá. Starší čarodějka poznamenala, že Facellian z Alizonu je v současné době velice zaneprázdněna čistě místními záležitostmi. Z jejího hlasu bylo patrné jasné uspokojení. Nolar pojala podezření, že čarodějka ví mnohem víc, než říká.

Nolařin otec čarodějce chvatně děkoval za jakoukoli zprávu o Alizonu. „Jsem přesvědčen, že tvoje nedávné cesty do blízkosti hranice přinesly Radě docela jisté cenné informace. Jak jistě víte, my tady ve vnitrozemí máme velikou nevýhodu v tom, že nám nezbyvá než se spokojovat s neustále opakovanými historkami nebo i pouhými dohady. Po nájezdech z Karstenu bylo vzájemné obchodování přerušeno. Je to pravda, že vévoda Pagar postavil silnou armádu? Slyšel jsem, že se chystá vpadnout do Estcarpu.“

Starší čarodějka si prohlédla Nolařina otce se silným, ale skrývaným opovržením. „Ten, kdo sází na pověsti, může o své zlato přijít za jedinou noc. Udělal byste dobře, kdybyste své úsudky zakládal na věrohodnějších faktech. Mohu vás ubezpečit, že Rada je připravena vypořádat se s Pagarem. Právě proto se sejde na zámku v Es. A teď si potřebujeme odpočinout, protože brzy ráno odjíždíme.“

Nolar se tiše vytratila do svého pokoje. Oblečení, v němž přijela z hor, bylo pečlivě složené na nízké truhle. Dotkla se důvěrně známého rukávu z pevné vlny a toužebně si přála být zase zpátky ve svém domě, když zaslechla tiché škrábání na dveře. K jejímu obrovskému překvapení byla tou nedočkavou postavou na chodbě poloslepá čarodějka; odhodlaně vstoupila do pokoje a zavřela za sebou dveře.

„Musím s tebou mluvit,“ promluvila tak tiše, že se Nolar k ní musela naklonit blíž, aby ji slyšela. „Zítra už to nepůjde; musí to být teď. Poslouchej mě: musíš jet do Lormtu!“

Nolar předpokládala, že vypadá stejně ztuhle, jak se cítila. Nejdřív nemohla najít vhodná slova, pak se ale vzpamatovala natolik, aby pravila: „Lornt - ale dokud jste se o něm před chvílí nezmínily, neslyšela jsem to jméno od doby, co ke mně přijel starý učenec, aby tam odvezl Ostborovy záznamy.“

Čarodějka přikývla. „Dobře - v tom případě o tom místě alespoň víš. Tak málo lidí uznává hodnotu uchovávání starých nauk. Slyšela jsi názor členky Rady. Nerada připouštím, že většina čarodějek uvažuje o Lorntu stejně. Ale přestože nemají o Lorntu valné mínění, je to pokladnice starých vědomostí, které se jinde nenajdou, a ty tam musíš jet. Nemohu svůj pocit nijak vysvětlit, vím jen, že je to nezbytné, a ty mi musíš věřit. V Lorntu je něco, co dokážeš najít jenom ty ... musíš to najít.“

Nolar si uvědomovala upřímnost čarodějčina jednání, přesto jí mysl zaplavila jenom další spousta otázek. „Ale paní, co mám hledat? Jak se tam mám dostat? Kdo mi bude naslouchat? Neznám nikoho v Lorntu; ani cestu. Ostbor tam před mnoha lety studoval, ale byl už moc starý, aby se tam se mnou vydal, když jsem ho o to prosila.“

Čarodějka se nepohnula, jenom její prsty nervózně tancovaly po stříbrné ozdobě na holi. Ten pták byl docela jistě krkavec; byla to jasná zmenšenina těch majestátních ptáků, které Nolar často vidala ve vysokých horách. Náhle si uvědomila, že pohyby prstů prozrazují rozrušení, pro čarodějkou tak netypické.

Čarodějka se urputně mračila, tím bezděky prozrazovala vnitřní neklid. „Nemohu ti říci přesně, kam máš jít,“ připustila. „Jak, to je jednoduché. Prostě si najmi průvodce, který obstará koně a všechno ostatní. Potíž je v tom, co hledat. Není mi to vůbec jasné.“ Znepokojeně zaklepala holí o podlahu a ten rámus, který tím způsobila, ji okamžitě vyděsil. Naštěstí si toho nikdo nevšiml, všude bylo ticho. Pospíšila si s vysvětlením. „Máme málo času - dobře mě poslouvej. Občas jsme poctěny předvídavostí, předem vidíme, co se stane. Tebe jsem viděla třikrát - nemohl to být omyl, protože jsi v mé vizi. A tím místem je Lornt; to vím zcela jistě.“ Sevěla rty a potom si povzddechla. „Opar, mlha - všechno ostatní je mi utajeno, ale vím, že musíš jet do Lorntu a hledat. Nikdy předtím jsem neměla takhle silnou předtuchu. A teď už musím jít. Možná se ještě setkáme. Cítím, že jsme nějakým způsobem spojeny. Nevím jak a ani proč ... ale přeji ti všechno jen to nejlepší. Do budoucna jen všechno dobré.“

Nolar byla hluboce dojata čarodějčím zájmem a pokusila se o nešikovnou poklonu. „Děkuji vám, paní, že jste mi řekla o své předpovědi. Nevím, kudy moje cesta povede, ale jestli se mi někdy podaří dojít do Lorntu, vzpomenu si na vaše slova.“

Čarodějka zůstala váhavě stát mezi dveřmi. „Víc už není v mých silách. Pamatuji si - musíš se vydat do Lorntu a pátrat tam.“ Její šedé šaty zavířily, jak odpěchala do haly; ani se neohlédla.

Nolar ležela na lůžku a celé dlouhé hodiny nemohla usnout, přemítala o všem, co se během toho jediného dne udalo. Velice záhy pustila z hlavy otcův pokus dohodit jí sňatek. Dokud bude mít tenhle obličej, pomyslela si, bude s největší pravděpodobností takové hrozby ušetřena.

Otec byl příliš praktický a zároveň hrdý na to, aby riskoval další výsměch a další odmítnutí. Tohle bezvýsledné úsilí bylo patrně i poslední ... pokud ovšem, vyděsila ji velice nepříjemná myšlenka, nebude mít nějaká rodina podobně poznamenaného syna, kterého se jim nepodaří nikde udat. Zavrtěla hlavou, pak však přestala, když pocítila neznámou měkkost polštáře.

Věděla, že na toto místo nepatří - a nikdy ani nepatřila. Čím dříve se bude moci vrátit do samoty hor, tím lépe. Rozhodla se, že hned ráno požádá otce o svolení k odjezdu, a potom v duchu znovu probírala svá setkání s čarodějkami. Ostbor měl pravdu. Ta žena, co byla její pratetou, skutečně pozbyla veškerých příbuzenských pout. Když se stala čarodějkou, přerušila spojení se svou rodinou a teď už se o ní uvažovalo jenom jako o čarodějce, třebaže hodně důležité. Nolar nevěděla, co si má myslet o poloslepé čarodějce, která ji navštívila v pokoji. Cítila z ní tichou vroucnost, která jí připomněla Ostbora, jediného člověka, kterému na ní opravdově záleželo. Pokud se předpokládalo, že členové rodiny budou dbát, aby se ostatním vedlo dobře, pak tahle naprosto cizí žena - a navíc čarodějka - jí ve srovnání s jejími pokrevními příbuznými připadala mnohem víc jako členka rodiny. Ale u čarodějek se neočekávalo, že by chovaly jakékoliv rodinné city, jakmile oblékly šedý oděv.

Bylo to jako uzel bez volného konce, za který by mohla zatahat, a přesto Nolar nedokázala nebrat na vědomí, co napůl slepá čarodějka řekla a jakým způsobem s ní hovořila. Proč se právě Nolar objevila v jejích vizích? A jak by asi mohla být spojena s něčím v tak vzdáleném Lorntu? Znovu se jí zmocnila stará touha spatřit Lornt, ale potom si řekla, že to všechno jsou jenom hlouposti. Jediné místo, kam náleží, jsou hory, daleko od opovržlivých pohledů ostatních lidí. Bylo zvláštní, že její poslední myšlenka před tím, než nakonec přece jen usnula, patřila stříbrnému krkavci, usazenému na čarodějčině holi.

Následující den započal horečnou činností. Obě čarodějky odjely ještě před úsvitem. Na oslavy zasnub přijeli další hosté. Nolar musela čekat téměř polovinu dopoledne, než se k otcí dostala, ale byl velice rozrušený a zdálo se, že je mu jedno, jestli Nolar zůstane nebo odjede. Využila příležitosti a požádala téhož sluhu, který ji doprovázel cestou sem, aby se postaral o koně na zpáteční cestu do hor. Na to, aby se sbalila, potřebovala jen chvíli času a ještě před polednem se potichu vytratila ze dvora plného chvatu a rozruchu.

Když s velikou námahou sešla poslední svah ke dveřím Ostborova stísněného výstředního domu, připadal jí jako vítané útočiště. Otevřela všechna okna, která se otevřít dala, a s úlevou - po všem tom prachu cest dlouhé pouti - vdechovala zhluboka borovicovou vůni prosycený vzduch.

V následujících dnech se vrátila do obvyklých kolejí, sbírala byliny, kořinky, listy a lodyhy, aby je nejrůznějšími způsoby zpracovala pro potřebu horalů. V klidných nočních hodinách probírala zbylé Ostborovy svitky a snažila se v nich najít nějaké informace o čarodějkách a způsobu jejich života. Jak ji Ostbor upozornil, nechávaly si čarodějky spoustu věcí pro sebe, takže to, co o nich bylo psáno, vypadalo spíš jen jako domněnky a klepy než pravděpodobná fakta. Přesto i to málo, co našla, přidalo Nolar na neklidu. Starší čarodějka řekla, že by Nolar mezi nimi mohla najít i přes znetvořený obličej své místo, pokud se ukáže, že má talent.

Nolar si pomyslela, že musí být velice povzbudivé cítit, že člověk opravdově náleží do nějaké skupiny, ať už se jedná o rodinu nebo třeba o společnost čarodějek. Samozřejmě měla dveře k vlastní rodině zavřené od samotného začátku. Řekla si, že bez ohledu na naprosto nevysvětlitelný pocit laskavosti, který vyzařovala ta poloslepá čarodějka, musí být život mezi nimi chladně asketický, neúčastný, který vtahuje jednotlivce do skupiny nějakým záhadným způsobem, který jí připadal v podstatě hrozný. Znovu se rozhodla propříšit se čarodějkám vyhýbat, jak jen to půjde, i když sama sebe chvílemi překvapila, když si v duchu přála, aby ještě někdy v životě potkala tu se stříbrným krkavcem na holi. Potom už o Lormtu neslyšela. Když pak zpětně vzpomínala na poznámky staré čarodějky v otcově domě, kladla si otázku, zda je možné, že by mohla být nějaká souvislost mezi nimi a dohady cestujícího obchodníka o léčce na vévodu Pagara. Nolar zalilo neblahé tušení, že události, které měly být namířeny proti Estcarpu, se rozpoutají stejně jistě, jako se mořské vlny rozbíjejí o pobřežní pláže. Nikdy moře neviděla, ale Ostbor jí čítával pověsti o vylupovačích ztroskotaných lodí z Verlaine a o báje opředěných obchodnících a bojovnících ze Sulcaru. Pokud sulcarští skutečně měli v plánu pomoci estcarpským uprchnout na lodích, až Pagar zaútočí, budou dozajista Nolar a horalé - tak daleko v horách ve vnitrozemí - v bezpečí. Když o tom tak přemýšlela, bylo jí jasné, že karstenské síly nezastaví ani řeka Es ani vysoké zdi zámku Es. Pokud by měl být Estcarp vážně napaden, obyvatelé Alizonu na severu nezůstanou sedět se založenými rukama. Ale jih - Nolar se v myšlenkách neustále vracela do jižních oblastí, do Lormtu. Znepokojovala ji takhle neodbytná myšlenka a přísahala si, že se nenechá zmanipulovat žádnou silou.

Napětí - samo to slovo jako by vířilo bezvětrím. Nolar si uvědomovala, že v jejím dnešním pocitu něčeho špatného se skrývá určitá morbidní ironie. S výjimkou Ostborovy tiché společnosti se v přítomnosti jiných lidí nikdy necítila dobře. Teď se jí zdálo, že ve své přirozenosti je celý svět nějakým způsobem narušen. Jak jinak by mohla pocítit tíhu, co na ni z jihu doléhala? Bylo to z jihu . . . ale ne, Nolar zničehonic s naprostou jistotou věděla, že to přicházelo právě z Lormtu. Znovu jí v mysli zazněla obchodníková slova. „Rada připravuje spiknutí, nějakou dobře promyšlenou past, která pohltí vévodu z Karstenu a celou jeho ničivou armádu.“ Nolar náhle poznala, že ať je cokoli v nepořádku, je to spjata s čarodějkami. Musely za tím být, za tím odčerpáváním vitality. Pokud Rada soustřeďuje svou energii na samotnou zemi Estcarp, k jakému pustošení to nutně povede, když tuhle děsivou nashromážděnou energii uvolní?

Když se začalo stmívat, Nolar se zachvěla. Nejen hrůzou z vlastních děsivých myšlenek, ale i pronikavým chladem. Toho večera nebylo vidět, jak slunce zapadá. Husté mraky od jihu zakrývaly místa, kudy obvykle pronikaly poslední sluneční paprsky. Nolar vešla do domu, jen aby si vzala pletený šál, a hned zase pospíchala ven. Pocit naléhavé spoluúčasti byl tak silný, že se vyškrábala na nedaleký kopec, odkud měla na jih lepší výhled. Věděla, že se stane něco strašného. Prostě to věděla.

Byla napjatá a plna očekávání a přesto sebou trhla a lekla se, když nad temným obzorem vyšlehl záblesk světla. Nevědomky zatajila dech a ruce sevřela v pěsti, až se jí nehty zaryly do dlaní. Pokoušela se uklidnit, ale na pozadí černých mraků se objevil nový obrovský záblesk, mnohem jasnější než jakékoli blesky, které kdy v životě viděla. Muselo to být strašně moc daleko, přesto napínala uši, aby zaslechla burácení hromu, které tak obrovský výbuch světla musí doprovázet. Minuty se vlekly a k jejímu velikému překvapení se první fyzikální příznak daleké katastrofy projevil chvěním hory, na níž stála. První záchvěv byl nejistý, další potom již mnohem zřetelnější. Za léta, která prožila v horách, zažila několik menších zemětřesení, která vždycky rychle pominula a kromě rozbitého nádobí, které popadalo z polic, nepůsobila žádné větší škody. Zdálo se, že tenhle hluboký a zlý otřes vychází ze samotného srdce hor. Nolar pevně sevřela šál a klesla na kolena. Země se otřásala těžkopádně, váhavě, jako by reagovala na neodolatelný tlak odněkud z dálky. Zvuk, který jen stěží rozeznala, musel naprosto ohlušit všechno živé, co mělo tu smůlu a bylo přímo u jeho zdroje. Byl hluboký, vleklý, úporný a drtivý, rozechvěl všechny, kdo jej slyšeli, až do morku kostí.

Nolar zoufale setrvala ve své náhle vratké poloze. Co to ty čarodějky vyvádějí? Je snad možné, že by mohly být nějakým způsobem odpovědné za tohle zemětřesení? Otázka se zdála tak absurdní, že na ni Nolar přestala myslet, ale ta domněnka jí pořád zněla v mysli a svou obludností ji úplně ochromovala.

Chytila se skály, která se chvěla, a pokoušela se upřít pozornost na něco jiného. Nemyslí na čarodějky, říkala si, ale najednou, zcela spontánně, jí v mysli vytanul obraz napůl slepé čarodějky, jak ji vyzývá, aby se vydala do Lormtu. V tu chvíli jako by se náhodou dotkla skrytého místa, kterým se otevírají tajné dveře; mysl jí zaplavila spousta obrazů a hlasů, které vypudily všechno ostatní. Nolar celá vyděšená vykřikla a na čelo si přitiskla volnou ruku. Bolest - bolest - tlak - Síla! Panství mysli praskalo silou. Nolar pevně sevřela oči, ale viděla, viděla věci a místa, která nikdy předtím nespátřila. Neměla čas začít se bát, vlastně měla sotva dost času na dýchání.

Nejvyšší strom v okolí, stále zelený, na který Nolar občas lezla, protože stál hned vedle Ostborova domu, se na samotném vrcholku povážlivě houpal. Už kdysi si Ostbor kladl otázku, jestli šišky na špičce toho stromu vypadají stejně jako ty na nižších větvích, a tak se malá Nolar ihned vydala do větví, aby to pro něho zjistila. Vrátila se tehdy za dost dlouhou dobu, sotva dechu popadala, byla celá poškrábaná od drsné kůry a ulepená od smoly, ale vítězoslavně nesla několik šiškami obsypaných větví. Dodnes si pamatovala ten výhled daleko do kraje, pocit prostoru, co jí úplně bral dech, i zalesněné hřebeny hor a převislé skály, které lemovaly její svět.

Teď se však zničehonic vznášela ve vzduchu mnohem výš, než si kdy dokázala představit, když uvažovala o tom, co všechno za letu vidí pták. Připadalo jí, že se vznáší, jako by ani neměla tělo, nad rozlehlým nočním panoramatem hor. Bylo to strašlivé. Vznesený klid hor byl narušen; hory se hýbaly. To, co bývala pevná a spolehlivá země, se vzdouvalo, houpalo, dokonce i vlnilo jako hustá ovesná kaše bublající ve velikém hrnci. Chudáci zvířata, pomyslela si Nolar a pak její vědomí sebe samé rozdrtil obrovský zásah vnější vůle - nezlomná a zhuštěná Síla dosáhla vrcholu a zasáhla samotné kosti hor hluboko v zemi a zamíchala je, zatřásla jimi, tahala je, strkala a nakláněla. Tlak v Nolarině hlavě silil, že se až bála, že jí praskne lebka. Bylo to crescendo doběla rozžhavené agónie; konečně ztratila vědomí. Když znovu přišla k sobě, stále ještě 'viděla' onen děsivý zmatek způsobený uvolněním hor, teď ještě navíc

doprovázený ječením větru, divokým deštěm a osvětlovaný tajemnou září blesků.

Postupně si uprostřed všeho toho chaosu uvědomovala trhliny a v toku Síly náhlé krátké přestávky, kdy se zdálo, že se trestající tlak na zemi trhá. Katastrofa však pokračovala dál v nezměněné míře, až dokud se čarodějky naprosto fyzicky nevyčerpaly. Reliéf kopců se zkratil a pozvolna klesal. Nesmírné laviny byly živěny ledem a vodou z popraskaných ledovců a obohaceny o jezera a potoky, které se vylily z koryt. Bičující blesky zakládaly ohně, které okamžitě uhasily proudy vody a uvolněné půdy. Celé hluboké lesy byly smeteny z povrchu země, jako by nikdy neexistovaly. Nolar zaplavil neutěšitelný pocit ztráty, protože si uvědomovala, že je svědkem zániku celých skupin rostlin a zvířat - a také lidí, kteří zůstali v tom nepřírozeně ničivém kotli.

A opět se v její mysli probudily záchvěvy váhavosti a po nich následoval nejasný pocit smutku, lítosti nad tím, co všechno padlo za obět'. Vzápětí byla Nolar náhle bez jakéhokoli varování ochromena bolestí otupující intenzity. Něco nebo někdo vykřikoval hlasitě na pozadí kakofonie bouřky její jméno.

„Nolar . . . Nolar! . . . NOLAR!“

Zakoušejíc nesnesitelná muka, vykřikla: „Já jsem tady! Tady jsem! Dost už, prosím, DOST!“

Na okamžik všechno ustalo, potom však ničivá duševní palba pokračovala „Nolar . . . NOLAR . . . Lormt . . . LORMT! Hledání... musíš jít. . . Lormt. . . POSLECHNI!“

Mysl Nolar se pod tou palbou třásla. Její vlastní myšlenky se formovaly až bolestně pomalu. Lormt . . . poloslepá čarodějka. Tahle . . . ta zpráva byla určitě od ní. V okamžiku, kdy se začala zaobírat vzpomínkami na čarodějkou, prudká bolest díky duševnímu spojení ustoupila a vzájemná vazba jako by zesílila. Dodala si odvahy a pokusila se odpovědět, proniknout k čarodějce, ale veškerá její snaha vyšla vniveč, byla rozdracena pouhou silou zasláné zprávy. Nolar bezmocně trpěla, když znovu a znovu slyšela své jméno a nabádání, aby se vydala do Lormtu, až posléze si, otupěle překvapená, uvědomila, že se něco mění. Zasláná zpráva se rozplývala, byla méně soudržná, jako by mysl, která ji vysílala, byla na pokraji zhroutení. V okamžiku se to, co bylo jasné, rozpadlo do zmatené směsice, přesto se pocit naléhavosti a úzkosti, který ji prostupoval, vyostřil, třebaže se síla, se kterou byl vzkaz vyslán, vytrácela.

„Pomoz mi . . . sestry umírají . . . zničené . . . příliš mnoho Síly . . . NE! to se nesmí stát . . . bolest . . . zámek Es . . . Nolar, pojdi . . . musíš . . . SPĚCHEJ!“ S tím posledním výkřikem v mysli se spojení přerušilo a ponechalo Nolar, zhroutenou na zemi, o samotě.

Chvilí nebyla schopna pohybu, jen se celá třásla. Potom se s velkým úsilím posadila a posléze i postavila na vratké nohy. Horský vzduch pozbyl klidu; byl prosycen deštěm a z jihu vál prudký vítr. Cítila na obličej chlad. Když si rukou otřela tváře, měla na prstech slzy. Celá oslepla klopýtala ze svahu dolů, zoufale toužila ukrýt se v Ostborově domě. Země, která se ještě před chvílí chvěla, získala zpět pevnost, ale vítr a doléhající hluk hromů oznamovaly řádění příšerné bouřky na jihu. Zima - taková zima. Zahřeje se vůbec ještě někdy? Prázdnota - tolik toho zmizelo, tolik toho vzalo za své. Naprosto zmatená zavrtěla hlavou. Sdílela myšlenky s někým jiným - s tou poloslepu čarodějkou - která je na míle daleko, patrně v samotném zámku Es.

Nolar prudce oddechovala a dvakrát upadla, když vtom narazila do drsné dřevěné zdi. Její dům, konečně - tápavě vešla dovnitř, lapala po dechu, a v tu chvíli se rozpoutala bouřka. Roztřesenými rukama uchopila pohrabáč a rozhrnula žhavé uhlíky v ohništi. Pořádně se zabalila do šály a klesla na kameny u krbu. Snažila se pochopit, co právě prožila. To, že viděla a slyšela myslí, ne vlastníma ušima a očima, ji nevěslovně vyděsilo. Nemohla se už dále vyhybat té příšerné otázce: je možné, že by to bylo tím, že celá ta léta nevědomosti v ní skutečně držely schopnosti čarodějek? Celá zoufalá by to nejradyji popřela, utekla od toho, ale věděla, že se musí vyrovnat s tím, co se právě stalo. Přijala zprávu zaslánou čarodějkou. Podle toho, co jí říkal Ostbor, jen málo obyčejných lidí je schopno přijmout podobnou zprávu, protože čarodějky se takto dorozumívají jen mezi sebou nebo v případě nutnosti s několika málo dalšími, které jsou vyučeny, aby přijímaly jejich varování nebo pokyny. Nemohla se upomenout, že by kdy na svíticích četla nějakou zmínku o obyčejném člověku jako je ona, který by byl obdarován vizemi o událostech probíhajících daleko od něj. A neměla jen znepokojivou vizi a neslyšela jen zvuky katastrofy; zcela zjevně sdílela i pocity oné napůl slepé čarodějky. Když se probírala svojí pošramocenou pamětí, věděla s tíživou jistotou, že tu noc zahynulo mnoho čarodějek, vyčerpaly se Silou, kterou se snažily nasměrovat a ovládnout. To by snad vysvětlovalo podivnou ochablost, kterou pociťovala; pokud čarodějky z Rady jedna po druhé při tomto obrovském úsilí otočit samotnou zemi Estarc proti nepřátelům padly, pak se tok jejich Síly bude neustále zmenšovat - až do té doby, dokud nezraněné čarodějky nezažijí jejich místa. Je snad její vlastní prateta mezi těmi padlými? Při té představě zavřela oči. Osud napůl slepé čarodějky ji však dělal mnohem větší starosti. Ta paní se stříbrným krkavcem na ni volala. Ve chvíli nejtěžší zkoušky vyslala zprávu . . . a bylo to víc než jen zpráva. Odplazila se od krbu a sedla si do Ostborova křesla. Volali ji. Jak to říkala? „Zámek Es . . . Přijdi“ a „Pomoz mi.“ Nemohlo být žádných pochyb o naléhavosti takové prosby. Přistihla se, jak v duchu přemýšlí, co bude na cestě potřebovat. Zničením vyskočila a třebaže z krbu sálalo teplo, celá se třásla. Zámek Es byl střediskem, sídlem Rady čarodějek. Jestli se tam vydá, je možné, že by v ní nikdo nepoznal potencionální čarodějkou? Teď už to dozajista vědí i ostatní členky Rady. Silu té zprávy musely jasně zaznamenat všechny adepty, které byly nedaleko čarodějky, co ji vysílala. Je možné, že by ta napůl slepá čarodějka o ní neuvědomila ostatní? Ale měla na to vůbec čas? Jestli tahle zpráva byla jenom zoufalým pokusem zraněné nebo umírající čarodějky mezi ostatními podobně postiženými, bylo by snad možné, že nikdo jiný nezachytil, co zpráva znamená? Přistihla se, že křečovitě svírá opěrky křesla a pokusila se ruce uvolnit. Ve skutečnosti pranic nezáleželo na tom, kdo ví, o co se jedná. Navzdory všemu možnému nebezpečí se musí pokusit dostat se k čarodějce se stříbrným krkavcem. Teď už mezi nimi bylo navázáno dvojité spojení: nejdříve měla čarodějka vizi, v níž viděla Nolar ve spojitosti s Lormtem, a potom jí poslala svoji prosbu o pomoc - přímo ji. Jak děš? a vítr bičovaly Ostborův dům, Nolar se smutně usmála. Ostbor by to pochopil. Musí přijmout jedno z těch rozhodnutí, u kterého nelze váhat ani na chvíli. Cítila povinnost vůči čarodějce se stříbrným krkavcem. Nějakým způsobem vzniklo mezi nimi pouto a Nolar se už nemohla dočkat, až čarodějkou vyhledá a

ze všech svých sil jí pomůže.

Tu noc, než se Nolar odpotácela naprosto vyčerpaná do postele, bylo už hodně pozdě. Předtím ještě odemkla po chvilce zaváhání Ostborovu truhlu s cennostmi a rozložila na stůl celý poklad drahých kovů, který v ní byl ukryt. Většinu z toho jí Ostbor odkázal, ale nějaké stříbro si vydělala sama. Neměla vůbec představu, co ji čeká, ale připadalo jí prozíravé vzít si s sebou veškeré své jmění. Potřebovala jen chvilku na to, aby zlato a stříbro zabalila do pruhu látky, který mohla ukrýt za pas pod šaty. Těch pár měďáků, co měla, mohla klidně nechat v ranečku. S dobyt看m si žádné starosti dělat nemusela, protože pojede na svém jediném koni a Ostbor měl jinak ve zvyku chovat jen drobná zvířata pro potěšení.

Občas si bral domů raněná stvoření a pečoval o ně, dokud se bez obav nemohla vrátit do přirozeného prostředí. Nolar si nostalgicky vzpomněla na sovu s jasnými očima a měkkým peřím. Ostbor jí tehdy vyléčil zlomené křídlo. Přihodilo se to v tu poklidnou zimu, první nebo druhý rok, co k němu přišla. Nechtělo se jí vypustit sovu zpátky do lesa, ale Ostbor byl neústupný: sova patří ke svým druhům.

S bolestí v srdci Nolar opáčila: „Ale já ne. Nikoho nezajímá, jestli odejdu nebo zůstanu. Mohla jsem si s ní aspoň povídat a někdy ji i pohladit.“ Zdálo se, že sova naslouchá jejich rozhovoru s velkým zájmem, hlavu vždycky otáčela na toho, kdo právě mluvil.

Ostbor uchopil Nolar za ruku. „Milé dítě, mě moc a moc zajímá, kde jsi. Teď patříš sem, ke mně. Tenhle noční pták se musí připojit ke svým druhům, musí lovit na horských loukách a ničit odporné přemnožené myši, co neustále okusují moje svitky. Podívej se! Vidiš, jak rozpíná křídla - je připravena letět. Přece nechceš, abychom jí bránili ve svobodě.“ Nolar se zastyděla za své sobectví a otevřela okenici, Ostbor jemně posadil sovu na parapet. Jednou zahoukala a potom nehučně odlétla, její stín rychle splýnul s dalšími nočními stíny.

Nolar tedy nechovala žádná zvířata, o která by se musela starat, přesto bylo třeba ještě zařídit spoustu věcí, aby se hned na druhý den mohla vydat na cestu. Pečlivě prohlédla všechny byliny a zásoby jídla. To, co nebylo možné skladovat neomezeně dlouho, musí odnést. Po pastevcích, který šel kolem, poslala vzkaz kupci, že mu přinese věci rychle podléhající zkáze, stejně jako všechno ostatní, co by mohli horalé potřebovat v době, kdy bude na cestě do Es. Dopoledne dorazila do krámků. Kupec souhlasil, trochu mrzutě, že jí dá výměnou jídlo na cestu a obilí pro koně. Když připevnila saky s obilím na koně, vyvedl ji z míry, když jí nasypal do ruky plnou hrst měďáků.

„Vemte si to, paní. A šťastnou cestu.“

Nolar to překvapilo a chtěla mu peníze vrátit, ale on jejím protestům tvrdě odolával. „To, co jste mi přinesla, paní, má mnohem vyšší cenu než obilí a jídlo, které jsem vám dal. Kromě toho jste byla přítelkyní starého učence a to byl moudrý muž, hodně nám, horalům, pomohl.“

Nolar přikývla a vyšvihla se do sedla. „Tak vám moc děkuji, jménem svým i jménem Ostbora. Přeji štěstí vám i vašemu domu.“

Během následujících horkých a únavných dnů dovedla sebe i koně až na pokraj sil. Postupovala míli po míli, neúnavně, přesvědčená, že každá chvíle je životně důležitá a je proto třeba spěchat. Stejně, jako když jela k otci, i teď si zahálala tvář a co možná nejvíce se vyhýbala ostatním cestovatelům. Každou noc před spaním se pokoušela v klidu soustředit a navázat znovu to pozoruhodné duševní spojení s čarodějkou se stříbrným krkavcem. Veškerá snaha však byla marná. Kdyby jenom věděla, jak na to - ale ani jednou nezaznamenala ani sebemenší náznak jakékoli odpovědi. Opakovala si stále dokola, že je možná čarodějka příliš zesláblá a příliš nemocná, než aby se pokusila vyslat další zprávu. S každým neúspěšným pokusem ale pociťovala větší naléhavost.

Brzy přišla na to, že nejlepší je vydat se na cestu brzy ráno nebo pozdě večer. Tehdy je poměrně chladno, ve vzduchu víří méně prachu a na cestách potká mnohem méně lidí. Kdyby bylo dost světla, aby viděla na cestu, jela by klidně jenom v noci, ale pohroma na jihu ovlivnila i počasí. Jak postupovala na jih, obloha byla čím dál zamračenější a temnější.

Když se blížila k Es, potkávala stále méně lidí a ti, které měla, byli zamlklí a upírali oči na cestu před sebou. Nolar si myslela, že se jim třeba nechce mluvit s nikým cizím, ale po několika dnech se dovědila, že jsou určitě omráčeni tím, co čarodějky udělaly. Dokonce i tak daleko od jižní hranice byly škody stále zřetelnější. Stromy ležely vyvráceny z kořenů nebo polámané, kameny a hlína tarasily cestu. I ta se místy úplně ztrácela, jak ji ta nepřirozená bouřka smetla.

Pátý den projela Nolar pomalu jednou z úzkých bran v masivní šedo zelené stěně, kterou bylo Es obeháno. Když přejížděla planinu, obdivovala veliké kruhové věže v rozích obranné hradby. Tohle bylo největší město, jaké kdy viděla, a pocit obrovské síly a věku z kamenů přímo sálal - udělalo to na ni obrovský dojem. Dopoledne slunce občas vyhlédlo z mraků, ale třebaže bylo velice dusno, vnitřní chlad vyvolával v Nolar zlou předtuchu. Vzpomněla si, jak obchodník s látkami popisoval, jaké davy lidí zaplavovaly Es ještě před několika týdny. Zdálo se, že i teď spěchá ulicemi dost lidí, všichni však byli pohroužení do sebe, obličejové měli strhané a zachmuřené. Nolar se ani nemusela ptát, kudy se dostane k zámku Es, protože ten centru města dominoval a byl vidět ze všech stran. Cítila, jak je k tomu místu přitahována, ale měla i strach, protože každým krokem hrozilo větší nebezpečí, že někdo pozná, že je neprozkoušená potencionální čarodějka.

Přesto když se odvážila vstoupit na hlavní nádvoří zámku, okamžitě si uvědomila, že tentokrát by nemusel její nejhlubší strach mít opodstatnění . . . alespoň prozatím. Jestli Es a jeho obyvatelé byli otupělí, jak to pozorovala u všech, které potkala na cestě sem, zámek Es byl zcela zjevně demoralizován až do téměř naprosté nečinnosti. Bez úspěchu se sháněla po nějakém hlídači nebo dveřníkovi. Těch pár postav, které v dálce zahlédla, jí zmizelo z očí dříve, než se jí podařilo upoutat jejich pozornost. Zpočátku se Nolar ulevilo, že ji nikdo na ulici nezastavil. Nebyla si ani trochu jistá tím, co by řekla, kdyby se jí ptali, co ji sem přivádí. Ale jak ubíhaly minuty, její neklid se prohluboval. Někdo by ji měl zastavit. Připadala si divně, jako zbojník, který hledá kořist; rozhodla se, že musí vstoupit až do zámku a jednoduše vyhledat čarodějkou se stříbrným krkavcem, dokud se jí v tom někdo nepokusí zabránit.

Uvázala koně u koryta ve stínu a přinutila se překročit práh. Vstoupila do změti chodeb, kterými se dalo dojít do spodních místností, hal a skladů. Jakmile byla uvnitř, zůstala v údivu zírat na shluky bílých koulí v kovových koších u klenutých stropů. Zdálo se, že v nich nejsou žádné svíčky ani žhavé uhlíky, a přesto vyzařovaly stále bílé světlo. Řekla si, že je to asi součást práce čarodějek a jejich kouzel. Jak se její kroky po ochozené kamenné dlažbě rozléhaly, cítila skličující ticho a nepřírozenou prázdnotu místa, kde by očekávala spoustu lidí. Jak se jí může podařit nalézt čarodějku se stříbrným krkavcem v tomhle obrovském labyrintu?

Rukou strčila do těžkých dřevěných dveří, které se potichu pohnuly. Doufala, že uvnitř někoho najde; otevřela je a vstoupila do komnaty s dlouhými policemi, které se ztrácely v temnotě. Už už chtěla odejít, když zahlédla lesk kovu. Nad policiemi táhnoucími se podél jedné zdi byl do dřeva zapuštěn kovový rodový znak: stříbrný krkavec. Nolar už k němu natahovala ruku, aby se ho dotkla, když se za ní najednou ozvalo: „Co tady děláte?“

Nolar se prudce otočila a spatřila před sebou muže v šedém oblečení, jehož obličej jako by se pořád mračil. Určitě byl krátkozraký jako Ostbor, protože k ní přistoupil hodně blízko a zkoumavě si ji prohlížel. V jedné ruce držel krátkou hůl a ve druhé veliký svazek klíčů. Nolar si vzpomněla na podobně usouzeně vyhlížejícího muže, který byl ve službách jejího otce a který vždycky mával podobnou hólí, a řekla si, že i on musí být docela jistě zdejší správce.

„Promiňte, prosím, že jsem sem takhle vtrhla,“ začala Nolar, „ale venku se mi nepodařilo najít nikoho, kdo by mi řekl, kam mám jít.“

„No tak, mluvte, mluvte! Jsem tu hlavní správce a mám spoustu věcí na práci.“ Zachřestil klíči, ale jeho oči vypadaly podivně, šíleně, jako by ani nevěděl, co má udělat dál.

„Pane, ujela jsem spoustu mil, abych našla . . . jednu svoji příbuznou. Dostala jsem . . . zprávu, že ta paní je nemocná a že mě potřebuje. Jsem Nolar z Meroney, bývalá pomocnice Ostbora Učence.“

Správce se nad jejím rodným jménem pozastavil. „Meroney - obávám se, že členka Rady z vašeho rodu je mrtvá. Zvrat, chápete.“ Jeho bílý vrásčitý obličej vypadal sklíčeně, jako by ho ta nedávná katastrofa dohnala až na pokraj vysílení. Nolar uctivě sklonila hlavu. „Bála jsem se, že tomu tak bude, pane, ale zprávu jsem obdržela od žijící čarodějky.“

Ukázala na kovového krkavce. „Toto je znak jejího rodu. Bohužel nevím, jak se jmenuje.“

Správce pohlédl upřeně na znak a potom si povzdychl. „Ach, ubohá paní. Pojďte za mnou.“ Vedl ji nahoru po schodech a nekonečnými halami a přitom jí vysvětloval, že na zámku zavládl veliký zmatek. Zbylo jen málo plně výkonných čarodějek. Mnohé zemřely okamžitě a mnohé další. . . hlas mu selhal. „Zbyly z nich jen slupky. Možná se už nikdy nedají dohromady. Vyslaly zprávy do dalekých míst, kde ještě nějaké čarodějky zůstaly, ale zatím ještě nestačily přijet.“ Zavrtěl hlavou. „Asi bude třeba znovu přezkoušet všechny dívky, aby čarodějky nemusely procházet celou zemí křížem krážem. Jejich počet se musí doplnit.“

Nolar stála jako přibitá. Děsilo ji, jak rychle byla odhalena. Správce se na ni netrpělivě ohlédl.

„No tak, pojďte! Nemám času nazbyt. Tudy, touhle chodbou dolů.“ Zastavil se před kovem obitými dveřmi a odemkl je jedním ze svých mnoha klíčů.

Nolar vešla do místnosti. Srdce jí poskočilo, když uviděla napůl slepou čarodějku, jak sedí na židli s vysokým opěradlem. Ale . . . něco tu nebylo v pořádku, čarodějka seděla nehybně jako vosková figurína. Její zdravé oko bylo jasné, ale nezaostřené a upřeně hledělo před sebe. Bylo zjevné, že vůbec nevnímá, že někdo vstoupil do místnosti.

Nolar se celá sklíčená obrátila na správce. „Ale, pane, co se stalo mojí drahé . . . tetě?“

Správce beznadějně mávl hloukou. „Hodně jich je na tom takhle. Všechny jedí, když jim vložíte jídlo do úst, pijí, když jim přitisknete šálek ke rtům - ale ve skutečnosti tu už s námi nejsou. Všechno způsobila ta jejich snaha o Zvrat. Síla byla příliš velká, dokonce ani Rada ji nedokázala ovládnout.“

Nolar přemýšlela jako o závod. Neměla odvahu zůstat na zámku a starat se o čarodějku se stříbrným krkavcem. Bylo jenom otázkou času, než si jí někdo všimne a začne se jí nepříjemně vyptávat. Kdyby se jí tak podařilo dostat čarodějku nějakým způsobem pryč odtud. „Pane, máme rodinné usedlosti, kde bych se mohla o svou tetu postarat. Mohla bych ji tam odvézt?“

Zdálo se, že správce taková představa láká, nemohl se však rozhodnout. „To není tak jednoduché - nejsem oprávněn učinit takové rozhodnutí. Rada by měla vládnout.“ Najednou se jeho klid a vyrovnanost rozplynuly a po tvářích se mu řinuly slzy. „Rada už není! Co jen bude s Estarpem!“ Tiskl rukama hůl a svazek klíčů, jak se snažil znovu nabýt oficiálního vzezření. „Pravda je, že máme v současné době s péčí o naše raněné jisté potíže. Kdybychom věděli, kdy - nebo jestli vůbec - znovu nabudou plného vědomí, mohli bychom všechno naplánovat mnohem lépe. Ale teď - podívejte se na drahokam své tety.“ Ukázal na krystal v přívěsku, který Nolar viděla v domě svého otce zářit. Ted' byl matný a jako bez života spočíval na sotva dýchající hrudi čarodějky. „Úřadující dozorce rozhodl, že do doby, než tyto drahokamy nabudou obvyklého lesku, musíme počítat s tím, že čarodějky jsou pro nás ztraceny. Pokud byste mohla odvézt tuto paní na nějaké bezpečné místo, možná by to bylo rozumné . . . dočasně, chápete . . . a pokud by došlo k nějaké změně, dala byste nám hned vědět.“ Správce se už zase skoro rozplakal, ale vzápětí narovnal svěšená ramena a ovládl se. „Osobní věci vaší tety byly, když přišla k nám na zámek, uloženy. Možná bude některé z nich chtít s sebou. Pojďte, odemknu vám její skříň.“

Vrátili se zpět do komory, Nolar si tam vybrala několik solidních cestovních plášťů a obyčejných šatů. Správce vytáhl ze zásuvky u podlahy uzamčené pouzdro a hrál si s ním tak dlouho, až se víko odklopilo. „Tady, prosím, možná budete potřebovat nějaké drahokamy a tetino stříbro. Já se už ale vážně musím vrátit. Dáte nám vědět, kdyby vaše tetička . . .“ Hlas se mu zachvěl. Prudce se otočil a odpěchal.

Nolar se vrátila po paměti k 'tetiným' dveřím; správce je naštěstí nezamkl. Pokoušela se s čarodějkou mluvit, dokonce se odvážíla i zvýšit hlas, ale stejně tak mohla křičet na kamenné věže zámku Es. Odmlčela se, zhluboka se nadechla a rozhlédla se po pokoji. V koši z vrbového proutí v koutě našla pevnou látkovou tašku. Do ní vložila všechny osobní věci - hřeben, sít'ky na vlasy, spodní prádlo, malou skleničku masti na zjemnění kůže na rukou. Ve výklenku za

záclonou visely několikery šedé šaty, které nosily čarodějky při oficiálních událostech, ale Nolar měla pocit, že nebude zrovna moc moudré nějak upozorňovat, kdo je její chráněnka. Jestliže stanoviska čarodějek a učenců z Lormtu byla neúprosně protichůdná, jak by asi v Lormtu přivítali prosebníka, který by žádal o pomoc při léčení čarodějky? Nolar ji jemně sňala z hlavy typickou stříbrnou síťku a převlékla čarodějkou ze šedých šatů do méně nápadných světle modrých, které našla v truhle v nohách postele. Potom si vzpomněla ještě na něco - zastrčila čarodějce drahokam pod šaty, aby nebyl hned na první pohled vidět. Při téhle práci si s čarodějkou povídala, i když pochybovala o tom, že ji slyší. Ale přesto, Ostbor jí vyprávěl o zraněných, kteří nemohli dát žádným způsobem najevo, že slyší, ale když se později uzdravili, tvrdili, že si uvědomovali každý zvuk. Připadalo jí zdvořilé vysvětlovat, co bude dělat dál, než jen s čarodějkou zacházet, jako by to byla bezmocná figurína, která musí být postrkována a popotahována a ovládána vůlí někoho jiného.

Nolar se značně ulevilo, když zjistila, že čarodějka dokáže stát zpřímá a pomalu chodit, když ji někdo vede a podpírá. Možná by byla schopna i sedět na koni? Bude to muset vyzkoušet. Čarodějkou vyvedla na nádvoří a stála před problémem, jak ji vyzvednout do sedla. Naštěstí tam bylo tou dobou docela dost lidí, takže mohla požádat jednoho kolemjdoucího muže o pomoc. Stoupl si na vyvýšený kámen a lehce drobné tělo čarodějky vysadil ze strany do sedla. Nolar se chopila otěží a pomalu koně odváděla. Neustále se otáčela, dokud si nebyla naprosto jistá, že je čarodějka schopna sama udržovat rovnováhu a z koně s největší pravděpodobností nespadne. Muž, který jí pomohl, jí také ukázal, kudy se dostane do hostince několik ulic za městskou zdí.

Nolar odbočila špatně jenom jednou a brzy dorazila do hostince; ubytovala čarodějkou v malém, ale pohodlném pokoji v přízemí. Protože už bylo dávno po poledni, objednala jenom lehké jídlo a doufala, že se jí podaří čarodějkou nakrmit. Správce měl pravdu, čarodějka mohla jíst a pít, i když hrozně pomalu a nemohoucne. Množství jídla, které pozřela, plně záviselo na Nolarině úsudku, což ji trochu znepokojovalo. Uvědomila si, že si bude muset dávat pozor na to, aby jí dávala dost jídla a pití; její tichá chráněnka jí nedokáže říci, zda má dost nebo zda by ještě něco chtěla. Sama se přinutila sníst trochu husté polévky a kousek chleba, potom se zvedla a zkoumavě se zahleděla na nehybnou čarodějkou. Bude s ní muset cvičit, pravidelně rozhýbávat údy a měnit polohu těla, aby neměla proleženiny, jaké viděla u starých nemocných lidí, kteří byli upoutáni na lůžku. Ujistila se, že sedí pevně v křesle a šla vyhledat hostinského.

Našla ho, jak usilovně drhne dřevěný stůl ve velkém výčepu. Byl to statný, holohlavý muž s rysy prozrazujícími bodrého člověka. Jako všichni ostatní v Es se teď i on kabonil. „Prosím vás, nevíte, kde bych sehnala průvodce do Lormtu?“

Hostinský zamrkal a připomněl jí tím sovu z Ostborova podkroví. „Do Lormtu, paní? Tam nikdo nejedí, jenom staří napůl blázniví učenci.“

„Já nejsem ani stará ani napůl bláznivá,“ zdůraznila Nolar trpělivě, „přesto sháním průvodce do Lormtu. Viděl jste moji tetu. Při tom posledním zemětřesení u nás v horách utrpěla zranění hlavy. Přišla jsem do Es a doufala, že ji čarodějky dokážou vyléčit, ale ony samy jsou na tom špatně a není možné využít jejich pomoci. Doslechla jsem se, že je v Lormtu spousta záznamů o léčení a taky mudrcové, kteří by nám mohli pomoci.“

Hostinský přestal drhnout stůl a přemýšlel o jejích slovech. „Možná máte pravdu, paní,“ odpověděl pochybovačně. „Já o tom nic nevím. Nikdy jsem v Lormtu nebyl a ani neznám nikoho takového, ale můžu se zeptat. Jen málo lidí se odváží vydat se na jih, když tam došlo k tak rozsáhlým škodám. Ani jsem neslyšel, jestli je cesta do Lormtu průjezdná. Jak možná víte, vede tam jenom jedna cesta a podle toho mála, co jsem slyšel, nebyla nikdy moc dobře udržovaná.“

Nolar se ani po jeho pesimistických slovech nevzdávala naděje. „Aha. Budu vám velmi vděčná, když se pokusíte sehnat mi průvodce. Jestli najdete spolehlivého člověka, dostanete ode mne stříbrňák.“

Cekala v hostinci dva dny, než jí hostinský s upřímnou lítostí sdělil, že se mu nepodařilo natrefit na nikoho ve městě, kdo by se chystal do Lormtu, dokonce ani přibližně tím směrem. Rozhodla se tedy, že se bude muset na cestu vydat sama. Potíž byla ale v tom, jak cestovat s čarodějkou se stříbrným krkavcem. Nolar doufala, že zkušený průvodce by jí mohl poradit, jestli bude lepší oželet koně nebo riskovat a nechat čarodějkou i nadále v sedle. Bez průvodce bude ovšem potřebovat ještě jednoho koně; bez okolků to hostinskému vysvětlila.

Na chvilku se zamyslel a potom pravil: „Včera večer tu byl jeden obchodník. Cestou do Es s celou skupinou zahynul při Zvratu jeden jeho učeň. Nepotřebuje koně, který po něm zbyl, a mluvil o tom, že ho prodá. Říkal, že bydlí u Sněžné kočky. Můžu k němu poslat pacholka, aby se zeptal, kolik by stál. A kdybyste chtěla, mohl bych se na něj podívat, jestli bude pro vaši tetu vhodný.“

Nolar nabídku vděčně přijala. Navečer už měla statného, klidného koně. Hostinský souhlasil s tím, že jí připraví jídlo na cestu. Zdálo se, že ho skutečně znepokojuje fakt, že s tetou pojedje bez doprovodu.

„Paní,“ řekl jí, „dnes se na cestách potloukají nejrozumnější pobudové. Samozřejmě nemusíte mít strach z hraničářů ani strážných, ale kromě nich se volně potulují další ozbrojení muži, kteří se oddělili od svých oddílů.“ Hostinský se s obavami rozhledl na obě strany a potom jí pošeptal: „Při Zvratu prý všichni nájezdníci vévody Pagara zahynuli, ale proslychá se, že na naší straně hor jsou roztroušeni zbloudilí karstenští špióni a ozbrojenci. A potulují se tam, paní, i různí zbojníci, kteří odmítli dát slib věrnosti a žádné zákony jim nejsou svaté, jen jejich vlastní hrabivost. Úpěnlivě vás prosím, rozmyslete si to ještě jednou. Za několik dní se mi možná podaří najít důvěryhodného pacholka, který s vámi pojedje, jestli opravdu do Lormtu tak nutně musíte.“

Nolar si záměrně odhalila tvář a snažila se nevěnovat pozornost tomu, jak od ní hostinský bezděčně ustoupil. „Jste velice laskav, že máte takovou starost, pane hostinský, ale jak vidíte, můj obličej nevzbudí ani horlivou pozornost ani nenaláká nevídanou společnost. Předpokládám, že zbojníci se živí hlavně zlodějnou, ale ani já ani moje tetu nemáme žádné bohatství, na které by si snad někdo mohl brousit zuby. Už jsem se rozhodla. Musím jet do Lormtu a musím se na cestu vydat zítra brzy ráno.“

Hostinský zavrtěl hlavou na znamení upřímného nesouhlasu, ale připravil jí všechno, co bylo třeba k odjezdu. Druhý

den ráno ji dokonce doprovodil kousek po cestě k městským hradbám. „Dejte na sebe pozor, paní,“ zavolal za ní, když odjížděla a vedla i koně, na němž seděla čarodějka. „Řeknu o vaší cestě velitelům hraničářských patrol, aby na vás aspoň trochu dohlédli.“

Prvních pár mil byla cesta z Es dobrá, takže se jelo lehce. Když už měly Es z dohledu, cesta se stočila víc k východu a vedla podél řeky Es. Nolar musela sesednout a oba koně vést. Bylo zjevné, že se řeka při katastrofě rozlila, protože oba břehy byly čerstvě podemleté a lemované nánosy písku, hlíny a kamení, vyvrácenými stromy a dalšími překážkami, přes které se doposud přelévala voda. Když už se schylovalo k západu, obloha se zbarvila do červena a zastířela clonou prachu a mračen, zaslechla Nolar, jak se po cestě směrem k Es blíží jezdcí. Měla už koně uvázané na noc a právě rozprostírala plášt, aby na něj mohla uložit čarodějkou, když se ti jezdcí, byli to tři muži, zastavili na hrbolaté cestě nedaleko od nich. Dva seděli v sedle vzpřímeně, ale třetí byl schýlený, jako by byl raněný nebo vyčerpaný. Vůdce zdvihl ruku, pozdravil Nolar a zavolal: „Jste v pořádku, paní? Můžeme vám nějak pomoci?“

„Jste hraničáři, pane?“ zavolala a muž přikývl na souhlas.

„Ano, paní. Prohledávali jsme les, jestli se tu nepotloukají opozdilci z Pagarovy armády, zbojníci nebo kdokoli, kdo by mohl působit nepříjemnosti poctivým lidem. Můžeme vás doprovodit do Es?“

Nolar přistoupila blíž, aby na sebe nemuseli tak křičet. „Děkuji vám, pane, ale moje cesta vede do Lormtu. Jedu tam, abych vyhledala léčitele pro svoji tetu; byla při Zvratu těžce zraněná.“

Hraničář se na ni znepokojeně podíval. „Neměla byste cestovat takhle sama, paní. Teď vám nemůžu poskytnout žádného muže, protože tadyhle Goswik byl před úsvitem zasažen šípem do ramene a my teď spěcháme za léčitelem do Es. Byl to jenom osamělý zbojník, který už nikoho obtěžovat nebude. Věřte mi, paní, tahle země není moc bezpečná. Nepojedete s námi přece jenom do Es?“

Nolar zavrtěla hlavou. „Děkuji vám, ale nepojedu s vámi. Musím vyhledat léčitele v Lormtu, protože jsem se už ptala čarodějek v Es, a ty nám nebyly schopny nikterak pomoci.“

Druhý jezdec si prohlížel zraněného kamaráda. „Zase krvácí,“ povzdechl si mrzutě.

Velitel trhl otěžemi. „Musíme jet dál. Dejte na sebe pozor, paní, a na svoji tetu také.“

Nolar se rozhodla přemístit se na méně nápadné místo za keři, přes které na ně nebylo z cesty vidět. Noc proběhla v klidu. Hned jak se zrána rozjasnilo natolik, aby viděla na cestu, odvedla koně k řece, aby se napili. Měla velice nepříjemný a svíravý pocit, jako by ji někdo tajně pozoroval. Neslyšela ani dusot kopyt ani řinčení postroje, ale ten dojem, že se na ni někdo dívá, ji neopouštěl. Když uvařila ranní nápoj pro čarodějkou, zbystřila pozornost, jestli snad nezaslechne nějaký nepřírozený zvuk. Teď bylo slyšet, jak dopadl oblázek. Aniž by otočila hlavu, řekla naprosto klidně: „Nemusíte se schovávat za tím keřem. Tady na těch velkých kamenech je to mnohem pohodlnější a mohu vám nabídnout něco teplého k pití.“

Chvilí bylo ticho, ale potom slyšela, jak se někdo vydal přes oblázky přímo k ní. Vzhledla a spatřila vysokého mladého muže v temném jezdeckém obleku hraničáře. „Máte velmi bystrý zrak, paní,“ pravil a posadil se na nízký balvan u ohýnku.

„A také uši, pane hraničáři. Pohybovat se neslyšně na tomhle povrchu je velice těžké. Musím teď dát napít tetě, dokud je to horké.“ Cestou zpátky k ohni vytáhla z jezdecké brašny rezervní pohár. Když do něj nalávala nápoj, pohlédla na cizince. Měl černé vlasy a šedé oči jako příslušníci Staré rasy, a i když jeho oblečení a výstroj vypadaly hodně obnošené, měl šaty čisté a výstroj v dobrém stavu.

Upřímně ji poděkoval. „Děkuji za nápoj, paní,“ řekl, když si od ní bral pohár. „Jste poměrně daleko od Es.“

„Vy také. Nepochybně máte stejně dobrý důvod být tady jako já. Co kdybychom se navzájem svěřili? Já jsem Nolar z Meroney a tamhle je chudák moje teta . . . Elgaret.“ Nolar zvolila první jméno, které jí vytanulo na mysl. Musela čarodějce nějak říkat a jméno Elgaret jí připadalo vhodné. „Bydlím v horách na severu.“ Dala si dobrý pozor, aby neřekla přesně, jak moc daleko na severu. „Při posledním zemětřesení, kterému se teď mezi lidem říká Zvrat, byla teta vážně raněna do hlavy. Hledala jsem pomoc u čarodějek v zámku Es, ale ony samy byly Zvratem zasaženy, takže musíme hledat pomoc jinde. Teď jsem na cestě do Lormtu, kde chci požádat o pomoc léčitele, a pokud bude třeba, budu hledat v jejich starých archívech.“

Mladý muž sklonil hlavu. „Slyšel jsem o učencích z Lormtu, paní. Doufám, že vaše cesta přinese ovoce. Co se mne týče, já jsem Derren, syn lesníka z jihu. Když se u nás v kraji začalo bojovat, přidal jsem se k hraničářům a od té doby žiju v horách.“ Najednou se obrátil k prachem zahaleným jižním horským štítům. „Stromy byly těžce poškozeny a bude trvat hodně let, než se zase vzpamatují.“

„Vy nepatříte k žádnému oddílu?“ zeptala se Nolar. „Včera se u mě zastavili tři jezdcí cestou do Es a prohodili se mnou pár slov. Jeden byl raněn šípem nějakého zbojníka. Říkali, že jsou hraničáři.“

„Teď je nás na hlídce celá řada,“ odpověděl Derren.

„Můj oddíl byl před týdnem rozpuštěn, takže někteří se mohli vrátit na svá pole a o naše raněné může být dobře postaráno. Řekl jsem si, že o tom pojedou dát zprávu do Es a porozhlédnu se, jestli bych snad mohl být ještě nějak užitečný. Určitě nemá smysl pokoušet se jet na jih a podnikat v horách další pátrání.“

Nolar zaslechla v jeho hlase lítost; připadal jí trochu duchem nepřítomný, skoro znepokojený. Pomyslela si, že bude dobře trochu ho rozptýlit, aby se zbavil zjevné úzkosti. „Neznáte náhodou alespoň přibližně cestu do Lormtu?“ zeptala se ho.

Derren se probral ze svých myšlenek. „Já sám jsem do Lormtu nikdy nejel, to ne, ale slyšel jsem, že tam vede jenom jedna cesta. Lormt je mezi horami a byl tímhle Zvratem, jak jste tu hrůzu sama nazvala, asi hodně poškozen. Dovolila byste mi, abych jel s vámi a s vaší tetou? Není zrovna moc bezpečné, aby se dvě ženy vydaly tou cestou bez doprovodu.“

„O tom se mě snaží přesvědčit každý,“ odvětila Nolar ostře. „Ale přiznávám, že s tím souhlasím. Chtěla jsem si v Es

najmout průvodce, ale nikdo neměl zájem vydat se tam. Pokud by vás to příliš nezdrželo, obě bychom velice rády přijaly váš doprovod.“

Derren vstal a vrátil Nolar pohár. „Přivedu si koně a potom se hned můžeme vydat na cestu, jestli jste připravena.“ Když odcházel, urputně přemýšlel. Tohle nečekané odbočení by mu mohlo přinést přesně tu bezpečnost, kterou tolik potřebuje. Na tom, co řekl té ženě z Estcarpu, bylo něco pravdy: je synem lesníka a celé týdny projížděl hraniční hory. Záměrně se však nezmínil o tom, že jeho otec byl lesníkem pána z Karstenu. Pagar z Geenu obsadil statek v honbě za vévodským titulem. Derren pak z opatrnosti vstoupil do Pagarovy armády, a protože měl tmavé vlasy a šedé oči, díky jeho průzkumnickým schopnostem ho poslali jako špióna na estcarpskou hranici. Stopovat sokolníky se mu dařilo poměrně těžko; nakonec se vloudil i do Estcarpu samotného. Vlastně byl v Estcarpu tu noc, kdy došlo ke 'Zvratu', a zjistil, že se ocitl na špatné straně hranice v pasti, která mu mohla přinést i smrt. Riskoval všechno a odvážil se vstoupit do zdecimovaného oddílu hraničářů. Nejprve předstíral, že je hluchý, aby tak omluvil chyby, kterých by se mohl dopustit proto, že nezná hraničářské zvyklosti.

Zjistil však, že hraničáře samotné Zvrat zasáhl natolik, že mu nikdo nekladl nepříjemné otázky, přijali ho jako průzkumníka, který se odloučil od svého oddílu. Derren se v hloubi duše velice obával, že bude muset podstoupit konfrontaci s některou z těch příšerných estcarpských čarodějek, o kterých se říkalo, že svými ďábelskými kouzly dokáží vytáhnout pravdu z kohokoli. Když se hraničáři, ke kterým se přidal, zotavili ze zranění natolik, aby se mohli vrátit do Es, zůstal pozadu a řekl, že musí ještě pátrat po zbývajících členech svého oddílu. Pokoušel se najít cestu na jih, ale ke své hrůze zjistil, že země teď vypadá úplně jinak - všechny význačné body byly smeteny z povrchu, jako by nikdy ani neexistovaly, a samotný profil krajiny byl najednou úplně jiný. Už několik dní se snažil ze všech sil v sobě potlačit zoufalé přesvědčení, že i kdyby se vrátil do Karstenu, bude jeho rodná země proměněna v trosky a naprosto cizí. Oklepal se, aby tu strašnou představu zapudil. Teď se musí plně soustředit na tyhle dvě ženy z Estcarpu. Nikdo se ho nebudě na nic vyptávat, bude-li se vydávat za jejich průvodce. Může je doprovodit do Lormtu a potom zmizet přes neobydlené hory zpátky do Karstenu a nemusí si dělat starosti, že by si ho snad někdo všiml nebo ho pronásledoval. Když přiváděl koně, kladl si v duchu otázku, proč ta žena jménem Nolar má zcela zahalený obličej. To málo, co z něj bylo vidět, vypadalo docela příjemně. Nikdy neslyšel, že by snad ženy z Estcarpu měly ve zvyku halit si obličej; no jistě, i obličej té zraněné tety byl nezakrytý. Prozatím bude asi lepší, když bude předstírat, že si toho nevšimá. Nemůže si dovolit vyvolat podezření tím, že se bude ptát na věci, které by měl jako hraničář znát.

Nolar se ulevilo, že teď měla k dispozici Derrena, který jí mohl pomoci s čarodějkou. Sama byla trochu překvapená, že když o ní přemýšlela, byla pro ni Elgaret. Doposud, po celou cestu, se pokoušela ji oslovovat teto. Byla přesvědčena, že když se trochu pocvičí, může ji to později v Lormtu uchránit chyb způsobených nepozorností, které by možná mohly být i nebezpečné, kdyby se jich dopustila před neznámými lidmi. Čarodějka se stříbrným krkavcem tedy musela být prozatím tetou Elgaret, a třebaže to byla žena malého vzrůstu, dalo Nolar dost práce vyzvedávat ji několikrát za den do sedla. Velice vděčně přenechala tento úkol Derrenovi, který se ukázal chvályhodně zdvořilým a i přes vyzáblou postavu byl silný.

První společné dopoledne jeli téměř beze slova. Jak pokračovali dál na jihovýchod, pozorovali stále více škod napáchaných Zvratem a bouřkami, které jej doprovázely. Když sesedli z koní, aby se vyhnuli polednímu horku, přišel jim vhod stín, který vrhaly obrovské balvany, uvolněné povodní. Derren posadil Elgaret na složený plášť a nesměle se obrátil k Nolar. „Zdáte se mi nezvykle tichá, paní. Snad jsem se vás nijak nedotkl? Musím se vám přiznat, že na dámskou společnost příliš zvyklý nejsem, protože jsem valnou část svého života prožil v lesích nebo ve společnosti mužů, takže moje chování není možná právě nejvybranější.“

Nolar se na něj vážně podívala. „Jestli došlo k nějaké chybě, hraničáři, tak je to docela jistě i moje vina. I já jsem hodně dlouho žila sama a nedokážu jen tak nezávazně rozmlouvat.“ Připadalo jí, že si Derren při jejích slovech oddechl, patrně měl dojem, že se nebude muset pokoušet o žádné umělé projevy zdvořilosti. Co se týkalo Nolar samotné, vždycky dávala přednost mlčení před prázdným tlacháním. Když byla malá, děti z hor se jí posmívaly a říkaly jí 'Zavřipusa'. Derren si otřel čelo rukávem. „Šel jsem tudy před několika týdny, paní. O několik mil dál je písčitá pláž obklopená stromy. Tam byste se mohla dnes večer vykoupat.“ Zaváhal. „Teda, tehdy tam aspoň byla. Sama jste viděla, jak je místy říční proud divoký a kolik toho s sebou smetl. Budeme se muset podívat, jestli to vůbec půjde někde se vykoupat.“

Nolar vděčně přikývla.

„To je příjemná představa. Já i moje teta bychom takovou příležitost velice uvítaly.“

Derren přimhouřil oči před svitem zastřeného slunce. „Myslím, že bude pravděpodobně nejlepší, když si odpočineme a přechkáme denní vedro tady. Jestli si chcete zdřímnout, paní, zůstanu na stráži.“

„Ale za chvíli mě vzbudíte a budu zase hlídat já.“

Ten večer, když se stíny dloužily, našel Derren místo na břehu řeky, o kterém mluvil. Jak se obával, bouřka tam všechno hodně změnila. Dříve čistá písčitá pláž, vhodná ke koupání, byla teď zalitá proudem špinavé vody. Všechny stromy, které, jak si pamatoval, vrhaly na to místo stín, voda odnesla. Byl ale tvrdohlavý a pokračoval v cestě dál, dokud nenašel vratný proud, který na jedné straně, kde řeka nebyla příliš zasažena povodní, přecházel ve stojatou vodu a místo vhodné ke koupání. Pomohl Nolar odvést Elgaret ke břehu, potom se sám pustil do hřebelcování koní a věnoval se přípravám na noc.

Voda v malé, od řeky oddělené tůňce se usadila a byla čistá, chladná a osvěžující. Nolar se pečlivě věnovala Elgaret a teprve potom se sama v rychlosti vykoukala.

Bylo pro ni velice příjemné převléci se po několikadenní namáhavé jízdě zase do čistých šatů. Přivedla Elgaret zpátky na místo, které Derren zvolil pro nocleh. Chystala si hrnec a další potřebné nástroje, aby mohla připravit večeři, když vtom si uvědomila, že si zapomněla zahalit obličej. Rychle trhla hlavou, aby se podívala na Derrena; mladík na ni upřeně

hleděl, ale v jeho pohledu nebyl ani náznak odporu.

„Tak, a teď už, pane, víte, proč nosím ten závoj,“ pronesla rázně.

Derren však od ní zrak neodvrátil. „V životě jsem viděl už mnoho podobných skvrn. Doufám jen, že vám ta vaše nepůsobí žádnou bolest.“

Nolar jeho první reakce vyvedla z míry, neboť už to bylo hodně dlouho, kdy se někdo zajímal o to, jak se cítí. „Ne, nebolí mě to, ale zdá se, že spouště lidí je pohled na mé znamení hodně nepříjemný.“ Zničehonic ztichla. V půli věty Derren ztuhl a barva z obličeje se mu vytratila. Zvědavě se ohlédl, jaká strašlivá věc natolik upoutala jeho pohled. Srdce se jí sevřelo. Derren zíral na Elgaret. Nolar samozřejmě po koupeli čarodějku převlékla, ale zapomněla na nápadný šperk; teď spočíval na šatech.

Derren ukázal chvějícím se prstem na Elgaret. „Čarodějka!“ zašeptal.

Nolar hned nenapadlo, že takováto reakce je u hraničáře z Estcarpu poněkud zvláštní. Spíš cítila Derrenův obrovský neklid a snažila se ho uklidnit. „Ano, teta je čarodějka, ale jak vidíte, byla zraněna při Zvratu a už na okolní svět nereaguje. Není třeba, abyste se jí bál. I její drahokam byl zasažen, není už v něm žádný oheň, takže i ten pozbyl veškeré moci.“

Derren se celý omámený otočil na Nolar a soustředěně se na ni podíval.

„Odpusťte mi, paní, vyděsilo mě to. Náš oddíl neměl žádnou čarodějku, která by nám . . . radila.“

Nolar se usmála při vzpomínce na chvíli, kdy sama byla v otcově domě představena čarodějkám. „Je pravda, že když se s nimi člověk setká poprvé, nahánějí hrůzu. Moc dobře si pamatuji, jak jsem se já s nimi poprvé setkala - byly hned dvě najednou.“ Vtom si vzpomněla na Ostborova slova a chvatně dodala: „Samozřejmě se ve skutečnosti Elgaret nejmenuje, ale my jsme jí v rodině vybrali tohle jméno, abychom si o ní mohli i nadále povídat.“

Derrenova tvář opět získala podivný bezbarvý výraz, skoro jakoby úmyslně klamavý. „Jistě, paní. Nechtěl jsem se vás nijak dotknout.“

„Nic takového se nestalo. Mohla bych se ještě před jídlem učesat? Jak vidíte, umyla jsem si díky vaší laskavé nabídce i vlasy.“

„Musím ještě nasbírat dříví na oheň,“ Derren svižně vyskočil. Hlavou mu vířily myšlenky. Čarodějka! Je ve společnosti čarodějky z Estcarpu. Co když se najednou probere a přijde na to, kdo ve skutečnosti je!? Ale Nolar říkala, že je odčarovaná a ten děsivý drahokam, když se teď odváží na něj pohlédnout, byl matný a bez života jako každý obyčejný kámen. Třeba - může snad doufat? - třeba je v bezpečí, dokud je čarodějka zbavená smyslu; a vlastně jakou lepší ochranu by si mohl přát na území Estcarpu než přítomnost jednoho z nejlepších obránců? Derren si říkal, že by se měl radovat, ale nedokázal v sobě zcela potlačit vrozený strach z čarodějek, ať se snažil sebevíc.

Když se vrátil do tábora, Nolar si zrovna naposledy pročísla dlouhé černé vlasy a pak je stočila do obvyklého praktického uzlu.

Ten pohyb v Derrenovi vyvolal vzpomínku a prostě podotkl: „Máte krásné vlasy, paní, jako moje matka.“

Nolar překvapeně strnula a podívala se na něj. „Děkuji vám, milý hraničáři. Ještě nikdy si nikdo ani nevšiml, že mám vlasy. Teď ale musím připravit něco k jídlu.“

Když ohřívala obyčejnou ovesnou kaši, přemýšlela o tom, jak si Derren počínal, hlavně o tom, jak se choval k ní. Bylo to poprvé od doby, co byla u Ostbora a pak chvilka s čarodějkou se stříbrným krkavcem, kdy o ní někdo uvažoval jako o člověku. Pro většinu lidí byl rozhodující vzhled. Viděli skvrnu na obličeji, ne ji samotnou. Z jakéhosi důvodu se Derren dokázal dívat na ni, ne jenom na její znetvoření. Po Ostborově smrti nečekala, že ji někdo dokáže takto vnímat. Ale stejně . . . jak podivně se zachoval, když zjistil, že Elgaret je čarodějka! Bylo na tom něco zvláštního, i když nedokázala přesně vyjádřit, z čeho její pochybnosti pramení. S potlačovaným povzdechem nakonec tyto myšlenky zahнала s tím, že se k nim vrátí později.

I když dny pozdního léta sálaly horkem, noci naopak byly nezvykle mrazivé. Nolar si kladla otázku, jestli snad Zvrat nějakým způsobem neuspíšil příchod chladnějšího počasí. Vybalila teplejší pláště, aby mohla zabalit Elgaret i sebe. Derren se přiznal, že nečekal tak nenadálé ochlazení a velice vděčně si půjčil náhradní plášť.

Když už se další den chýlil ke konci, bylo jasné, že se jejich postup podstatně zpomalí. Samotná řeka byla bouří hluboce zasažena. Nolar se odvážila zeptat, jestli je možné, že by řeka Es změnila koryto, a Derren skutečně potvrdil, že už neprotéká stejnými místy jako dřív. Zastavili se, sesedli z koní a pokoušeli se s nimi projít mezi povalenými kameny a vyvrácenými stromy. Derren musel Elgaret nést, protože byla schopna chůze jenom na rovném povrchu. Nolar šla za nimi a vedla koně. Celá země byla Zvratem zcela rozervaná. Namísto poklidného klikatého říčního toku teď jeli podle koryta nečekaných obrýsů a voda se rozlévala do všech stran. Když se jim konečně podařilo vymanit se z nepřehledné změti větví a nakupených kamenů, Derren potlačil vyděšené zaupění. Přes cestu, po které kráčeli, se rozlila spousta bahna. Nevedl přes něj žádný přechod a povrch působil velice zrádně.

„Budeme to muset obejít, paní,“ navrhl. „Nemůžeme si dovolit hazardovat a vjet do toho. Už jsem viděl spoustu mužů a koní, kteří se poztráceli v naplavených horských slatinách. To, co vypadá jako ploché a mělké, může být průrva, v níž se nepozorný cestovatel klidně utopí.“

Chvilí nato spatřila Nolar jako první bledou skvrnu na tmavém blátivém pozadí kousek napravo před nimi. Vydala se tam opatrně, dokud nerozpoznala, co to je. Povodeň smetla jednu z velice vzácných sněžných koček, které žily vysoko v horách. Pružné tělo bylo nabodeno na sluncem vybělený pahýl stromu. Jemně skvrnitý kožich čechral ledový vánek. Derren se znechuceným zaupěním došel k Nolar. Rozzlobeně ukázal na tělo sněžné kočky.

„Kolik dalších takhle zahynulo, paní? Co se stalo se všemi horskými zvířaty, rostlinami, stromy? Na jihu je to ještě mnohem horší. Před třemi dny jsem se pokoušel pátrat v horách, ale po prvních třech mílech jsem se musel vrátit. Země už není taková, jakou jsem znal. Teď jsou tady údolí, která tu nikdy předtím nebyla, mohutné prameny divoké vody, nové útesy a všude, kam se člověk podívá, došlo k sesuvu půdy. Všechny významné body krajiny jsou pryč. Nejsou

jenom poškozeny; jsou dočista pryč. „Derren přešel do rozrušeného šepotu. „Říkám vám, paní, tenhle Zvrat, to bylo dílo pekla.“

Jak Derren mluvil, Nolar si znovu vybavila svou magickou vizi příšerného ničení, ke kterému při Zvratu došlo. Pro ni přirozené spříznění a soucit se všemi volně žijícími tvory ji přiměl, aby natáhla laskavou ruku, už už se Derrena dotkla, pak se ale zarazila. Zvrat byl pro Estcarp a jeho nešťastné obyvatele skutečným utrpením, ale smysl toho, co čarodějky udělaly, byl účinný a zároveň vyložené obranný.

„A co Pagarova armáda, Derrene hraničáři?“ zeptala se. „Jediným důvodem Zvratu bylo ochránit Estcarp před útokem, kterému se jinak zabránit nedalo.“

Derren stál bez hnutí. „Jsem syn lesníka, paní. Prožil jsem život mezi stromy a zvířaty. V záležitostech armády a čarodějek se nevyznám.“

„Nedávno jsem přesně takhle slyšela mluvit jednoho obchodníka,“ odpověděla Nolar zamyšleně. „Tvrdil, že nebude možné obchodovat, dokud v zemi nebude nastolen pořádek a nezavládne klid. Útočící armády, jak jsem slyšela, pramálo dbají na životy zvířat a obyčejných lidí.“

„Máte pravdu, když mě takhle karáté, paní,“ připustil Derren. „Válka není můj zdroj obživy, ale už jsem jí viděl dost na to, abych věděl, že vaše slova jsou pravdivá.“ Naposledy se podíval na sněžnou kočku a potom se otočil k uvázaným koním. „Vím, že zvířata hynou v bouřích a stromy jsou vyvráceny z kořenů a jejich větve lámány. Jenomže jsem ještě nikdy neviděl tak rozsáhlé škody způsobené za jedinou noc.“

„A pokud vím, tak ani nikdo jiný,“ souhlasila Nolar. „Můj bývalý mistr, Ostbor Učenec, studoval všechny písemné zmínky, které se mu dostaly do rukou o velikých událostech minulosti, a nevzpomínám si, že by se kdy dočetl o takové věci jako byl tenhle Zvrat. Nezbyvá nám než doufat, že nenastane už žádný další, aby zpustošil celou zemi, protože ztráty Estcarpu byly nepochybně obrovské.“

Druhý den v poledne se jim podařilo dojít až k úpatí hor - nebo spíš do míst, kde kdysi úpatí bývalo, neboť, přesně jak se Derren obával, byly stromy v horách a veškeré rostlinstvo vážně poškozeny obrovskými změnami krajiny. Sporá stinná místa bylo možné najít jen u velikých balvanů nebo hromad trosek. Hodiny chůze poničenou zemí značně ovlivnily jejich náladu. Nolar tedy zareagovala daleko hysteričtěji než za normálních okolností, když jí z nohy na sukni skočilo něco malíčkého a hnědého. Nejdříve vyděšeně vyjekla a potom to stvoření popadla.

Derren si je prohlížel, jak je držela mezi prsty, a pronesl:

„To je jenom myš, paní. Ale ženy se jich obvykle bojí. Dejte mi ji, já ji pro vás zabiju.“

Nolar něžně pohupovala třesoucí se huňatou hromádku v dlani. „Ne, hraničáři. Často jsem chodívala po lukách, když jsem sbírala byliny, takže tyhle myšičky moc dobře znám. Vůbec mi nevadí, pokud mi zrovna nelezou do truhlic s obilím. Podívejte, jak je chudinka vydešená. Jen si představte, jak jí asi musí být, když všechno, co znala, najednou zmizelo.

Neví, kam se má podít. Myslím, že by prozatím mohla najít útočiště u mě v kapse. Třeba najdeme nějaký kousek louky, co přežil bez úhony, kde bychom ji mohli vypustit.“

V pozdním odpoledni se její naděje vyplnila, když Derren našel u nízkého kopce kousek zelené louky, která zůstala relativně neponičená. Usmál se, když z kapsy jemně vyňala svého maličkého pasažéra a opatrně ho položila do vysoké trávy. Myška se tam chvilku krčila a potom se najednou rozběhla pryč.

Když se Nolar znovu vyhoupla do sedla, poznamenal: „Máte laskavé srdce, paní.“

Opětovala jeho úsměv. „Snad. Ale spíš to dělám proto, že vím, jaké to je, když se někdo cítí osamělý na neznámém místě. Co myslíte, jak daleko je to ještě do Lormtu?“

„Tohle asi bude ta cesta, ze které jsme sešli kvůli tomu naplavenému bahnu. Musím připustit, paní, že by to mohla být i jiná horská cesta, ale někam určitě vede. A jestli jsme zabloudili, tak možná narazíme na někoho, kdo nám bude moci poradit. Trochu to tu prozkoumám, abychom věděli, kudy povede cesta zítra.“

Derren pomohl Elgaret ze sedla a jel dál, zatímco Nolar navlhlala koláč a udělala z něj jemnou kaši, aby ji čarodějka mohla snadno polknout. Derren se po chvíli vrátil a sdělil jí, že řeka se o kousek dál úplně vylila z původního koryta.

„Země se musela hodně pohnout,“ přemítal. „Ještě nikdy jsem neviděl takhle silný proud mimo koryto.“ Zmlkl a zpřimá se na ni podíval. „Musím vám to říct na rovinu, paní. Nedaleko odtud cesta prostě zmizela. Kus celého úbočí kopce se

„jestli nějaké zbylo. Zítra nás čeká namáhavá pouť, takže si musíme pořádně odpočinout.“

Ráno vůbec nepadalo v úvahu, že by snad mohli jet na koních po cestě poseté zrádnými oblázky. Derren nesl opět Elgaret v náruči a Nolar vedla koně. V poledne se spěšně najedli a vydali se dál, chtěli najít třeba jen neupravenou pasteveckou stezku, po níž by mohli jet na koních.

Nolar balila jejich teď už hodně skromné zásoby a Derren se pěšky vydal kousek napřed. Když se vracel, pospíchal a byl vzrušený.

„Paní, myslím, že jsme možná našli Lormt. Pojdte se podívat - je to za tímhle stoupáním, v dalším údolí.“

Dychtívě se za ním škrábala do vršku a skoro klopýtala mezi uvolněnými kaménky. Po tolika letech, pomyslela si, se konečně dostane do Ostborova milovaného Lormtu. Vyšplhala se až na kamenitý hřeben a pohlédla dolů, ale ucouvla, jako by ji někdo šlehl bičem.

„Ale ne, „ vydechla a nevěděla, jestli se má smát nebo plakat. Všechny zářivé dětské představy se jí před očima zhroutily, stejně jako se stěny a věže dole sesuly a proměnily v ruiny. Skvělý, důležitý Lornt, pokladnice všech učenců, byl . . . byl v troskách.

Ostobor jí varoval před nepříznivým účinkem času, ale to bylo ještě před tím neuvěřitelně ničivým Zvratem. Na chvílku se odvrátila a oči se jí zalily slzami. Zlobila se na sebe za takovou slabost a otřela si obličej závojem, který teď už nepoužívala, a přinutila se podívat se na budovy ještě jednou.

Po hromadách popadaného kamení se plahočily maličké postavy. Dvě bájně kruhové věže Lorntu pohromu přežily - a

ještě zbytky třetí. Čtvrtá rohová věž a valná část kratší zdi a druhá dlouhá vnější zeď byly úplně zbořené. Země, na které tato strana stavby stála, byla jakoby utáta a zborcená. Takhle shora a z dálky se ty dvě zbývající zdi zdály nepoškozené. Stejně jako střechy obou špičatých věží byly i zdi chráněny stříškou z tmavých břidlicových desek. Za hradbou Nolar rozeznala dvě budovy. Jedna byla dlouhá, vysoká, nalepená na vzdálenější stěnu, a po celé její délce se táhla vysoká okna. Menší budova, přikrčená za zdi s bránou, sousedila s jednou z nepoškozených rohových věží. Bedlivě se rozhlížela, jestli snad nespátří nějaký záblesk hladiny řeky Es, protože Ostbor často vyprávěl o tom, že z domitáře se snadno daly lovit ryby.

Žádný odlesk vodní hladiny však nezahledla. Řeky Es už v Lormtu více nebylo - ledaže by byla pohřbena pod troskami. Když si prohlížela okolní kopce, rozeznala na nich malá roztroušená políčka a sem tam chatrč, v jakých bydleli pastevci. To znamená, že při Zvratu nebylo zničeno úplně všechno. Někteří lidé a některé stavby přetrvaly. Zhluboka se nadechla a otočila se k Derrenovi.

„To je skutečně Lormt, hraničáři, i když od doby, kdy tu žil můj starý mistr, hodně zchátral. Mohli bychom se dostat po nějaké bezpečné cestě dolů?“

Derren si prohlížel svah pokrytý kamením.

„Když půjdeme pěšky, paní. Mohu vaši tetu nést.“

„Bez vás bychom se sem nikdy nedostaly,“ usmála se na něj Nolar. „Děkuji vám za tetu i za sebe.“

Derren byl chvíli v rozpacích, brzy se však vzpamatoval a nasadil výraz zkušeného průvodce. „Dejte pozor na srázu, paní,“ upozornil ji. „Půda bude asi uvolněná a bude vám podjíždět pod nohama.“

I přes upozornění Nolar při sestupu dvakrát uklouzla, ale pokaždé se jí podařilo udržet rovnováhu, když se chytila koní. Pod svahem se zastavili. Potřebovali si trochu odpočinout, než nasednou a dojedou až k bráně Lormtu.

Když se blížili ke střechou opatřeným zdem, vzpomněla si na pocity, které v ní nedávno vyvolalo Es. Obě města prozrazovala svůj věk a pevnost samotnou existencí, ale kameny Lormtu byly mnohem větší a každý z nich upoutal už rozměry. V duchu se ptala, jak se vůbec stavitelům podařilo pohnout tak obrovskými bloky, nemluvě o tom, jak mohli tak velikánské kameny otesat a spojit. Spáry mezi jednotlivými bloky byly tak těsné, že pochybovala o tom, že by se mezi ně dal vstrčit nůž. Znovu si vzpomněla na chaos vyvolaný Zvratem a okouzilo ji, že i takhle obrovské kameny zůstaly stát jako stěny, přestože nebyly stejně jako zdi spojeny maltou. Věděla, že Ostbor by se od místních učenců chtěl dovědět, jak to všechno probíhalo.

Byla zvědavá, jak je přijmou, pokud se jim vůbec brána do Lormtu otevře. Když se podívala pozorněji, všimla si, že kovem pobité křídla brány jsou maličko pootevřená a že se několik starých mužů s dvěma mladíky pokouší opravit dolní závěsy. Starci pobíhali sem a tam.

Derren sesedl z koně a zavolal na starého muže, který byl k nim nejbližší. „Pane? Mohl byste nám říci, kam bychom se měli vydat? Teta téhle paní hledá někoho, kdo by ji mohl vyléčit.“

Staroch, vyzáblý a holohlavý muž, je zkoumavě pozoroval. Nolar bolestivě připomínal Ostbora.

„Pojďte dál, jen pojdte,“ vyzval je. „Vypadáte, že jste ušli pořádný kus cesty. Nechte oddechnout koně a napojte je. Ano, vůbec si to nedokážeme vysvětlit, ale do naší studně na nádvoří najednou začalo stékat více vody. A také je mnohem chladnější. Dozajista je to tím posledním otřesem. Tudy. Jen pojdte.“

Navzdory věku se pohyboval mrštně a museli si pospíšet, aby s ním udrželi krok, když je vedl branou na velké otevřené nádvoří. Studně, o níž hovořil, byla ve vnitřním rohu vpravo, měla stříšku s pořádným rumpálem, na němž byly na spletených provazech zavěšeny džbery. Nedaleko studny uviděli koryta pro zvířata plná čerstvé vody. I přes zmatek všude kolem byla dočista vydrhnutá. Derren sundal Elgaret z koně a než zvíře odvedl, předal ji do péče Nolar. Starý muž vytáhl u studně džber, Nolar nabrala do poháru vodu a dala napít čarodějce, potom se napila sama.

„Je úplně jako roztáhlý sníh, co?“ zvesela hovořil muž. „Přišli jsme o řeku, ale musím vám říct, tahle studně je zázrak v porovnání s tím, jak vypadala dřív. Jestli se udrží vysoká spodní hladina, budeme mít veliké štěstí. Mimochodem, nechtěli byste se navečeřet? Jídla byla sice zničená, když se zhroutila vnější zeď, ale udělali jsme novou ze skladiště. Tudy. Tudy.“ Vyzval napřed a vedl je do přikrčené kamenné budovy vlevo od brány.

Derren zavolal, že ustájí koně a pak se k nim připojí. Nolar vedla Elgaret do skladiště, kde byly na podstavcích rozestavěny provizorní stoly. Bylo zcela zjevné, že jeden roh byl přeměněn na kuchyni teprve nedávno. Usadila Elgaret na židli s vysokým opěradlem a potom sama vděčně klesla na lavici.

Starý muž k ní přispěchal se dvěma nahrubo vyřezávanými dřevěnými miskami s ovesnou kaší, z níž se kouřilo.

„Podařilo se nám zachránit většinu obilí,“ žvatlal dál, jako by se Nolar dožadovala zpráv o zásobách v Lormtu, „ale přišli jsme z větší části o všechnu kořenovou zeleninu. Možná se nám podaří něco ještě vyhrabat, než se to zkazí. Vím, že Ouen má v plánu vykopat schránky s kořeninami hned, jak bude ukončeno důležitější kopání.“ Najednou zmlkl. „Ale já jsem se nepředstavil. Jmenuji se Wessell. Mám na starosti zásoby potravin a musím říct, že ta zemětřesení pořádně narušila normální chod života v Lormtu. Alespoň záplav jsme zůstali ušetřeni. Teď, když řeka změnila tok, se domnívám, že už si nemusíme dělat starosti s povodněmi, ovšem kromě pravidelných jarních dešťů. Ale - já vás vůbec nepustím ke slovu. Promiňte. To, co se tu nedávno stalo, na nás tak zapůsobilo, že ani nevím, co dělám. Dejte si trochu tady té ječmenky. V horku osvěží ze všeho nejlépe.“

Nolar se jeho snaze být maximálně užitečný usmála. Když nabrala na lžici trochu kaše pro Elgaret, pravila: „Byl jste velmi laskav, že jste se o nás takhle postaral. Máme za sebou dlouhou a únavnou cestu. Jmenuji se Nolar z Meroney a tohle je moje teta Elgaret.“ Odmlčela a přemítala, kolik a také komu co může prozradit. Bylo to podobné jako rozhodnutí týkající se toho, zda bude skrývat obličej či nikoli. Ostbor ji ujišťoval, že vědomosti a čest jsou v Lormtu vysoce ceněny. Nolar se ještě předtím, než projela branami Lormtu, rozhodla, že bude dál pokračovat tak, jak je - bez závoje. Z celého Estcarpu právě v Lormtu si mohla dovolit vystupovat jako člověk, který hledá léčitele. Pokud by byl snad učencům pohled na její tvář nepříjemný, mohou se klidně dívat jinam, pomyslela si smutně. Teď ale, když už byla za

zdmi Lormtu, vycítila, že vzhled tady není tolik na překážku jako v okolním světě. Wessell se od ní neodvrátil a jeho oči byly pořád jasné a horlivé.

Pohlédla mu do tváře a prohlásila: „Moje teta je čarodějka z Estcarpu, byla zraněna při nedávném . . . úsilí Rady. Můj bývalý mistr Ostbor Učenec mi často říkal, že nauku o léčení lze vyhledat jenom v Lormtu a nikde jinde, a tak jsem přivedla tetu sem.“

Wessell se podíval na Nolar ostře. „My v Lormtu máme jen pramálo důvodů vítat čarodějky, určitě ne více než jak nás ony úpěnlivě prosí, abychom se s nimi podělili o své znalosti.“ Naklonil hlavu k jedné straně, skoro jako když si zvědavý pták prohlíží podezřelého sousto. „Naši léčitelé teď zrovna mají plné ruce práce, věnují se našim lidem a těm, kteří k nám přišli hledat útočiště. Za normálních okolností by vás přijal mistr Ouen, ale ten je teď plně zaměstnán s vlastním uzdravováním. Tolik jich chybí. Máme nedostatek léčitelů.“ Přimhouřenýma očima se podíval na nehybnou postavu Elgaret. „Přeje si vaše teta léčiteli nebo učence, který by vyhledal záznamy o léčení?“

Nolar zamrkala. Nikdy neuvažovala o tom, že by mezi tím byl nějaký rozdíl, ale teď, když jí to Wessell takhle předestřel, rychle pochopila, co má na mysli.

„Moje teta nemá žádné vnější viditelné poranění,“ odpověděla. „Kdyby nás některý z vašich učenců nasměroval k záznamům, které by pojednávaly o tom, jak takovéhle zranění léčit, moc by nám to pomohlo.“

Wessell chvilku přemýšlel, bubnoval prsty do stolu. „Morfew - to je přesně ten, koho potřebujete - starý Morfew. Je to měsíc, co si Kester při pádu zranil bok a celou tu dobu se o svitky o odčarování a léčení stará Morfew.“

Derren vešel do jídelny a Wessell odspěchal, aby přinesl další jídlo a pití. Nolar mu stručně vysvětlila, co jí Wessell řekl.

„Chystáte se, hraničáři Derrene, vrátit do Es, když jste nás bezpečně doprovodil do Lormtu?“

Derren se zatrpkle usmál. „Pochybuji, paní, že moje přítomnost tady je nezbytná. Hraničářských oddílů, které si snadno poradí se zbytky roztroušených Pagarových vojáků, je dost a dost. Teď budou ze všech nejpotřebnější průzkumníci, aby se pokusili proniknout horami a našli nové cesty . . . jsem však přesvědčen, že ještě chvíli potrvá, než to bude možné. Pokud nemáte nic proti tomu, mohl bych tady ještě několik dní zůstat, abych dohlédl na to, zda nepotřebujete doprovod na zpáteční cestě.“

Nolar zkoumala jeho bezelstný obličej. Pomyslela si v duchu: Kam asi tak budu moci jít, až se čarodějka vzpomene? Nechá mě Elgaret v Ostborově domě nebo bude chtít, abych se vydala do Es na přezkoušení? Aby získala trochu času na přemýšlení, usrkla nápoje. Musela počítat i s možností, že Elgaret nic nepomůže - a co pak udělá? Zdálo se jí, že její unavená mysl dokáže jen klást celou řadu nezodpověditelných dotazů. Přinutila se věnovat pozornost Derrenovi.

„Moc by mi pomohlo, kdybyste mi mohl i dál pomáhat s tetou, alespoň do té doby, než zjistíme, jestli pro ni můžeme něco udělat.“ Otočila se na Wessella. „Mohli bychom tu někde zůstat? Už nemáme skoro nic k jídlu, ale i o to málo, co nám zbylo, se rádi podělíme.“

Wessell mávnutím ruky odmítl její nabídku. „Ne, ne, díky předvídavosti mistra Ouena máme dost jídla pro všechny, nejen pro nás, ale i pro ty, kdo k nám nedávno přišli. Těsně před zemětřesením nám nařídil, abychom zásoby zrní přemístili. A Duratan se domnívá, že bychom mohli sazeničkami osázet poškozená pole a sklídit pozdní úrodu, ještě než napadne sníh. A i pro cestovatele tu máme dost místa. Jednu věc jsme v Lormtu měli vždycky - místo. Popravdě řečeno, když se po poklesu otevřela skrytá sklepení, máme ještě víc místa, než jsme se domnívali! Pojdte, ukážu vám, kde si můžete odpočinout a zatím se půjdu poohlédnout po starém Morfewovi. Vím o třech místech, kde by mohl být a když ho tam nenajdu, tak se můžu podívat na některá další, méně pravděpodobná.“

Wessell odklusal přes celé nádvoří ke dveřím ve velké zbývající části hradby. Nolar byla rozlehlým prostorem ve zdi překvapená. Úzké schody vedly několika směry a zdálo se, že je všude nekonečné množství dveří do špižírů a tichých malých ložnic. Menší světlé koule a sem tam i svítlna nahrazovaly ubývající denní světlo, které sem pronikalo úzkými otvory ve stěně lemující nádvoří. V tomto poschodí nízko u země byla vnější stěna velmi mocná a téměř připomínala obrannou pevnost. Wessell brzy uvedl Nolar i Elgaret do jejich místnosti a vydal se chodbou najít ještě jeden pokoj pro Derrena.

Nolar si zběžně prohlédla sporé zařízení. Stály tam dvě nízké pryčny na spaní, izolované od studené kamenné podlahy hromadami sladce vonící sítiny. Na malém stolku byl džbán a umyvadlo a na kamenném výstupku vedle dveří zavřená láhev s pitnou vodou. Uložila Elgaret na jednu pryčnu a přikryla ji až po bradu jednoduchou prošívanou přikrývkou. Elgaret měla zavřené oči. Nolar sama toužila po spánku, ale chtěla se dozvědět, jestli se Wessellovi podařilo najít učence Morfewa. Aby se trochu osvěžila, opláchla se studenou vodou ze džbánu. Právě když si otírala obličej, objevil se ve dveřích Wessell s Derrenem.

„Našel jsem Morfewa,“ oznámil Wessell se zjevnou spokojeností, jako by starý učenec byl nějaká těžko polapitelná kořist. „Často nad svou prací klímá, tak se nebojte trochu ho pobídnout k činnosti. Pojdte se mnou.“

Vedl je k dlouhé budově u zdi. Podle toho, co jí Ostbor vyprávěl, se Nolar dovědila, že je to určitě hlavní vědecký kabinet. Její domněnka se potvrdila, jakmile se ponořili do labyrintu místností a studijních koutů, rozdělených a lemovaných policemi, s nespočetným množstvím stolků, na nichž byly nakupeny rukopisy. Vnitřek osvětlovaly přerušované záblesky světla z vysokých oken a mihotavé zdroje světla, které tam jednotliví učenci umístili. Vzpomněla si, jak jí Ostbor varoval před svícemi; možná na základě zkušeností z minula byl teď Lormt osvětlen lampami s krátkými knoty; stály na širokých podstavcích, aby se náhodou nepřevrhly a nepoškodily vzácné pergameny. Nolar zůstala koukat s otevřenou pusou. Ještě nikdy neviděla tolik svitků pohromadě. Strašně se jí chtělo zůstat tady a prohlédnout si ty hromady, balíky a dokonce kupy svitků, ale neodvážila se spustit Wessella z očí. Ten se najednou v úzkém prostoru mezi dvěma regály zastavil.

Strčil hlavu mezi ně a zeptal se: „Morfew?“ Po chvíli přidal na hlase. „Morfew! MORFEW!“

Zřejmě až ten poslední výkřik starého učence probudil, protože Nolar zaslechla mírný hlas, který odpověděl: „Nemusiš

tak křičet, já tě dobře slyším, Wesselle.“

Nolar následovala Wessella do studijního koutku přeplněného rukopisy. Ležely všude, kam je bylo možné položit. Pobaveně si vzpomněla, jak si Ostbor říkal shánčlivěj čmuchal. Lormt byl beze sporu velikou inspirací pro všechny shánčlivé čmuchaly od školních škamen. Morfew sám seděl za psacím stolem, na dosah ruky měl kalamář. Vypadal starší než Ostbor, ale možná tak působily jeho zářivě stříbrné vlasy, které Nolar připomínaly vzácnou jemnou cukrovou vatu, kterou kdysi dávno viděla na jedné veliké slavnosti v otcově domě. Morfew měl světle modré oči, čisté, dětské a posazené nad hubeným nosem a ústy lemovanými vráskami odhodlaného člověka. Pomyslela si, že Morfew se určitě narodil, aby se z něho stal učenec - stejně jako Ostbor.

„To jsou ti cestovatelé, o kterých jsem ti říkal. Nolar z Meroney a Derren, hraničář. Její teta byla raněná, a proto jsem je přivedl k tobě, když je Kester stále ještě upoután na lůžko.“ Pak se otočil k Nolar. „Jestli trefíte zpátky sami, rád bych se vrátil do kuchyně.“ Ani nečekal na odpověď a zmizel v houstnoucích stínech.

Morfew zavrtěl hlavou. „Wessell pořád někam spěchá a obávám se, že se od těch zemětřesení snad ještě ani na chvíli nezastavil, aby si odpočinul. Jednou se skutálí se schodů, vzpomeňte si na moje slova, protože bude odříkávat nějakou zprávu nebo něco takového a nebude koukat na cestu. Ale musíte mi nejdříve popsat, v jakém stavu je vaše teta, abych si rozmyslel, po kterých svíticích mám pátrat.“ Neurčitě mávl rukou ke spoustě pergamenových svitků, bez ladu a skladu poházených na policích. „Je pravda, že Kester zná mnohé z nich lépe než já, ale jestli mi pomůžete hledat, mohli bychom společně najít to, co potřebujeme.“

Nolar upřeně koukala na police a propadala zoufalství. Vždyť jenom všechny tyhle svitky sejmut z polic a prohlédnout, o čem každý jednotlivý z nich pojednává, zabere několik let. Vzpomněla si, jak si Ostbor stěžoval na nepořádek v Lormtu.

„Ale jistě jsou ty svitky seřazené podle nějakého klíče,“ vyhrkla. „Ostbor říkával -“

Morfew, kterému podezřele padala hlava, jako by usínal, se prudce napřímil a vykřikl: „Ostbor! Jak se má můj starý přítel? Už jsem ho neviděl kolik let.“

„Zemřel loni ke konci jara,“ pronesla Nolar tiše a znovu ji zaplavil pocit bolestné ztráty. „Jeden z vašich učenců si přijel pro jeho archiv. Žila jsem s Ostborem v jeho domku v horách a pomáhala mu při práci. Byl mi vpravdě otcem.“

Morfew byl tou nenadálou zprávou upřímně zdrcen. „Milé dítě . . . sdílím s vámi váš smutek. Ostbor měl vynikající smysl pro pátrání po rodových svazcích. Jeho záznamy budou pro nás docela jistě velikým přínosem. Musím zjistit, kde jsou uloženy. Určitě jste si všimli, že ty otřesy půdy nám zničily celou jednu zeď a věž. Naštěstí jsme dali na předběžné varování a skoro všechny své záznamy předem přestěhovali na jiné místo. A skutečně, když jsme objevili předtím neznámá sklepení, která se po té bouři odkryla, našli jsme spoustu svitků, o jejichž existenci jsme nikdy neměli ani tušení. To nás všechny dost znátló - taková hojnost bohatství, která se objevila tak krátce po bouři. Nebýt toho, že jsme předem všechno zabezpečili . . .“ Hlas mu slábl a hlava mu poklesávala.

Derren si diskrétně odkašlal a když starý učenec nijak nereagoval, nahlas se zeptal: „Zabezpečili?“

Morfew sebou cukl a probral se. „Zabezpečili - ano, ano. Samozřejmě ty naše železné koule. Bez nich bychom byli všichni ztraceni. Podívejte se sem.“ Položil na stůl čtyři svitky, jako by to bylo vnější ohrazení Lormtu. „Když Lormt budovali - nikdo neví, kolik let od té doby vlastně uplynulo - byla do základů každé rohové věže položena veliká železná koule. Původně to určitě mělo sloužit jako magická ochrana proti silám zla, ale byli jsme od okolního světa tak odloučeni, že v žádných záznamech není ani zmínka o podobném útoku. Když byli Ouen a Duratan nedávno upozorněni, aby se připravili na velkou magickou práci Rady čarodějek, přesunuli nás všechny za tyto zdi a snažili se zachránit naše velice cenné záznamy.“ Morfew se odmlčel a Nolar ho podezírala, že zase usíná, ale bylo jasné, že si ve vzpomínkách probírá přesný sled událostí při Zvratu. „Celý ten den byl takový divný. Bylo naprostě bezvětří a všude vládlo nepřírozené ticho, naše zvířata však byla neklidná. Ouen a Duratan trvali na tom, abychom svá stáda a hejna vehnali do nádvoří, což způsobilo veliký hluk. Slyšel jsem je dokonce až sem. Když se snášel soumrak, několik našich pomocníků vykřiklo. To quanské železo, které bylo do té doby neustále v naprostém klidu, teď začalo žhnout. Později jsem to viděl sám na vlastní oči - místností se rozlévalo překvapivě modré světlo. Zvětšovalo se do obrovské bubliny, která za malou chvíli objala celý Lormt. Potom nás zasáhla obrovská bouře, samotná země se houpala, jako když veliký pes třese krysou v tlamě. Bylo to příšerné. Všechny svitky vypadly z míst, kde byly uloženy, a já měl strach, že tyhle naše vysoké police musí spadnout. Některé se skutečně skácely, ale většina zůstala neporušená. Duratan, která je, jak jistě víte, zcestovalá bojovnice, pak tvrdila, že Lormt určitě plaval jako tříška dřeva v mlýnském náhonu a byl zabezpečený v ochranné železné bublině. Když víření země ustalo, odloupl se na jedné straně obrovský kus půdy, takže se celá jedna stěna, jedna rohová věž a část druhé věže zhroutily. Protože jsme ale podnikli předem všemožná bezpečnostní opatření, nikdo z nás nebyl zabit. Pravda, mnozí utrpěli zranění, většinou však lehčího rázu a celkově vše dopadlo velice dobře. Naše zvířata byla vyděšená. A musím se přiznat,“ pronesl s odzbrojující upřímností, „že jsem se nejdřív nemohl ani hnout. Prostě jsem se tady držel stolu, dokud jsem se nedokázal odplazit ven, abych se podíval, jestli nemohu nějak pomoci. Od té doby všichni pracujeme na obnově Lormtu. Myslím, že po té pohromě jste první cestovatelé z daleka, kteří nás navštívili.“

„Zjistili jsme, že cesta sem k vám je hodně poškozená,“ podotkl Derren. „Řeka Es změnila koryto a teče teď úplně jinudy. Došlo k mnohým sesuvům půdy nebo bláta, které zablokovaly cestu. Místy už dokonce vůbec žádná cesta nevede.“

„Lidé tyto hrozné události nazývají Zvrat,“ vložila se do hovoru Nolar. „Rada čarodějek tak vyjádřila svou vůli a nesouhlas s tím, aby zemi obsadily Pagarovy armády.“

Morfew vážně přikývl. „Takováto síla nebyla použita poprvé.“ Zdálo se, že si zjevné překvapení svých posluchačů vychutnává. „Sami jsme to samozřejmě netušili,“ dodal honem Morfew, „ale několik měsíců před tímhle . . . Zvratem přišel do Lormtu Kemoc z rodu Tregarthu, aby prohledal naše archivy a vyhledal určitá fakta o vědě z dávných časů. A

přítom narazil na velice zvláštní věc. „Morfew se odmlčel. „Možná jste podle barvy mých očí poznali, že jsem z Alizonu, ne z Estcarpu. Když jsem byl mladý, rozhodl jsem se zasvětit svůj život vědění. K mé veliké lítosti s tím ale moje rodina nesouhlasila, takže jsem je musel opustit a nakonec jsem přišel do Lormtu, který se mi stal útočištěm a skutečným domovem. Mluví o tom proto, že Kemoc si všiml, že lidé ze Staré rasy nechťejí ani pomyslet na východní směr - to bylo moc divné. Viděl jsem ho, jak se pokoušel diskutovat o zemích ležících na východě s našimi estcarpskými učenici. Ani se nedokázali na mapy nebo na to, co maloval, podívat, dokonce je ani nepřiměl, aby o tom přemýšleli. Protože jsem se tak úplně nestavěl na odpor, mohl jsem mu při jeho pátráních pomoci, třebaže trval na tom, že bude pracovat výlučně sám. Když Kemoc prohlížel naše nejstarší svitky, objevil útržkovité informace o předchozím Zvratu, při němž byly zcela zjevně obrovské hory přemístěny k nám na východ. Z toho mála, co mi řekl, a ze samotných svitků - protože když je odložil, sám jsem je přečetl - se zdá, že nějaké šeredně zlé síly byly od Estcarpu odděleny právě tou stěnou hor. Samotná vzpomínka na tento skutek a uvědomění si východního směru byly potom záměrně vymazány tak, aby se nikdo ze Staré rasy nikdy neodvážil vydat se tam.“

Nolar byla doslova rozpalená zvědavostí. Už jeden Zvrat byl!

„Prosím vás, kdy se tak stalo? Udělaly to tehdejší čarodějky? Jak? ...“

Morfew rozhodl rukama. „Mluvíte stejně jako Kemoc - samé otázky a nepatřičný spěch, chcete vědět všechno najednou. Pracoval tak, že jsem se do toho mohl zapojit, jenom když mě o to poprosil. Přes to prese všechno si ale myslím, že Kemoc nebyl tak docela spokojený, když Lormt opouštěl. Odjel odtud tak asi deset dní před Zvratem. I když to tak možná vypadá, já pořád nespím,“ dodal Morfew s úsměvem. „Kemoc občas při práci něco vykřikoval a jak už jsem říkal, všiml jsem si svitků, které přečetl. Víte, je to moje práce - dávat pozor na to, co kdo v mém království hledá. V tomto případě to byly svitky o magii a dávných časech, které má na starosti Kester, ale jak víte, je upoután na lůžko, takže jsem je dočasně dostal na starost já. Ano, ano, vidím, že jste celí netrpěliví, ale v oblasti učení je třeba jasně zvážít kde a kdy, než se začne přemýšlet o samotném předmětu. Stalo se to před tisíci lety, možná i dřív, kdy Síla překotně změnila naši zemi. Vzhledem k tomu, že se tou Silou zdvihly hory na východě, musela to být práce tehdejších čarodějek ... pokud samozřejmě tehdy nevládli Silou i muži. To je věc, kterou Ouen a Duratan chtějí vysledovat, až se opět budou moci věnovat studiu. A co se týče toho jak - na to byste se možná měla zeptat své tety, protože jestli se nemýlím, tak ona je jednou z těch, kdo zařídily tenhle Zvrat, nemám pravdu?“

Nolar se ocitla v rozpacích a sklopila hlavu. „Ano, máte pravdu. Právě proto, že se podílela na práci Rady jako její členka, byla zasažena ... a,“ dodala pomalu, „ze stejného důvodu zahynula moje prateta a mnohé další, všechny najednou. Abych se vrátila ke své tetě - dýchá, jí a pije, co jí dám a zdá se, že spí, ale neuvědomuje si okolní svět. Řekněte mi, prosím, existuje nějaký svitek, který by nám poradil, jak ji vyléčit?“

Morfew si propletl prsty a položil ruce na stůl. Přemítal.

„Čarodějky z Estcarpu vůbec neberou ohled na nás v Lormtu. I když svým způsobem oceňují naše znalosti a jejich uchovávání. My jsme tady proto, abychom studovali a pokud máme nějaký svitek, v němž by byla zmínka o tomhle kouzlu Zvratu a jeho následcích a také těch, kdo jej zosnovali, potom ho budeme muset vyhledat. Říkáte, že mnohé členky Rady zemřely. Jsou ještě další zasaženy stejně jako vaše teta?“

„Ano,“ odpověděla Nolar. „Řekli mi, že čarodějky, které přežily, nemohou nijak pomoci těm, které byly postiženy jako moje teta.“ Zaváhala, ale potom se rozhodla, že řekne pravdu. „Ze zdvořilosti jí říkám Elgaret. Během Zvratu, i když ona byla v zámku Es a já daleko na severu v Ostborově domě, mi poslala zprávu, duševní. Nejsem v tomto ohledu nijak vzdělaná,“ dodala a napůl si uvědomovala, že na ni Derren hledí podivně upřeně. „Když nadešel vhodný čas na zkoušku v dětství, byla jsem zrovna nemocná, a tak mě čarodějky nikdy neprozkoušely. To, že mi poslala zprávu, mě velice překvapilo. Elgaret už předtím měla třikrát vidění, které ji přesvědčilo o tom, že musím jít cosi hledat do Lormtu. Neřekla mi, co tady mám hledat. Ve zprávě na mě volala, abych za ní přišla, ale také se opakovaně zmínila o spojení mezi mnou a Lormtem. Proto jsem tady, abych podnikla dvojí pátrání. Především se pokouším uzdravit Elgaret a potom chci přijít na to, co bych tu vlastně měla najít.“

Morfew i Derren zůstali zticha, když domluvila, potom si Morfew zamnul ruce a pravil: „Stojíme před velice zajímavým úkolem. Jak vidíte, psaných záznamů máme spoustu, ale abyste se dověděli něco o tom, co vás zajímá - o tom předchozím Zvratu - mohu vám doporučit jenom ty svitky, které studoval Kemoc, a možná i některé další. Možná Ouen by mohl vědět, kam ještě bychom se mohli podívat. Pokusím se s ním promluvit, i když je teď plně zaměstnán obnovou Lormtu.“ Najednou se odmlčel a vzhlédl, překvapený, jaká je tma. „Ale vždyť už je skoro noc a vy máte za sebou náročnou cestu. Přijďte ke mně zítra a začneme s pátráním. Rozmyslím se, kde ještě bychom mohli hledat. Dobře si odpočiňte.“ Máchl rukou, jako by je odháněl, a hlava mu poklesla.

Derren ustoupil do uličky mezi policemi, aby mohla Nolar vyjít. „Tak mám dojem,“ řekl tiše, „že starý Morfew bude do zítřka hlavně odpočívát.“

Nolar se usmála a potom vážně odpověděla: „Musíme mít na paměti, co nám Morfew řekl. On pořád nespí, i když to tak vypadá.“ Odmlčela se a jasně si vybavovala, jak Ostborovo absurdní oblečení a roztěkané chování skrývaly bystrou mysl a skálopevně odhodlání něco se dozvědět. Nakonec řekla: „Myslím, že Morfew je velice chytrý učenec, možná moudřejší, než se zdá. Naprosto přesně poznal, že jsem unavená.“ Protáhla si znečitlivělé paže. „Pojďte, trochu se najíme a potom nevím o žádné posteli, která by mohla soupeřit se slammikem vedle Elgaret.“

Když si konečně lehla a přitáhla si několik pokrývek až k bradě, aby se ochránila před nočním chladem, nemohla usnout, i když byla fyzicky velice vyčerpaná.

V jediném dni se udalo tolik věcí. To, že se dověděla o předchozím Zvratu, bylo velice překvapivé. Ale ještě závažnější byla úvaha, která nutně musela následovat. Co to bylo za zlo na východě, že přimělo čarodějky, aby zdvihly horské hřbety a tak mu znemožnily přístup do Estcarpu? Zůstalo zlo za horami na východní straně i nadále aktivní? Je možné, že by tenhle nový pohyb hor na jižní hranici nějakým způsobem ovlivnil východní bariéru a pokud ano, jaké to bude

mít důsledky? Zdálo se, že Morfew si je jistý, že Rada čarodějek, která teď existuje v Estcarpu, o předchozím Zvratu nevěděla. Vzhledem k jejich ignoranci dávné minulosti mohly možná znamenat pro Estcarp ještě daleko větší nebezpečí. Pokoušela se nezabývat se těmito úvahami. To, co ji teď musí zajímat ze všeho nejvíc, je najít způsob, jak uzdravit Elgaret. Snažila se v sobě oživit naději, že by se to mohlo podařit, ale vyhlídky jí nepřípadaly nijak zvlášť povzbudivé. Co se týkalo hledání, které Elgaret předvíдалa, byla z toho Nolar pořád stejně zmatená. To bude muset počkat, až jí to Elgaret bude moci říci sama.

Jak se Nolařino unavené tělo postupně uvolňovalo, cítila klid, který prostupoval celým Lormtem. To mírumilovné ticho uklidňovalo, jako by prostupovalo i samotné kameny, které teď vyzařovaly trpělivost celých generací učenců. Těsně před usnutím si vzpomněla, jak se na ni Derren podivně díval, když byli v Morfewově studijním koutku, a přemýšlela, proč asi. Byla to reakce na něco, co řekla ... Co to bylo? Bylo to její přiznání, že obdržela zprávu poslanou čarodějkou. Ale proč by to mělo Derrenovi nějak vadit? Podobně byl vyvedený z míry, když cestou poprvé uviděl Elgaretin drahokam a uvědomil si, že je čarodějka. Celá ospalá se rozhodla, že se bude muset nad Derrenem pořádně zamyslet. I přes ten svůj podivný neklid byl velice laskavý.

Druhý den brzy ráno přinesla Nolar pro Elgaret do pokoje misku ovesné kaše. Bylo to snazší než ji vést celou cestu do jídelny.

Protože se chystala celý den studovat u Morfewa staré svitky, řekla si, že bude lepší vzít Elgaret s sebou do studovny, aby ji sám učenec viděl a také aby ji měla na očích. Byl tam bezpočet koutků, kam si člověk mohl nerušeně sednout mezi police, přihrádky a stolky napěchované svinutými pergameny. Zanedlouho se u jejích dveří objevil Derren. Zkontroloval koně a oznámil, že je o ně dobře postaráno. Pomohl odvést a usadit Elgaret do příhodného rohu.

Vypadalo to, že se Morfew od chvíle, kdy ho večer předtím opustili, ani nepohnul. Derren se podíval na Nolar velice výmluvně, jako by jí říkal: „Já vám to hned říkal,“ ale Morfew docela svižně vstal, uctivě se poklonil nevidoucí Elgaret a oznámil, že objevil několik slibných svitků, v nichž by mohli zahájit pátrání. Pak jich několik Derrenovi i Nolar předal. Nolar pečlivě odvinula vrchní část svitku a začala číst. Po chvíli si koutkem oka všimla, že Derren je nervózní.

„Nemůžete přečíst ten starý styl písma?“ zeptala se ho.

Derren se díval na stůl a byl zcela zjevně v rozpácích. „Já ne ... tedy ... já neumím číst, paní. Nikdy jsem se to nenaučil.“ Při těch slovech si Nolar vzpomněla na své vlastní bolestné přiznání Ostborovi. Už je to tak dávno. „Aha,“ řekla rychle, „no, tak to vás tady nebudeme okrádat o čas, hraničáři. Co myslíte, Morfewe, mohl by Derren pomoci vašim lidem venku?“

Morfew vzhledl od svého svitku. „Venku? Ano, samozřejmě, že by mohl, jestli chce. Wessell vám docela určitě řekne, kde je dalších rukou nejvíce potřeba, mladý muži. Jen se tu s námi zbytečně nezdržujte, máte-li pocit, že byste byl užitečnější jinde.“

Derrenovi se, když ho propustili, viditelně ulevilo. „Vrátím se sem později a přinesu jídlo pro vaši tetu,“ slíbil, když celý potěšený podával Nolar svazek svitků.

Nolar s Morfewem pracovali usilovně celé dopoledne a ještě část odpoledne. Většina těch starých svitků obsahovala spíš legendy, takže často nebylo jednoduché se v tom vyznat. Zmiňovaly se totiž o hrdinech a silách, které Nolar vůbec neznala. Často byly ve vyprávěních znepokojující mezery, stávalo se také, že pergameny byly poškozené, takže se četly velmi špatně a někdy to bylo dokonce úplně nemožné. Morfew sice vypadal, jako by občas usínal, ale Nolar poznala, že je stejně pilný učenec, jako byl Ostbor. Vždycky ochotný přikontrolovat každou skvrnu nebo útržek pergamentu nebo vysvětlit, jak by on sám pochopil kostrbaté, starodávné písmo. Ten první den se tak stal vzorem pro dny následující. Derren byl moc rád, že může pracovat venku, pomáhal při nejrůznějších opravách. Dvakrát denně nosil hledačům a Elgaret jídlo a pití a potom se zase vytratil - tak tiše, že si jen málokdy všimli, kdy vlastně odešel.

Pozdě večer čtvrtého dne Nolar učinila objev. Vstala, aby si protáhla ztuhlé svaly, a kolenem narazila do bachraté dřevěné truhlice zastrčené pod Morfewovým stolem. Nijak by se nad tím nepozastavila, nebýt toho, že na místě, kterým se truhlice dotkla, cítila, jako by ji něco popálilo.

„Morfewe, co je v té truhlici?“

Starý učenec se ohlédl od blikající lampy, které právě upravoval knot. „V téhle? Ale, ta sem byla přinesena z těch nově odkrytých sklepení. Duratan mi ji sem přitáhla. Víte, když je teplo, otékají mi nohy, a ona měla za to, že by mi truhlice mohla sloužit jako podnožka, když budu pracovat u stolu.“

„Ale co je uvnitř?“ trvala na svém Nolar. Dosud nikdy ještě nepocítila takhle silnou zvědavost.

Morfew mrkal, jak uvažoval. „Nemám ponětí. Myslím, že Duratan říkala něco o tom, že našli klíč, co by snad mohl zapadnout do zámku téhle truhlice.“ Sáhl za opasek, vyňal svazek klíčů a probíral se jimi. „Myslím, že je to tenhle. Ano, je to on. Myslím, že je to hodně starý zámek, panty budou pořádně prozezlé. Skoro jako moje kolena ... a je to!“ Škubnutím víko otevřel.

Nolar celá dychtivá poklekla, aby prohledala vnitřek truhly. Dokonce i v zatuchlém vzduchu lormtských archivů rozpoznala suchý, nezaměnitelný zápach velmi starých dokumentů. Velice opatrně uchopila svitky, které ležely navrchu; byla si vědoma, jak nesmírně jsou křehké. Pod několika vrstvami svitků našla ozdobně vyřezávané krabičky plné rozdrcených kamének a sušených bylin, které se už dávno rozpadly na prach. Když se jí už už chtělo kýchnout, nahmatala něco, co jí vyslalo do konečků prstů teplo. Byl to stejný pocit, jaký zakusila před chvílí v noze, když o truhlici zavádila. Pohlédla na Morfewa.

Ten se blaženě ponořil do svitků, které mu podala. Nolar uvažovala. Má říct Morfewovi, že to něco, ať je to cokoli, upoutalo její pozornost, nebo by to měla raději zatajit a pokusit se ukrýt svůj nález a prohlédnout si ho pečlivě až o samotě? Ale rozhodla se přece být v Lormtu pravdomluvná.

„Morfewe. Morfewe!“

„Ano, ano, já nespál. Našla jste něco?“

„Když jsem se prvně dotkla té truhlice, měla jsem podivný pocit, a teď znovu totéž až u samotného dna, jenom je to výraznější.“ Zatímco mluvila, sáhla do truhly a prsty obemkla to, co se jí jevilo jako složená měkká a velice stará látka. Vytáhla malý uzlíček a nerozbalený ho přenesla k Morfewovi na stůl, kde bylo lepší světlo.

Látka časem vybledlá se rozpadla a odkryla úlomek kamene na jedné straně vyhlazený a na druhé neopracovaný, hrubý; tam se určitě odlomil z většího kusu. Vešel se Nolar přesně do dlaně a na dotek nebyl vůbec chladný, jak by od kamene očekávala. Tenhle úlomek byl teplý, jako by v ruce třímala kus živého masa. To počáteční pálení pominulo - nebo že by ne? Když se na kámen soustředila, uvědomila si, že jí onen podněcující pocit přechází, jak se toho hladkého povrchu jemně dotýkala . . . přímo do mysli. Najednou s jistotou věděla, že by dokázala kráčet rovnou za tímhle kamenem i potmě, i kdyby ho někdo záměrně ukryl v jakémkoli odlehklém koutě Lormtu. Prostě by cítila, kde je.

„Morfewe,“ řekla nejistým hlasem, „v tomhle kousku kamene je něco magického.“

Nezdálo se, že by to Morfewa nějak překvapilo nebo zmátlo. „V Lormtu byla v minulosti uložena spousta předmětů s magickou mocí,“ poznamenal. „Můžu si na něj sáhnout?“ Když k němu Nolar natáhla ruku s kamenem, jemně na něj přitiskl pravou dlaň. Na chvilku zavřel oči, potom si povzdechl a ruku odtáhl. „Obávám se, že pro mě zůstává pouhým kamenem. Na pohled je to docela hezký kousek - krémový, dalo by se říci, s velice zajímavým tmavě zeleným žilkováním.“

O pocitu tepla se ani nezminil, takže si Nolar pomyslela, že mu asi připadá normálně chladný. Bylo zřejmé, že mezi ní a tím kamenem je nějaké zvláštní spojení. V mysli jí vytanula prapodivná podobnost: musí být s tím úlomkem nějak spojená - nebo snad ten úlomek s ní - svým způsobem to připomínalo spojení mezi čarodějkami a jejich drahokamy. Ostbor vyprávěl, že má za to, že je drahokam předán své nositelce na celý život ve chvíli, kdy se z ní stává čarodějka. Nolar tahle myšlenka rozrušila a vyděsila zároveň. Cítila, že ji ovládají síly, které nemůže nijak ovlivnit a které jí neustále vnucují myšlenku, že musí být opravdu čarodějka. Nolar nechtěla být čarodějkou. Při té představě chtěla utéct a schovat se někde, kde by ji nikdo nenašel.

V úzkosti nevědomky silně stiskla kámen a uvědomila si další naprostou jistotu. Tenhle kámen je přesně to, co se očekávalo, že v Lormtu najde. Elgaret měla vidění o důležitém pátrání po jakémsi neznámém předmětu, ale nedokázala ji ho přiblížit. Nolar věděla, že teď ho našla. Okamžitě před ní vyvstal další problém. Co s tím úlomkem má udělat? Proč ji vlastně vyhledal? Když si to uvědomila, podivila se vnitřní pravdivosti tohoto pojmu. Úlomek ji sám vyhledal. Byla k němu přitahována jako můra ke světlu svíce ... ale s lepším výsledkem, jak vroucně doufala.

Nolar vzhledla a viděla Morfewa, jak podřimuje . . . nebo to aspoň předstírá. „Morfewe . . . Morfewe! Můžu si ten kámen nechat? Mám pocit, že je hodně důležité, abych ho měla u sebe. Nedokážu říct proč.“ Bylo jí jasné, jak hloupě to zní, ale starý učenec přijal její žádost s naprostou vážností.

„Jak už jsem vám říkal, má milá, jsem z Alizonu.“

Kouzelné předměty nám do cesty vstoupí jen výjimečně a pokud se tak stane, jen nám nějak zkříží cestu, jen málokdo z nás je schopný je vnímat. To ale neznamená, že by ty předměty snad měly menší moc. Pokud z toho kamene něco cítíte, pak to něco musí být určené právě vám a vy byste se měla pokusit zjistit, co s tím máte udělat dál. Budeme o vašem objevu muset říci Ouenovi, to beže sporu, ale nebylo by rozumné podívat se ještě, jestli tu není nějaká písemnost, co by se k úlomku vztahovala?“

Nolar ho impulzivně chytila za ruku. „Milý Morfewe - tolik se podobáte Ostborovi! Samozřejmě, že musíme bedlivě prohledat celou truhlici. Určitě k tomu kameni bude přiloženo nějaké vysvětlení. Pomohl byste mi přitáhnout truhlici blíž ke světlu?“

Oba se sehnuli a s poměrně velkým úsilím ji odtáhli na příhodnější místo. Morfew trval na tom, že nejprve prohlédne všechny svitky, které byly uloženy nad kamenem.

„Je docela možné, že v některém z nich bude o kameni zmínka. Možná takových svitků bude i více, i když musím připustit, že jsem se doposud s ničím takovým v písemnostech nesetkal. Ale přesto je musíme projít. Vy si vezměte tyhle a já se postarám o tuhle hromádku.“

Nolar se nemohla dočkat, až si bude moci truhlici a její obsah pořádně prohlédnout, ale přinutila se soustředit na zatuchlé pergameny. Věděla, že Morfew má pravdu. Musí projít všechno, nemohou si dovolit přehlédnout ani sebemenší zmínku o tomto úlomku. Svitky, které měla, se týkaly spousty rozličných předmětů. Došla k závěru, že svitky někdo prostě zcela náhodně sebral a uložil do jedné truhlice. Pročetla si únavné pojednání o odvodňovacích metodách pro zúrodnění podmáčených polí, další o léčebných prostředcích na různé koňské neduhy. Když netrpělivě rozvinula třetí pergamen, pomyslela si, že jenom Ostbor by dokázal ocenit tenhle nekonečný rodokmen jakýchsi neznámých generací z minulosti. Poslední svitek byl oživen drobnými, ale zřetelnými kresbičkami rostlin a popisoval, jak je použít v kuchyni. Kdykoli jindy by to Nolar přímo okouzlo; teď ale jenom přelétla písmo očima a hledala slovo 'kámen' nebo 'úlomek'. Nic takového ve svitku nebylo. Vzhledla a uviděla, že i Morfew odložil svůj poslední pergamen.

„Ani zmínka o kameni, má milá,“ poznamenal Morfew. „Jak vidím, ani vy jste nebyla o nic úspěšnější. Prozkoumáme tedy zbytek obsahu truhly.“

Nolar mu ukázala vyřezávané krabičky s bylinami a lektvary, které objevila už předtím. Společně otevřeli každou nádobku, aby se přesvědčili, že jejich pozornosti neušel ani sebemenší útržek pergamentu, který by třeba mohl být ukryt uvnitř. Potom si sedla k truhlici a podávala Morfewovi postupně všechno, co uvnitř zbylo.

„Myslím, že to jsou ještě nějaké prášky a svazek pergamenových proužků, které popisují bylinné léčebné prostředky.“

„Listovala jednotlivými proužky a nahlas četla jména některých svých blízkých přátel z luk a lesů. „Lopuch, jablečník, kostival, sporýš, fenykl, yzop, kopřiva. „Stará šňůrka, kterou byly kdysi pergameny svázány, se úplně roztřepila a nebyla k použití, takže ze svého ranečku vyndala kousek jiného provázku. Znovu pergameny svázala a podala je Morfewovi. Další poklad, který v truhle objevila, byl pevně svinutý kousek časem ztmavlého plátna. Celé bylo vyšito složitým vzorem břečťanových listů a jetele - a svědčilo o schopnostech již dávno mrtvé vyšíváčky. Morfew látku

opatrně uložil do uzavřené police.

„Paní Bethalie to ocení nejvíce, až jí to ukážu,“ prohlásil. „Je radost dívat se na to, co sama ušije. Stará se o veškeré naše šatstvo, ale často si stěžuje, že se nám líbí moc jednoduché věci a ona nemá možnost naše šaty nějakým způsobem ozdobit.“

Nolar dychtivě nakukovala do truhly, aby zjistila, co v ní ještě zbylo. „Už je tam toho tak málo. Vidím tam jednu nebo dvě malé krabičky a ještě jeden svitek látky. Jé, Morfewe!“ Hlas jí náhle prostoupilo vzrušení. „Na tomhle plátně je něco napsáno a mně se zrovna teď podařilo rozluštit slovo 'kámen'.“ Vyňala stočený váleček a nesla ho k Morfewově stolu, aby jej rozvinuli.

„Je vskutku nesmírně starý,“ poznamenal Morfew, když velice opatrně rozvazoval uzounek pentličky, kterou byl váleček svázán. Snažil se tu křehkou věcíčku nepoškodit. „Přisuňte tu lampu o kousek blíže, prosím vás. Inkoust už místy hodně vybledl, ale měla jste pravdu. Píše se tu skutečně o kameni s kouzelnou mocí. Je tu i jméno ...“ Jemně rozprostřel kousek a uhladil záhyby. „Konard - tohle je nebo byl Konardův kámen.“ Morfew se na chvíli zamyslel. „Nemohu si vzpomenout, že bych kdy tohle jméno četl nebo slyšel. Možná tento text vysvětlí historii vašeho úlomku. Okamžik. Řekl bych, že je to pokračování jiného svitku, protože mi připadá, že začíná uprostřed věty. 'Je-li raněný člověk do blízkosti Konardova kamene donesen,‘, četl nahlas a potom se zamračil. „A sakra! Další kus se nedá přečíst, je vlhkem úplně poničený.“ Rozvinul látku dál za poškozené místo a pokračoval. „Nechť zví, že veliké změny v mase i kostech nastanou, budou-li náležité ceremonie dodrženy. Léčení, jakého dosud nikdo nebyl svědkem, může ...“, Morfew se znechuceně a rozčileně odmlčel. „Zase ta vlhkost. Á, a tady je varování nebo aspoň jeho část. Na paměti mějte, že mnoho zla z toho vzešlo, a proto by zničeno mělo být zcela, ale on přemožen byl ... souhlasil, aby úlomek byl podroben dalšímu zkoumání, ale že hlavní Konardův kámen musí být pohřben společně se ... To je vážně velice mrzuté. Stejně ale jako učenec,“ dodal Morfew s povzdechem, „musím říci, že mi připadá, jako by ty rukopisy byly pokaždé poškozeny na těch nejdůležitějších místech. Někdy si myslím, že je to snad záměr, abychom se naučili být trpěliví a náležitě pokorní. A to už se nezmiňuji o ctnosti, kterou je vytrvalost. Zbývá toho už jenom málo - a je těžké se v tom vyznat. 'Když byly svitky zapečetěny, mohutný křik důkůvzdání ozval se, že bylo tak obrovské nebezpečí zažehnáno. Dokud sluneční svit na ono místo nedopadne, všechno v bezpečí zůstane ...',“ Morfew mávl bezmocně rukou nad zničeným plátnem. „Obávám se, že to je všechno, co se nám podaří vyčíst, má milá. Ale vaše oči jsou, jak vidím, velice dychtivé. Vezmu si tedy brk a budu psát, co mi z té látky budete číst, abychom se jí nemuseli dotýkat víc, než je nezbytně nutné.“

Nolar se třásla ruce, když se skláněla nad vybledlým písmem. Konardův kámen, z něhož byl docela určitě její kousek ulomen, byl zjevně obdařen léčivou mocí. Pokud skutečně způsobil 'velké změny v mase i kostech' a 'léčení, jaké předtím nikdy nikdo neviděl', pak možná ... Jak četla jednotlivá slova pomalu nahlas, aby je mohl Morfew zaznamenat na nový pergamen, pokoušela se Nolar ovládnout vzrůstající naději, která ji zaplavila. Morfew právě dopisoval posledních pár slov, když přišel Derren a přinesl jim večeři.

Zatímco Nolar dávala jíst Elgaret, vyprávěla Derrenovi o svém objevu. Odložila lžici a misku, aby mu mohla svůj kámen ukázat. Když mu chtěla úlomek položit do dlaně, Derren ruku rychle odtáhl.

Byl celý nespůj a prohlásil: „Ne, děkuji vám, paní. O magických věcech nevím vůbec nic. Těmi by se měli zabývat jenom ti, co jim rozumí.“

Nolar se ušklíbala, znechucená tím, jak málo toho sama ví. „Moc bych chtěla porozumět tomu, jak tenhle úlomek použít, Derrene hraničáři. Kdybychom věděli, jak s ním naložit - možná by to mohlo Elgaret pomoci.“

„Otázkou však zůstává,“ připomněl jim potichu Morfew, „kde je ten Konardův kámen ukryt. Zdá se, že byl zahrabán, ale k tomu muselo dojít před mnoha a mnoha generacemi. Jak jsem vám říkal, nikdy jsem se nesetkal se sebemenší zmínkou o něm nebo o Konardovi, ať už to byl kdokoli nebo cokoli, osoba nebo místo.“

„Kdyby nám alespoň poradili, kterým směrem pátrat,“ posteskla si Nolar.

Morfew zamyšleně otáčel brkem mezi prsty. „Měla byste si uvědomit, moje milá, že občas je lepší, když některé kouzelné předměty zůstanou neobjevené. Vzpomeňte si na varování, že kámen způsobil mnoho zla a že přinejmenším jedna významná osoba té doby trvala na zničení toho kamene.“

Nolar ztuhla a klesla na svou úzkou lavičku. Tomu varování moc pozornosti nevěnovala. Plně ji upoutala zmínka o léčivé síle. Namítla: „Ale pokud ten kámen pomáhal léčit, pak musel určitě vyvíjet sílu, která byla dobrá, a ne zlá.“

Morfew zavrtěl hlavou, jasně vzpomínal na neblahé případy, které se kdy přihodily. „Já mám o magii pouhé okrajové znalosti. Z vlastních životních zkušeností však mohu říci, že Síla samotná není ani dobrá ani zlá. Je to ... síla a způsob, jakým je použita, účel, pro který je použita, rozhoduje o tom, jestli její účinek bude dobrý nebo zlý. Může se stát, ale to mě jen tak napadlo, že tenhle Konardův kámen byl zneužit k něčemu zlému. Proto jej bylo třeba ukryt, znemožnit k němu přístup, aby ho už nikdy nikdo nemohl použít. V některých našich nejstarších svitcích jsem se dočetl, že předměty Síly mohou být zkažené, pokud byly dlouho používány ve jménu zla. Možná, že jedním z takových předmětů je i Konardův kámen.“

„NE!“ Nolar byla sama překvapená přesvědčivým tónem odmítnutí této domněnky. Když ten úlomek svírala v ruce, cítila v prstech teplo - prostupovalo její tělo i mysl. Teď ji přivedl nečekaný výbuch nesouhlasu do rozpaků. Odvrátila se od Morfewa k Derrenovi. Cítila, že je životně důležité, aby je přesvědčila. „Promiňte mi - nemohu říci, jak to vím, ale vím to. Konardův kámen nepatří zlu. Jeho účelem bylo léčit, a proto ...“ Zmlkla, zničehonic si uvědomila, že ta slova jako by nebyla její, jako by nevyjadřovala její vlastní myšlenky. Byl to zvláštní pocit, trochu jí to připomínalo chvíle, když při Zvratu přijala Elgaretiny myšlenky. V tu chvíli věděla, co musí udělat. Zhluboka se nadechla a pevným hlasem pronesla: „Proto musím bez prodlení hledat Konardův kámen. Teď chápu, že tohle je můj skutečný úkol. Ten úlomek přišel až ke mně, abych se dostala ke kameni, z něhož byl odlomen.“ Znovu se odmlčela, náhle si uvědomila, že se na ni Derren upřeně dívá.

Morfew naprosto klidně přikývl, jako by taková prohlášení byla v Lormtu zcela běžným jevem.

„Četl jsem, že takovéto předměty mohou ovlivnit svůj vlastní osud,“ podotkl. „Nevěřím tomu, že by zkažený předmět z říše Síly dokázal oklamat nevinného - a vy nevinná jste, mé dítě. Ani se mi nechce věřit, že nějaký předmět zla by mohl zůstat tady v Lormtu bez povšimnutí, ačkoli,“ dodal s pro něho typickou upřímností, která Nolar velice bolestně připomněla Ostbora, „musíme mít na paměti, že než mi Duratan tuhle truhlici přinesla, byla nedobytně zavřena ve sklepeních. Ale i tak se domnívám, že by Duratan její krystaly s největší pravděpodobností varovaly před přítomností jakéhokoli předmětu svázaného s Temnotou. Proto tedy přijmeme vaše přesvědčení, že tenhle úlomek kamene pochází ze Světla a je určen k léčení. Dobře tedy, co budeme dělat dál?“

Derren zvědavě nahlížel do skoro prázdné truhlice, ale dával si velice dobrý pozor, aby se jí nedotkl.

„Uvnitř je ještě jeden pergamen,“ poznamenal.

Nolar cosi vykřikla a sklonila se, aby lépe viděla.

Pergamenový list přilnul na dno a za ta léta se zbarvil do odstínu dřeva, takže byl skoro k nerozeznání. Nolar nazdvihla jeden roh a opatrně odlepila celý zaprášený list.

„Znovu si uvědomuji, proč si vás hraničáři cenili jako výborného průzkumníka,“ promluvila Nolar uznale k Derrenovi.

„Já bych si toho pergamentu vůbec nevšimla, jak je tmavý.“

Morfew rozložil svitek uprostřed stolu. „Zkusíme jeden růžek otřít vlhkým plátnkem . . . opatrně . . . a uvidíme, jestli nám to nějak pomůže, abychom jej mohli přečíst. Ale ano, je to lepší. 'Tři míle severně od dvojitého štítu,' četl nahlas, „od svítání do poledne po jižním břehu řeky . . .' Vypadá to na popis cesty, ale kam, a stejně tak i odkud?“

Nolar se naklonila Morfewovi přes rameno. „To je popis cesty ke Konnardově kameni,“ vykřikla. „Cítím, že musí být.“

„Aha,“ řekl Morfew odtažitě. „Učenec obvykle vyčká, až zjistí, o čem text skutečně vypovídá, a teprve pak oznámí, na co přišel,“ napomenul ji.

„Tady! Tady!“ ukázala Nolar přes jeho ruku. „Tak hluboko leží nyní Prokletý kámen, že už z něj nikdy žádné zlo nevezjde. Ale kdybych se pokusil na bezpečné místo ho uložit, mohli by si mě všimnout a všechno v prach by obrátili.' On má určitě na mysli Konnardův kámen; musí to být jistě ten, jehož varování bylo citováno na látce.“

Morfew se zamračil. „Prokletý kámen - to jméno se sotva komu může zamlouvat. Ale i tak byl tenhle člověk zatrpklý, protože nikdo jeho varování nedbal. A co se týče popisu cesty, nevidím tu jedinou zmínku o významných bodech v krajině.“

Přes svůj odpor ke kouzelným předmětům nedokázal Derren zastřít zájem. „Hodně jsem cestoval po jižních horách.

Možná bych něco z toho popisu poznal, jestli mi to přečtete.“

Nolar se na něj vděčně usmála. „Tolik nám pomáháte! Morfewe, prosím vás, přečtete ty pokyny nahlas.“

Morfew přečetl dlouhý popis, jenž se zmiňoval o souvislých hřebenech hor, zátočinách lemovaných stromy a brodech přes řeku, kde je mezi bílým pískem i písek černý.

Když skončil, tvářil se Derren velice zmateně. „Byl bych přísahal, že jsem projel i prošel všechny kopce a údolí mezi Estcarpem a Karstenem, ale musím přiznat, že ani jedno místo podle toho popisu nepoznávám.“

„Z jednoho dobrého důvodu,“ odpověděl mu Morfew. „Vůbec nevíme, jak je tomu dlouho, co byl tenhle popis pořízen. Možná ta země tehdy ještě nebyla pojmenována a cestovatel se musel spoléhat pouze na popis. Musím vám rovněž připomenout, že ani naše hory dnes nejsou to, co před pouhým měsícem. Nebuďte tak sklíčená, dítě,“ pravil laskavě, když se k nim Nolar obrátila zády, aby ukryla slzy. „I tak je k nám štěstěna štedrá, když jsme za jediný den našli kouzelný úlomek kamene a jasnou mapu, která nás dovede k jeho ztracenému rodiči.“

Nolar se zase otočila a hřbetem ruky si otřela tváře. „Dobrý Morfewe - jak jste moudrý. Pochybuji, že po Zvratu bude kdokoli schopen najít cestu na dříve známá místa v jižních horách. Tam, kde byl štít, je dnes třeba údolí nebo tudy dokonce protéká spousta vody. Byla jsem bláhová, když jsem se domnívala, že najít cestu bude takhle snadné. Děkuji vám mockrát, Derrene, za vaši nabídku. I kdybyste poznal některé z těch míst, sotva bychom mohli doufat, že ho objevíme teď. A jestli naše cesta vede na východ, nemáme samozřejmě žádné mapy, do kterých bychom mohli nahlédnout.“

Derren přikývl se zamušilým výrazem ve tváři. „Máte pravdu, paní. Možná i já jsem vkládal příliš velké naděje do své nabídky. Ten skrytý kámen třeba vůbec není v jižních horách, které jsem kdysi znal. Jak nám řekl mistr Morfew, když jsme sem přijeli, Staré rase bránili, aby přemýšlela o východu.“ Zaváhal, protože Morfew i Nolar ho se zkoumavým pohledem pozorovali. „Moje ... moje matka pocházela z Karstenu,“ chvatně dodal Derren. „Já sám jsem nedojel na východ dál než do Lormtu, ale jsem schopen o tom směru uvažovat.“ Oči se mu rozšířily. „Ale vy, paní, vy jste ze Staré rasy a přesto hovoříte o východu a -“

„Nolar je zasažena zvláštním vlivem,“ přerušil ho tichým hlasem Morfew. „Domnívám se, že ten úlomek kamene podstatně ovlivnil její vrozenou zábranu uvažovat o východu. Protože vy, mé dítě, nemáte žádné těžkosti s tím, abyste uvažovala o východu, že ne?“

Nolar si připadala trochu omámená. „Ne, to opravdu ne ... ale východ není jediné místo, kam mě to táhne.“ Tápala po příhodných slovech. „Východ, to ano, ale také ... jih! Tam musím jít. Morfewe, jak jen to můžu vědět?“

„V pojednáních o magii,“ pravil starý učenec, „jsem o podobných voláních četl. Možná vás ten úlomek povede, protože bude rodičovským kamenem přitahován.“

„Jestli dovolíte, paní,“ řekl Derren uctivě, „velmi rád vás na vaši výpravě doprovodím.“ Jih, pomyslel si. Pojedeme na jih! Mohu jet domů, do Karstenu.

Nolar se podívala na bezduchou čarodějkou, která nehybně seděla na sedátku kousek od nich v koutě. „Musíme vzít Elgaret s sebou,“ uvažovala pomalu, jako by se proplétala zákruty nějakého labyrintu. „Jestli najdeme Konnardův kámen, Elgaret musí být u toho, protože jeho léčebný účinek na ni docela určitě zapůsobí.“

Derrena její návrh nenadchl, ale dělal vše, co bylo v jeho silách, aby skryl svou nechuť k čarodějce. Vyrovnaným

hlasem poznamenal: „Vaše teta bude na cestě lehkým břemenem, paní. Ale máme-li se vydat vysoko do hor, kde počasí bývá dost chladné, měli bychom si vzít raději poníky než koně.“

„V našich stájích je pár poníků, můžete si je beze všeho půjčit,“ navrhl Morfew srdečně a potom se obrátil k Nolar. „Z výrazu vaší tváře lze vyčíst, že byste nejraději vyrazila na cestu hned. Nemůžete počkat, než s vámi pohovoří Ouen? Je to náš hlavní učenec a jeho radu vždycky stojí za to vyslechnout.“

Impulzivně ho popadla za ruku. „Ve vašem hlase slyším Ostborovo napomenutí a nesmírně si cením vašeho pochopení, protože něco takového je pro mě úplně nové ... a trochu mě to děsí. Přesto mě tolik přitahuje jih a východ, že se obávám, že nebudu mít stání, dokud tomu volání nevyhovím. Jestli můžete postrádat ty poníky, které, jak se Derren zmínil, budeme potřebovat, byla bych vám velice vděčná, kdybychom mohli vyrazit zítra brzy ráno.“

Ač byl Derren také velice netrpělivý a chtěl vyrazit k jihu co nejdříve, musel uznat praktickou podstatu věci. „Budeme potřebovat přinejmenším jeden den, abychom se pořádně připravili na cestu, paní. Máte představu, jak pojedeme daleko?“

Nolar nezbývalo než připustit, že nemůže ani odhadem říci, jak dlouhá cesta je čeká. „To poznám, až budeme blízko toho Kamene,“ řekla rozhodně a povzdechla si; její jistota tímhle prohlášením skončila. „Bohužel nevím, jak daleko budeme muset jet, než k němu dorazíme.“

„To si tedy musíme všechno pečlivě promyslet,“ odpověděl Derren a už v duchu počítal, kolik čeho budou muset vzít a kam to naloží. „Možná budeme potřebovat jednoho poníka nebo i dva navíc. Aby nám nesl zásoby.“

„Wessell vám s přípravou cesty může pomoci,“ ujistil je Morfew. „Teď se běžte věnovat nočnímu odpočinku; předpokládám, že ráno budete vstávat záhy. Zkusím vzkázat pro Ouen, ale nejsem si jistý, jestli bude moci odložit své nynější povinnosti a věnovat se vaší záležitosti.“

Nolar pochybovala, že vůbec usne, ale když zasunula teplý úlolek pod svůj maličký polštář, upadla do bezesného spánku. Probrala se až ve chvíli, kdy jí Derren zaklepal na dveře. Bylo krátce před úsvitem.

„Za chvíli se mám sejít s Wessellem v hlavním skladišti,“ volal Derren, když Nolar odhrnovala příkrývky a natahovala se pro plášť, „napřed vám ale přinesu snídani.“

„Budeme hned hotové, děkuji,“ odpověděla Nolar cestou k palandě, na níž spala Elgaret, aby jí pomohla vstát. Svírala bezmyšlenkovitě svůj úlolek v ruce, když vstala, a neuvědomila si to, až když se natáhla k Elgaret. Čarodějčin krystal vyklouzl zpod šatů a jak kolem něj mávla rukou, v níž držela úlolek, uvědomila si nejasně, že zahlédla jakýsi záblesk; vyšel z čarodějčina drahokamu. Světlo okamžitě zmizelo. Nolar si pak už nebyla jistá, jestli se jí to jenom nezdálo. Neměla čas na žádné pokusy, protože každou chvíli se mohl vrátit Derren. Znovu uložila úlolek do kapsy sukně a Elgaretin přívěsek zastrčila pod šaty, aby nebyl vidět.

Celé dopoledne se neslo v duchu horečných příprav. Nolar zabalila těch pár šatů, které měly s sebou, a odvedla Elgaret do jídelny. Pak se vydala zpátky pro jezdecké brašny. Wessell k ní dorazil ve chvíli, kdy už byla u dveří do skladiště, a hned jí nabídl, že jí se zavazadly pomůže.

„Hraničář Derren mi vyprávěl o vaší nové výpravě,“ zvolal Wessell dokonce s ještě větším zápallem v hlase než obvykle. „To budete docela určitě potřebovat na cestu do hor teplé šatstvo. Máte teplé boty? Kožešinové pláště? Náhradní příkrývky? Především mi dovolu, abych vás představil paní Bethalii, která se nám stará o oblečení. Možná už jsem o tom mluvil, ale připadá mi, že i počasí bylo tím Zvratem dost ovlivněno. Určitě jste si všimla, že z některých stromů už opadává listí - mnohem dříve než obvykle. Nepřekvapilo by mě, kdyby vysoko v horách začal padat už brzy sníh a proto,“ dodal, když složil Nolariny brašny ve skladišti na zem a uchopil ji za paži a vedl dál, „jsem myslel na teplé ošacení na cestu. Tudy.“

O hodinu později byla Nolar zpátky ve skladišti, námahou celá zadýchaná.

Ukázalo se, že Bethalie je stejně hbitá a rychlá jako Wessell. Velice energicky se ponořila snad do stovky skříní, jak se Nolar zdálo, probírala se truhlicemi a zásuvkami, aby nahromadila celou kupu vybraných oděvů a výstroje do chladných dnů pro lidi i koně. Nolar právě šaty dotřídila, skládala je na hromádky a pak je rovnala do několika košíků, které jí Bethalie připravila na přebytečné věci. Wessell rychle odešel, aby se věnoval dalšímu ze svých životně důležitých úkolů, a Nolar uskávala posilující nápoj z poháru, když ucítila, že ji někdo lehce tahá za rukáv. Byla překvapená, když uviděla stát u svého lokte maličkého člověka. Byl zabalen do modrých šatů s kapuci, ale obličej i ruce měl opálené. Nedokázala odhadnout jeho věk, ale budil dojem velice starého člověka, snad dokonce staršího než Morfew. Měl světle šedé oči jako čiré mělčiny horských ples.

„Promiňte, prosím, že vás vyrušuji,“ pravil hlubokým hlasem tak tichým, že se musela sklonit blíž, aby ho slyšela. „Jsem Pruet, jeden z lormských bylinkářů. Mistr Wessell mě před chvílkou poslal do skladiště a řekl, abych tam vyhledal jednu paní, tak jsem tady.“

V první chvíli si Nolar nedokázala vysvětlit, proč by k ní Wessell posílal bylinkáře, brzy však její unavený mozek pochopil.

„Moje cesta,“ vykřikla. „Wessell měl určitě na mysli zásobu bylin a léčiv. To je úžasné, na kolik drobností je schopen myslet najednou.“

Pruett kývl na znamení souhlasu. „Wessell je výborný organizátor. Na zámku, který opustil, než přišel do Lormtu, jistě dodnes litují, že u nich nezůstal. Máte-li teď čas, nešla byste se podívat do našeho herbaria? Možná se vám budou některé byliny hodit.“

Když se ujistila, že Elgaret je v bezpečí a sedí na místě, kam dohlédnou službukonající kuchaři, vydala se za Pruettem, který ji vedl ven přes nádvoří do odlehlého rohu mezi budovou archivu a zbylou dlouhou hradbou. Zčásti zbořená věž v protějším rohu byla sice ještě obklopena troskami, ale téměř všechno, co se dalo odvézt, už dělníci odklidili. Nolar projevila zájem o malou stodolu s laťkovými rošty po stranách, kam bylo možné zavěsit svazečky rostlin nebo je rozprostřít na sušení.

„Z původní stodoly zbyly jenom třísky,“ pravil Pruett jemně a uvedl ji dál, „ale protože byla dřevěná, snadno jsme všechny trosky odstranili. Myslím, že Wessell říkal, že jste celkem tři. Tahle kožená cestovní kabelka by mohla být pro vás to pravé. Předpokládám, že základní léčivky už máte - nebo si potřebujete doplnit zásoby?“ Nolar stála celá ohromená a zírala na úhledné balíčky, svazky a pletence bylin, zavěšené od stropu a na stěnách a rozložené na dřevěných lavicích.

„Ještě nikdy jsem neviděla takovéhle bohatství,“ hlesla. „Tohle je úžasné místo a já bych tu dokázala trávit celé hodiny a jen se dívat a učit se. Ale,“ dodala s lítostí, „nesmím otálet.“ Usilovně přemýšlela, co jí ještě zbylo ve skrovné taštičce na byliny. „Vzala bych si trochu andělíky, prosím, a možná i tanten nádherný jetel.“

„Budete chtít hojivou mast nebo sušené květy?“ zeptal se Pruett a opatrně odděloval svazeček sušeného červeného jetele.

„Pokud si mohu vybrat, vzala bych si mast,“ odpověděla. Její zrak upoutal vodopád nahloučených bílých květů nad párovými listy spojenými na plstnatých lodyhách. „Není tohle zimnicové bejlí? Používám ho proti kašli a horečkám.“

„My ho také nazýváme horečnatou bylinou,“ odpověděl Pruett. „Máte šantu kočičí? Pomáhá při léčení vyrážek, otoků, drobných poranění a popálenin. Je ale třeba dbát, aby se rostlina pouze vyluhovala; nesmí projít varem.“

Nolar nadšeně přijala balíček sušených listů a lodyh. Vzala do ruky čerstvě natrhanou šantu a vdechla svěží vůni.

Dotkla se svazků roztrhaných světle fialových květů.

„Mohla bych si vzít i některé z těch čerstvých?“ zeptala se. „Jenom zřídka jsem viděla lépe připravené vzorky. Jé, a tady je yzop - velmi dobrý při bodnutí hmyzem nebo žihadlem. A fenykl a andělíka - děkuji vám.“

„Tenhle krásný kostival jsem sbíral sám,“ pochlubil se Pruett a nabízel jí statnou rozvětvenou rostlinu s velikými žilnatými listy a shluky krémově zbarvených květů, které se ve svazečcích choulily na vrcholcích bohaté lodyhy. „Teď, když řeka změnila koryto, budu ho muset jít hledat někam dál, kde půda zůstává stále vlhká.“

„Vezmu si, prosím, kořeny i listy. Slyšela jsem, že se mu také říká kluzký kořen, to jistě pro jeho lepkavost.“

„Také mu říkáme kostipoj,“ dodal Pruett, „protože se používá při hojení polámaných kostí. Lidé vždycky dávají jedné bylině několik názvů. Zdá se, že nové jméno dostane vždycky, když se přijde na to, k čemu dalšímu se hodí. Pokud člověk nezná všechna jména, nezná ani všechna možná použití. Mimochodem, tyhle listy řebříčku mají svíravý účinek.“

Nolar vzala opatrně sušené listy podobné kapradině do ruky, bála se, že je poláme. „To už je určitě všechno, co je nutné mít na cestě s sebou,“ prohlásila. „Jsem vám velice vděčná, mistře Pruette. Možná vám Wessell říkal, že hledám pomoc pro svou tetu Elgaret, jejíž mysl došla úhony, když Rada čarodějek pohnula horami. Vzhledem k tomu, že nevím o žádné bylině, která by jí mohla pomoci, některé z těchto dobrých rostlin docela jistě přispějí k tomu, aby se jí cestovalo pohodlněji.“

Pruett se zdvořile uklonil. „Bylo mi potěšením. Kdybyste na svých cestách náhodou narazila na nějakou dříve neznámou rostlinu, byli bychom vám velice vděční za vzorek, pokud byste měla čas ji utrhnout.“

„Určitě to budu mít na paměti,“ slíbila Nolar, „ale podle toho, co jsem viděla cestou z Es sem, se obávám, že spousta rostlin a stromů byla značně poškozena, zejména v horách.“

Pruett smutně zavrtěl hlavou. „Podobné zprávy jsem slyšel od našich místních farmářů, kteří se odvážili na výpravu k nedalekým štítům. Je docela možné, že se budeme muset pokusit vypěstovat některé druhy z vlastních zásob. Možná bychom to měli zkusit hlavně se silnějšími kořenovými druhy a cibulovitými rostlinami, které překonají zimu i nedávnou změnu prostředí.“

Nolar zapnula přezky na kabele. „Doufám, že vám budu moci vrátit brašnu stejně dobře vybavenou, jako jste mi ji předal.“

„Přeji vám tedy šťastnou cestu a brzký návrat,“ popřál jí Pruett a doprovodil ji ke vchodu do stodoly.

„Hodně zdaru vám i vašemu snažení,“ odpověděla vroucně Nolar. „Vidím tu výsledky vaší celoživotní práce a velmi mě láká požádat vás o svolení stát se vaším učněm, ale i svitky mistra Morfewa mě volají. Opravdu, kdybych tu mohla zůstat, tak bych se snad mezi vás dva rozpůlila.“

„Až ukončíte svoje pátrání,“ navrhl jí Pruett tiše, „možná byste se mohla usadit u nás v Lormtu.“

Nolar se rozhlédla po rozlehlém nádvoří.

„Prozatím musím následovat silnější hlas, který mě volá. Nevím, kam mě povede, ale musím hledat místo, odkud se ozývá. Ale přesto, tady v Lormtu je něco, co mi připomíná skutečný ...“ Odmlčela se. Byla překvapená tím slovem, které se jí dralo do úst. „Domov,“ dokončila větu.

Pruett si pátravě prohlížel její obličej a po chvíli zvolal tlumeným hlasem: „Počkejte!“ Rozběhl se zpátky do herbaria. Vrátil se s větvičkou květů, jaké Nolar nikdy předtím neviděla. Na tenkých stoncích vyrůstaly květy s devíti okvětními lístky na konečcích sněhově bíle zbarvenými, ale směrem do středu přecházely přes azurovou až do temně modré barvy noční letní oblohy. Když vzala snítku do ruky, vnímala slabou sladkou vůni.

„Ty jsou krásné!“ vykřikla. „Co to je?“

„Jsou vzácné. Znáš jen jedno místo - je to kousek odtud -, kde rostou. Pastýř, který mi tyhle květiny přinesl jako první, jim říká poledne a půlnoc, ale já je nazval lormtská květina. Nevím, jaké mohou mít uplatnění v léčitelství, ale jejich vůně dlouho přetrvává. Ať vám připomínají Lormt.“

„Děkuji vám z celého srdce za tak krásnou rostlinu i za krásnou myšlenku. Ale teď už musím jít.“ Moc ráda by tu zůstala a dozvěděla se od Pruetta spoustu dalších věcí. Přála si, aby mohla nekonečně dlouho jenom poslouchat jeho klidný, trpělivý hlas, když ji zničehonic něco napadlo: kdyby ta rostlina mohla mluvit, jistě by měla hlas Pruetta z Lormtu.

Kratoučkový okamžik uvolnění vystřídal rychle pocit, že si musí pospíšet. Úlomek v kapse ji tížil fyzicky i duševně.

Nemohla už dál otálet v Lormtu; musí se vydat na jihovýchod.

Derren mezitím obdivoval statné horské poníky, které mu ukázali v prostorných lormtských stájích. Požádal o čtyři - tři pro lidi a jednoho, který poveze zásoby. Za Wessellovy horlivé pomoci se rozhodoval, co všechno by si měli vzít s

sebou a jak to uložit a zajistit. Když utahoval několik posledních řemenů, překvapilo ho, že cítí smutek, že z Lormtu odjíždí. Cítil se tu velice klidně a uvolněně, třebaže po celou dobu, co tu byl, těžce fyzicky pracoval. Nějak mu připadalo, že čas v Lormtu ubíhá pomaleji, jako by se tomuto místu vyhýbal. To je určitě těmi učenci, řekl si, co se celé dny sklánějí nad svitky a studují záznamy z dávné minulosti. Možná, že je jejich život delší, když jej prožívají obklopeni vědomostmi staletí a současně hašteření mezi vévody a čarodějky jim připadá jako malá čeřina v širokém proudu estcarpské minulosti.

Derren se otřásl. Co se to s ním děje? Nechal se tímto místem pomalu ukonejšit do stavu nebezpečného, zhoubného poklidu. Čím dříve se mu podaří opustit tyto ochromující stěny, tím lépe. Násilím odpoutal myšlenky od Lormtu a soustředil se na nadcházející cestu. Musel si přiznat, že mu nebylo zrovna příjemně z toho Nolařina kouzelného kamene.

Kouzlo bylo polem působnosti děsivých estcarpských čarodějek, a i když Nolar tvrdila, že není vyškolená čarodějka, byla schopna zprávu přijmout. Teď měla starý úlomek kamene a i Morfew se domníval, že je to předmět Síly. Co když je Nolařino pátrání dovede až k rodičovskému kameni a působením jeho Síly se čarodějka Elgaret probere? Prostě bude muset uprchnout dřív, než se na něj čarodějka soustředí.

Nepokládal se za zbabělce, ale přesto nevěřil, že by se mohl, i když ozbrojen a ostražitý, postavit proti čarodějce. Ovládl se, aby se při představě takového střetu neotřásl. Ne, řekl si, musím se chovat prakticky. Pravděpodobnost, že by snad mohli najít bájný Konnardův kámen po nespočetných letech, kdy o něm nikdo nic nevěděl, byla nepatrná.

A povzbuzoval ho i fakt, že Zvratem se staly všechny horské cesty nepřístupnými nebo neprostupnými. Strašila ho však vzpomínka na to, co Nolar říkala - tvrdila, že k místu, kde je Kámen ukryt, bude jeho kouzlem přitahována bez ohledu na jakoukoli fyzickou překážku. Byl znepokojen a tuto myšlenku honem rychle zapudil. Třeba ten mizerný Kámen nenajdou.

Pak bude všechno úplně jednoduché: doprovodí obě ženy z Estcarpu do jihovýchodních hor, kam až budou chtít, a když už bude jejich pátrání zjevně bezúspěšné, předá je prvním spolehlivým lidem, s nimiž se setkají, a ti je bezpečně doprovodí zpátky do Estcarpu. Pak se bez jakýchkoli překážek vrátí do Karstenu. Měl sice neblahé tušení, že jeho milované lesy budou zničené, ale sám sobě slíbil, že celou svoji energii věnuje obnově země alespoň do takové podoby, jakou ji znal: zelenou, zdravou, plnou života.

Derren slyšel Wessella přicházet mnohem dříve, než ho uviděl. S někým klábosil.

„Našla jste Pruetta, aha, nebo spíš on našel vás. Požádal jsem ho, aby vás vyhledal, a teď poznávám jeho brašnu. Je to moc chytrý člověk. Žije tu od nepaměti. Zdá se, že vždycky přesně ví, jakou rostlinu zavařit do čaje nebo nakrájet do teplého obkladu. A, tady jste, Derrene. Zrovna jsem tady Nolar říkal, jak moc se spoléháme na našeho hlavního bylinkáře.“

Nolar podala Derrenovi objemnou koženou brašnu. „Bohužel další zavazadlo,“ omlouvala se. „Je však pravděpodobné, že budeme cestou některé tyto byliny potřebovat, mistr Pruetť mi dal spoustu léků na mnoho neduhů.“

„Doufám, že je potřebovat nebudeme,“ prohlásil Derren, když připínal brašnu Nolar za sedlo. „Ale i tak je dobře být připraven pro případ, že bychom měli smůlu. Přejete si vyrazit na cestu hned, paní?“ dodal a podíval se na slunce, aby odhadl, jak dlouho ještě potrvá denní světlo.

„Požádal jsem kuchaře, aby připravil pozdní oběd. Můžete si ho sníst tady nebo si ho vzít s sebou,“ vložil se do jejich hovoru Wessell.

Nolar se nemohla neusmát. „Milý Wesselle - vy prostě myslíte úplně na všechno. Asi by bylo vhodné dát Elgaret najíst před cestou. Ujmu se toho - a Derrene, mohl byste, prosím vás, mezitím přivést poníky k bráně?“

Přikývl. „Měl bych ještě naplnit jeden zásobní měch vodou; sejdem se pak ve skladišti.“

Odpoledne všichni nasedli na koně a chystali se vyrazit. Nolar překvapilo, když uviděla Morfewa, jak běží k bráně, aby se s nimi rozloučil.

„V kopcích byly zaznamenány další sesuvy půdy,“ dělал si starosti. „Mistra Ouen a Duratan povolali v noci k rodině, jejíž dům i hospodářská stavení byly zničeny. Doufal jsem, že se s Ouenem uvidíte ještě před odjezdem, ale řeknu mu o vašem kameni a ukážu mu opis pergamenu, který byl k němu přiložen. Jsem si jistý, že bude čekat velice netrpělivě, dokud se nevrátíte se zprávami o rodičovském kameni.“

Nolar se sklonila, aby mu stiskla ruku. „Už teď mluvíte o úspěchu - to je dozajista dobrá předzvěst.“

„Přeji vám klidnou cestu a ať vás doprovází sluneční paprsky.“

„Mám neblahé tušení, že nenajdeme žádnou cestu a počasí se zhorší,“ poznamenal skepticky Derren, „přesto půjdeme tak daleko, jak jen to bude možné.“

„Budeme očekávat váš návrat,“ volal za nimi Morfew, když poníci pomalu procházeli branou.

Tu noc se utábořili nedaleko Lormtu, ale Nolar se ulevilo, že je na cestě; ve skutečnosti cítila, že se blíží ke Konnardově kameni. Neustále si uvědomovala teplo úlomku, které sálalo z kapsy její sukně. Uvažovala, že si kámen v plátěném váčku dá na provázek a pověsí si jej na krk, ale na přívěsek byl moc veliký.

První den cesty se ukázalo, jak je dobře, že mají poníky, kteří kráčí jistým krokem. Přesně jak Derren pesimisticky předpovídal, i zbytky cesty se rychle ztrácely i oni museli pokračovat svou vlastní cestou kolem nebo přes trosky, kterými krajinu poznamenal Zvrat. Ač byli jejich koně odvážní a silní, na takovou cestu, neustálé stoupání a klesání, se s nimi vydat nemohli; lormtští poníci však byli na takový terén zvyklí. Sesednout bylo nezbytné jen v těch nejtěžších úsecích. Ukázalo se, že Elgaretin poník je zvláště opatrný a chytrý a vždy si volí tu nejbezpečnější cestu. Jako při cestě do Lormtu, Derren jel vpředu, za ním Elgaret a nakonec Nolar. Jako poslední kráčel poník s nákladem a Nolar jej držela volně na uzdě.

Počasí, které bylo zpočátku docela slušné, se postupně horšilo a jak stoupali výš do hor, ochlazovalo se. Nolar blahořečila Wesselovi, že naléhal, aby si vzali teplou cestovní výstroj. Když žila s Ostborem, byla svědkem několika

vážných onemocnění pastevců, kteří zůstali v zimních bouřích odříznuti od okolního světa. Velice často tito lidé přes veškerou snahu přišli o prsty na rukou nebo nohou, o celé ruce nebo nohy nebo byli dokonce postiženi smrtelnými omrzlinami. Několikrát během dne i noci kontrolovala, zda má Elgaret ruce i nohy v teple a dbala na to, aby měla obličej a nos dostatečně chráněné před ostrým větrem.

Sněhová bouře je zastihla, když byli tři dny cesty od Lormtu. Derren se v oslepujícím blizardu vydal napřed, aby prozkoumal cestu o kousek dál, a potom je zavedl do jeskyně, která vznikla, když se po zemětřesení rozestoupila skála. Byla dost velká, aby se do ní vešli čtyři poníci i tři lidé a našli v ní útočiště před kvílející bílou tmou. Nolar znovu vděčně vzpomínala na Wessella a na jeho prozíravost, když na malíčkém ohni ohřívala kaši. Wessell trval na tom, aby si vzala několik vaků s dřevěným uhlím pro případ, že by je překvapil déšť nebo sníh na místě, kde nebude možné sehnat suché dřevo.

Bouře je zdržela víc než jeden celý den, ale hned jak se nebe vyjasnilo, objevil Derren schůdnou stezku do údolí, kde bylo mnohem méně sněhu a šlo se jim podstatně lépe. Nolar podotkla něco v tom smyslu, že teď bude možná cesta snadnější, ale on jenom zavrtěl hlavou a něco nesrozumitelného zamumlal. Záhy pochopila, proč nesdílel její neopodstatněný optimismus. „Snazší“ cesta znamenala v jejich případě něco mezi cestou nemožnou a cestou téměř neschůdnou. Následky zemětřesení v údolí výrazně zkomplikovaly přechod. Když Nolarin poník potřešil klopytl, sesedla a vedla jej. Bylo obdivuhodné, že poník s Elgaret kráčet sice pomalu, ale bez nepříjemných otřesů, jimiž by ohrozil svoji pasivní jezdky.

Když se zastavili na noc, měla Nolar dojem, že ještě nikdy nebyla takhle vyčerpaná. Derren ulámал několik větví z dosud zelených stromů, které byly při sesuvech půdy vyvráceny z kořenů, svázal je a vyrobil z nich větrolam, za kterým si mohli odpočinout. Když otíral poníky a stál zády k ohni, pokoušela se přimět Elgaret, aby se napila trochu teplého bylinkového čaje. Tentokrát to bylo naprosto jasné. Zřetelně viděla jiskru, která vzplála na Elgaretině čarodějnickém drahokamu. Ohlédla se, aby se ujistila, že Derren má plné ruce práce, vyňala z kapsy svůj úlomek a přiložila jej ke krystalu čarodějky. V šeru, které panovalo kolem, nemohla přehlédnout zelenkavou jiskřičku, která pulzovala v drahokamu, a pak zase pohasla. Zkoumavě se zahleděla Elgaret do tváře. Objeví snad známku života ve zdravém oku nebo ve výrazu obličeje? Musela připustit, že nic takového nevidí, ale možná za nějakou dobu . . . Něco se dělo s drahokamem čarodějky a zdálo se, že se to týká i Nolarina úlomku. Má se o tom zmínit Derrenovi? Zastrčila svůj hřejivě teplý kámen zpátky do kapsy. Ne, rozhodla se. Z jakéhosi důvodu ji Derren připadal . . . vyděšený. To je přesně to slovo: vyděšený čarodějkou. Znovu zvážila všechny jeho dřívější reakce. Proč by se měl zrovna hraničář děsit čarodějky? S děsivou jistotou si uvědomila, že jediná odpověď, která dává smysl, je, že Derren není hraničář, jak o sobě prohlašuje. Ale proč by jí to říkal, kdyby to nebyla pravda? Protože chtěl, aby ho všichni ostatní přijímali jako hraničáře; protože byl ve skutečnosti nepřítelem Estcarpu po Zvratu zůstal jako v pasti na nesprávné straně jižní hranice. Chlad, který sevil Nolar uvnitř, byl mnohem studenější než ledový vítr, co jí šlehal do obličeje. Derren připustil, že jeho matka pochází z Karstenu, vzpomněla si. Teď si uvědomila, že i když navenek vypadá jako ze staré rasy, je také Karsteňan, a přesto . . . nepociťovala k němu pražádnou zášť. Ochraňoval ji i bezmocnou Elgaret po celou strastiplnou cestu spoustu mil dlouhou. Byly zcela v jeho moci. Mohl je podle libosti zneužít nebo i zabít, ale nic takového neudělal. Zahořkle se sama pro sebe usmála. Kdyby si tak o tom mohla promluvit s Ostborem nebo Morfewem nebo třeba i s Pruettem. Zcela podvědomě vybalila z pláště sice povadlou, přesto stále voňavou snítku lormských květů.

„Co je to?“ zeptal se Derren, když se vrátil k ohni a posadil se.

„To jsou vzácné květiny, které mi dal mistr Pruett,“ odpověděla a natáhla ruku tak, aby si je mohl prohlédnout.

„Nikdy jsem nic takového neviděl, a to si květin hodně všímám.“

„Ano? A proč?“

„Tam, kde rostou divoké květiny, paní, najdete ještě další tvory,“ vysvětlil jí a klacíkem prohrábl oheň. „V bujném lese jako by byla jakási . . .“ hledal správné slovo, „vyrovnanost. Pokud je v něm dostatek potravy a vody a doupat pro zvířata, potom se les postará o všechna stvoření. Kromě toho se některé květiny a rostliny vyskytují na určitých místech, buď tam, kde je hodně nebo naopak málo vody, takže když je znáte, vedou vás. Taky jsem se naučil, jaké léčivé účinky mají některé rostliny, ale vy toho o bylinkách víte mnohem víc než já.“

„Je jasné, že si ceníte les a všechny, které živí a ochraňuje,“ pravila Nolar.

Derren se na ni přes oheň zadíval. „Patřím tam, paní. Znáám les velice důvěrně.“

„Už jste někdy jel tímhle lesem?“ zeptala se. „Myslím, když to ještě byl les,“ dodala, když se smutně rozhlédla. Pahýly stromů a olámané větve pokrývaly celé zničené údolí.

„Ne,“ odpověděl Derren s hořkostí v hlase. „Místa, která jsem prošel, jsou odtud více na západ, ale přesto je mi líto toho, co se stalo tady. Myslím na své domovské hory a svahy i na skalní útesy, které jsme s otcem prochodili. Řeknu vám otevřeně, paní, že se teď skoro děším toho, že se tam musím vrátit.“ Rozhněvaně máchl rukou na vše, co je obklopovalo. „Musím brát v úvahu to, co jsme už viděli, a to nás ty nejvíce poškozené oblasti teprve čekají. Obávám se, že většina údolí je zavalená troskami a vyvrácenými stromy, pokud údolí vůbec ještě existují.“ Hlas mu přešel v unavené mumláni. „Myslím, že tohle je nejhorší věc, které je třeba postavit se tváří v tvář. Připadalo by mi snesitelnější vědět, že pod těmi nánosy bahna a troskami je pořád země, kterou nakonec déšť a vítr očistí a ona se zase vynoří na denní světlo. Ale v hloubi duše se bojím, že země, kterou jsem kdysi znal, je navždycky ztracená. Samotný povrch se změnil k nepoznání. Pokud nepřežily důležité orientační body, bude to pro mě spíše cizí, vzdálená země - nebudou to už mé známé kopce. Za jednu noc - jednu jedinou noc! Všechno, co bylo tak jisté, už neexistuje.“

„I já jsem zakusila podobnou ztrátu,“ pronesla Nolar potichu, když Derren zmlkl. „Kvůli svému obličejí jsem nikdy nepoznala blízkost rodiny ani přátel. Dokud jsem se náhodou nesetkala s Ostborem, byla jsem úplně vyloučena ze společenství lidí. Když zemřel, měla jsem pocit, že všechno na světě, co bylo pevného, veškerá jistota, zmizelo

společně s ním. Nemohu vás chlácholit, že všechno bude v pořádku, protože ani jeden z nás neví, co nás čeká. Myslím, že váš strach o vaši zalesněnou domovinu je oprávněný. Zvrat všechny naše životy úplně změnil, protože změnil zemi, ve které musíme žít. Přesto opravdu věřím, že čas lesy vyléčí. Muž jako vy, který ví, jak to v lese chodí, může jejich vyléčení uspišit. Žádná jiná útěcha mě nenapadá, ale tohle je aspoň upřímná pravda.“

Derren se na ni celý vyplašený podíval a překvapeně vyhrkl: „Vy máte opravdový zájem, paní, - vám lesy skutečně leží na srdci.“

Přikývla na znamení souhlasu. „Ano, záleží mi na nich, protože právě v horských lesích jsem strávila ty nejšťastnější hodiny svého života, než jsem potkala Ostbora. A i když tomu možná nebudete chtít uvěřit, mohu vám říci, že i čarodějky - alespoň některé - rovněž sdílejí vaši bolest pro to, co všechno musely zničit.“

Derren zaváhal, jako by jí chtěl něco říci, ale po chvilce mlčení se plně soustředil na oheň. „Cením si vašich slov, paní,“ pravil neutrálním hlasem. Musel se hodně ovládat a Nolar na něj nenaléhala.

Později té noci, když nemohl usnout, rozhořčeně se hádal sám se sebou. Estcarpské ženy byly nepřátelé. Jediný důvod, proč trpěl jejich společnost byl, že chránil sám sebe před nebezpečím. Ale jiná část jeho mysli odporovala, že tenhle důvod už vlastně - nikoli v téhle neznávané divočině - neplatí. Sotva se o tebe bude v těchto rozpolcených horách zajímat některý z estcarpských nohsledů. Proč tady tu čarodějkou a její přítelkyni prostě nenecháš a nevrátíš se zpátky do Karstenu? Protože jsem slíbil, že je doprovodím, odpověděl si. Protože by beze mne v téhle zpustošené krajině zahynuly - kdybych je tu nechal bloudit, bylo by to stejné, jako bych je zabil mečem. Nakonec by zemřely hladu nebo zmrzly, až by usnuly. Jsou to tví nepřátelé, namítal dál jeho vnitřní hlas, a přesto podvádíš sám sebe a děláš, jako že tě zajímá, co s nimi bude. Neublížily mi, odpověděl zhurta. Musím je vrátit bezpečně do Estcarpu, je to věc mé cti.

Nemusím tam s nimi dojít zrovna já - určitě potkáme někoho, komu je budu moci svěřit, a pak se vydám na cestu domů.

Derren se pevněji zavinul do pláště a ze všech sil se snažil zahnat hlodavé pochybnosti. Trvalo dlouho, než se mu podařilo usnout lehkým, neklidným spánkem.

Pomalu, chvílemi tak pomalu, až to připomínalo agónii, si probojovávali cestu na jihovýchod. Nolar se přistihla, že napíná uši, zda uslyší zpěv ptáků nebo známé hlasy zvířat, ale nad rozervanou zemí vládlo strnulé ticho. Těch pár ptáků a zvířat, která viděli, byli mrchožrouti a i ti jim připadali skleslí, pořád jakoby ještě omámení Zvratem. Všiml si toho i Derren, protože jednou ráno, když cestou vyrušili pár supů usazených nad mrtvou horskou kozou, zastavil poníka.

„Bál jsem se, že cestou narazíme na spoustu zdechlin, ale teď musím říci, že je jich mnohem méně, než jsem čekal.“

Nolar se otočila v sedle, aby se podívala z vrcholu úzké soutěsky mezi dvěma údolími, do níž právě dojeli. „Chybí mi ptáci. V mých horách bych touto dobou slyšela sovy, tetřevy a ty milé, potrhle čejky, jak na sebe celé hodiny pokřikují. Na naší cestě jsem však zatím viděla jenom krkavce a vrány a jednoho přecpaného mrchožrouta. Nezbyvá než doufat, že ti ostatní prostě před katastrofou odlétli a ještě se do domovských oblastí nevrátili.“

Derren pobídl poníka, aby ustoupil trochu stranou a Nolar mohla přijet blíž, aby se lépe slyšeli. „Slyšel jsem, paní, že některá zvířata dokáží vycítit blížící se zemětřesení. Možná před Zvratem uprchla. Vím o celých stádech vysoké zvěře, která opustila pastviště několik dní nebo týdnů předem a potom se vrátila, když nebezpečí, které je vyděsilo, pominulo.“

„Doufám, že tomu tak je,“ odpověděla. „Představa, že celý tenhle obrovský kus země je téměř bez života, je tak smutná, tak i nepřírozená.“

Derren se zhluboka nadýchl a podíval se na nízké mraky. „Možná začne brzy pršet, paní. Měli bychom se pokusit přejít další údolí a najít si místo k nocování mezi tamhlejšími vzdálenými skalami.“

Jeho předpověď se naplnila velice rychle. První těžké kapky dopadly, ještě než začali šplhat po vzdálenější straně údolí. Horští poníci potřásali hlavami, neboť přeháňka se měnila v průtrž mračen. Když si Derren všiml, že mají pod nohama drobné oblázky, představivost se začala okamžitě hlásit o slovo. Právě když se otočil k Nolar, aby ji varoval, svah nad nimi se zcela nečekaně rozsypal v ohlušující kaskádu kamení a půdy. Zavalil je jako odporná šedohnědá vlna, před níž nebylo úniku. V jednu chvíli se Nolar bránila mrkáním přívalu deště a za okamžik se spolu s poníkem zmítala ve velkém proudu, který je otočil a nakonec smetl do údolí. Nolar přemohla celá záplava pocitů - ohlušivý hlomoz, i v tom přívalovém dešti dusivý prach, bušení kamenů, které jí způsobily modřiny po celém těle a vyrážely dech. Mlhavě si uvědomovala, že se od ostatních oddělila i se svým nešťastným poníkem a kutálí se a klouže ze svahu, chvílemi napůl zasypaná pískem, kamením a hlínou a chvílemi úplně volná, a že padá zcela neovladatelně hlouběji, pořád hlouběji.

Když se nakonec zastavila, byla až po boky uvězněna ve směsici písku, oblázků a hlíny. Na okamžik nebyla ani schopna uvědomit si, že už se nekutálí. Hlava se jí následkem šíleného pádu točila a stěží lapala po dechu. Zlomila si něco? Opatrně pohnula pažemi a pak si odhrabala nohy. Cítila ostrou bolest ve svalech a bolela jí i místa, kde se jí později udělaly modřiny, nicméně nepocíťovala bodavou bolest zlomených žeber, ruky nebo nohy. Díky Wessellově pořádnému oblečení měla jenom několik menších odřenin na rukou a v obličeji. Chvilku uvažovala o tom, jaké má štěstí, když si najednou vzpomněla na čarodějkou.

„Elgaret!“ zakřičela zoufale a vzápětí toho nechala, protože bylo nepravděpodobné, že by jí slyšela nebo že by jí mohla jakkoli odpovědět. Kousek dál zaslechla cinkání postroje, jak se její poník pokoušel vstát, a potom ještě méně zřetelný, tlumený sten.

„Derrene?“ Napjatě poslouchala, jestli uslyší odpověď. Další sten ji přivedl ke svahu. Sykým štěrkem a klouzavým blátem se jí šlo špatně a zdržovalo ji to, ale prodrala se až nahoru, kde uviděla proti rozryté zemi tmavě zelenou Derrenovu tuniku. Ležel na pravém boku hlavou dolů. Trhla sebou, když uviděla mezi kamením stružku vody smíšené s krví. „Derrene?“ zavolala znovu. „Slyšíš mě?“

Pokusil se zdvihnout na pravé ruce, ale klesl na zem a přidušeně zasténal.

„Nedívejte se na to, paní!“ vykřikl zoufale. „Není to hezký pohled pro dívčí oči.“

Nolar se k němu připlížila. „Ani na můj obličej není hezký pohled, ale dokud žiji, jsem tady a možná bych mohla nějak

zastavit to krvácení. Máš zraněnou nohu, že ano?“

Derren nedokázal úplně potlačit vzlyk. „Je zlomená - ošklivě. Mám dojem, že jsem viděl kost. Ne, nedívejte se na to!“ „Už jsem kosti viděla,“ odsekla Nolar; tolik se soustředila, že dala průchod podrážděnosti. „Zapomínáš, že jsem žila blízko horských štítů, kde lidé i zvířata padali děsivou pravidelností. Ale s tou nohou máš naprosto pravdu. To zranění asi pochází od toho velkého zubatého kamene hned vedle tebe. Ze všeho nejdřív musíme zastavit krvácení. Můj plášť je právě šikovně roztržený, takže z něho můžu utrhnout pruh. Uvážu ti ho tady nad tou ránou.“ Když mu pruh látky utahovala kolem stehna, s obavami se mu podívala do obličje. Ležel se zvrácenou hlavou, bledý, oči měl zavžené a děšť mu proudem stékal po tváři. Bude muset vyhledat nějaký přístřešek, nebo zemře prochlazením bez ohledu na to, kolik krve ztratí, natáhla k němu ruku, aby ho povzbudila. Může si dovolit nechat ho tady ležet, než najde Elgaret? Jako by jí četl myšlenky, otevřel oči. „Musíš mě tady nechat, paní,“ prosil úpěnlivě. „Najdi tetu a vyhledej nějaký přístřešek, než bude tma. Půjdu za vámi, jen co z toho pádu trochu vzpomatuju.“

Nolar utáhla provizorní škrtidlo.

„Obávám se, milý Derrene, že se už dneska na tu nohu nepostavíš. A mám takový dojem, že i kotník té druhé máš zraněný.“

Derren při sesuvu ztratil levou botu a Nolar viděla, jak jeho kotník mění barvu a otéká. Ale pravá noha i tom byla mnohem hůř. Přestože se chovala vyrovnaně a uklidňovala ho, uvnitř se zachvěla, když přehlédla rozsah zranění. V dolní části nohy mu kosti protrhly kůži, jak se polámaly, a navíc měl ještě hlubokou tržnou mu, z níž pomalu vytékala krev, přestože použila škrtidlo. Přístřešek - to bylo hlavní, co potřebovala, a potom Pruettovu brašnu s bylinkami. Co možná nejméně jí natáhla pravou nohu a vrátila kosti do živého masa. Derren zasténal a omdlel. Uvítala to, protože ho potřebovala otočit tak, aby měl hlavu nahoře. Děšť trochu ustával, ale vzduch byl pořád chladnější. Překontrolovala škrtidlo, které konečně znatelně zpomalilo krvácení. Vzpomněla si na Ostborovy svítky, v nichž se psalo, že škrtidlo je třeba pravidelně uvolňovat, aby končetina pod ním neodumřela.

Vrávoravě vstala, rozhlížela se po ponících a zavazadlech. Snažila se vzpomenout, kde byla Elgaret ve chvíli, kdy k sesuvu došlo - napravo za ní; vzpomněla si, jak ji koutkem oka zahlédla ve chvíli, kdy na ně Derren volal, aby je varoval. Tamhle, o kus dál vpravo, dole u laviny. Nehýbá se tam něco? Jak klouzala a drápala se ze svahu, poznala Elgaretinu spolehlivého poníka. Stál se skloněnou hlavou nad nehybnou postavou na zemi. Nolar už byla unavená z toho plahočení ve šterku, tak se prostě posadila na to, co jí ještě zbylo z pláště, a zbytek cesty sjela. Ukázalo se, že poník je zdravý a veškerá výstroj zůstala, což bylo pozoruhodné, na svém místě, i když některé vaky byly potrhané. Nolar přiklekla k čarodějce, obávajíc se, v jakém stavu by mohla být. Nepokládala se za věřící, přesto se přistihla, jak se vroucně modlí k Neave, bohyni pravdy a míru. Když pomalu otočila čarodějkou na záda, oddechla si, že napohled nemá žádná poranění. Elgaret jako by klidně spala, dýchala pravidelně a oči měla kvůli dešti zavžené. Nolar se domnívala, že to, jak byla Elgaret během cesty uvolněná, jí možná při tom pádu jenom prospělo. Patrně se zlehka skutálela dolů ze svahu, aniž by narazila na jakoukoli překážku. Opatrně jí prohmatala končetiny, ale žádnou zlomeninu neobjevila. Vzpomněla si, jak jednou Derren přivolával na břehu řeky poníky. Pritiskla si prsty ke rtům a ostře zahvízdala. Když v odpověď zaslechla slabé zacinkání postroje, zapískala znovu. Její poník, třebaže trochu kulhal, se vynořil zpoza balvanu kousek od ní. Pruettova brašna s bylinami, celá zčernalá deštěm, zůstala bezpečně připoutaná k sedlu. Nolar spěchala k poníkovi a cestou na něj chlácholivě hovořila. Poník se třásl, ale zůstal stát na místě a dovolil, aby mu prohmatala klouby a prohlédla kopyta. Pečlivě mu z kopyta vyňala kámen a doufala, že už kulhat nebude. Potom ho převedla přes hromady sutí k Elgaretinu trpělivému zvířeti.

Když byli asi ve třetině cesty, všimla si něčeho podivného. Nechala oba koně u úpatí laviny a ztěžka vykročila k té kupce, která ji upoutala. Její nejhorší obavy o třetí zvíře se naplnily. To, co předtím vypadalo jako podivně zkroucený klacek, byla ve skutečnosti znetvořená přední noha poníka, který nesl náklad a nyní byl pohřben pod hromadou trosek. Nolar vzala plochý kámen a vyhrabala tělo. Ubohé zvíře mělo zlomený vaz, ale většina zavazadel zůstala nepoškozená a dala se zachránit. Zaslechla jakési zvuky a ohlédla se ze svahu, kde se právě Derrenův poník připojoval ke svým společníkům. Chvatně sjela sráz a z Derrenovy značně poškozené jezdecké brašny vytáhla náhradní plášť a příkrývku, aby do nich mohla zavinout Elgaret, až se k ní vrátí s Pruettovou brašnou. Všimla si, že Derrenova malá lovecká kuše byla při pádu stržena lavinou ze sedla.

Když se k Derrenovi dostala, byl pořád ještě v bezvědomí. Pás měl přetržený a meč byl pryč, ale všimla si, že pochvu s dýkou neztratil. Světla začalo postupně ubývat, protože hluboko v údolí přichází soumrak záhy. Opatrně povolila škrtidlo na Derrenově stehně, protože noha pod ním byla bledá a studená. Rána začala v okamžiku znovu krváčet, ale tím zároveň končetina dostala zdravější barvu. Zalovila v brašně po bylinách, které bude potřebovat, když vtom, zcela nečekaně, se přes údolí nesl hlas.

„Holá, ty tam! Holá!“

Nolar na chvíli ztuhla, potom se zadívala do šerých stínů; vlhká a chladná noční mlha už pomalu houstla. „Tady!“ zavolala chraplavě. „Potřebujeme pomoc! Tady!“

„Držte se! Už jdu!“ odpověděl hlas a znenadání se z nedaleké pukliny, která dělila údolí, vynořil jeho nositel. Blížil se k ní, kráčel pěšky, v jedné ruce nesl těžký klacek a ve druhé loveckou brašnu.

Nolar chvíli čekala, doufala, že se za ním objeví ještě další lidé, třeba i na koních nebo na ponících, ale ukázalo se, že možný zachránce je úplně sám.

Zastavil se a díval se na Nolarinu podklesávajícího poníka a Elgaret zavinutou do deky, upustil loveckou brašnu na zem, zabodl klacek a vydal se k Nolar. Byl to statný muž se širokými rameny a rozcuchané vlasy měl prošeďavé. Jeho výška a zjevná síla jí připomněly hostinského z Es, který jí tolik pomohl. Na sobě měl staromódní tuniku, podobala se jednomu z nejstarších Ostborových oděvů.

„Zaslechl jsem před chvílí tvé pískání. Jsi vážně zasažena, paní,“ hrměl hlubokým hlasem, když se k ní blížil. „Co je třeba

udělat?“

„Z celého srdce ti, pane, děkuji za pomoc. Jak vidíš, smetla nás lavina. Mám s sebou potřebné byliny, abych mohla vyléčit zranění našeho průvodce, ale nedokážu s ním sama pohnout. Ze všeho nejvíc teď potřebujeme nějaké přístřeší na noc.“

„Byl jsem na lovu,“ promluvil muž pomalu, jako by zvažoval možnosti. „Přebývám nedaleko odtud. Mohli bychom tam dorazit dřív, než nastane soumrak, bude-li to tvá vůle.“

„Potřebuji zpevnit zlomenou nohu dlahou, aby se zranění ještě nezhoršilo,“ Nolar se znepokojeně rozhlédla. „Mohl bys najít dva pořádné klacky, abychom je přivázali na nohu z obou stran? Musím u něj zůstat, abych mu zastavila krvácení.“

Muž se podivně, jakoby napůl, uklonil a odešel po svahu; chůzí uvolnil další, tentokrát však mnohem menší lavinu. Za chvíli se vrátil se dvěma opracovanými větvemi a pomohl je Nolar přivázat k Derrenově zlomené noze. Podíval se po svém klacku a jako by něco přeměřoval, pravil: „Je vyšší než já. Nejlépe bude, když ho ponesu na zádech.“

Přetočil Derrena do sedu a dřep si zády k němu, natáhl paže dozadu, přetáhl si Derrenovy ruce přes ramena a vstal. Nolar ještě nikdy tenhle způsob neviděla, ale Derrenovo tělo se mu natáhlo přes záda a nohy mu visely ve vzduchu. Jakmile sešli do údolí, přemístil opatrně Derrena na poníka. Pomohl Nolar i s Elgaret, bezpečně ji spolu usadili a k Nolarině sedlu si připevnil svoji loveckou brašnu. Vydali se na cestu. Vedl zvíře, přestože si Nolar vymínila, že půjde vedle Derrena, aby mohla hlídat, jestli znovu nekrvácí. Cestou mu vysvětlila, že většinu nákladu bude možné posbírat u toho mrtvého poníka, který jim nesl zavazadla.

Statný muž se podíval na svah, kam mu ukázala. „Ano,“ odpověděl, „tu přední nohu vidím dost jasně. Navrátím se pro vaše zavazadla hned nazítří, až bude více světla.“

Byla už skoro tma, když dorazili k jeho tábořišti. Mezi dva stromy natáhl silný provaz a použil jej jako základ pro jednoduchý přístřešek z větví jehličnatých stromů. Stačila mu jen chvílika, aby rozdělal oheň a donesl Derrena a Elgaret z té studené mlhy, co se venku snášela, dovnitř.

Když se narovnal, zeptal se stroze: „Kdo jsi, paní?“

Nolar připadalo, že se už v poslední době napředstavovala neznámým a nedůvěřivým cizincům až až a hrozně ji to unavovalo. Starost o Derrenův život v ní uvolnila podráždění, stejně otevřené jako Derrenovo hrůzu nahánějící zranění. „Pane,“ odpověděla zoztra, „je mi líto, že jsme se nemohli představit jak náleží, ale mám teď jedinou starost - zachránit život tomuto muži. Mohl bys mi ohřát vodu?“

Musím uvařit trochu čaje z kostivalu a připravit hodně teplých obkladů a ještě hojivou česnekovou mast na ten vyvrtnutý kotník. Prosím tě, nestůj a neciv na mě s otevřenou pusou! Pospěš si!“

Až když se otočil a šátral po zčernalém čajníku, uvědomila si, že ve svitu ohně docela jistě spatřil její znetvořený obličej. Ten člověk se jí chvíli díval upřeně do tváře, ale v jeho výrazu nebylo ani stopy po odporu, který už tolikrát vyvolala. Teď však nemohla uvažovat o tom, jak se zachoval. V očích se mu objevil jakýsi záblesk, částečně si toho všimla, ale měla tolik věcí na starosti, že jí jeho význam zcela unikl. Neměla čas obírat se příliš dlouho myšlenkami. Bylo třeba se postarat o bylinky. Vděčně děkovala Pruettovi, že jí zabalil na cestu vše potřebné. Jen aby měla dost kostivalu. Kdyby jí došel, může zastavit krvácení a zacelit ránu řebříčkem a na otevřené rány může použít mast z červeného jetele. Derrenova zranění byla ale tak vážná, že by jejich léčení bylo náročné i pro velice schopného bylinkáře.

Statný muž jí nevrle podal kouřící čajník.

„Děkuji ti, budu potřebovat ještě jednu nádobu, prosím,“ dožadovala se Nolar. „A také mělkou misku, jestli tady něco takového máš, abych si v ní mohla připravit teplý léčivý obklad. Mohl bys mi laskavě prosím přinést šálek z mé jezdecké brašny? Tamhle z té červené, kožené.“

„Vyjel jsem si na lov, paní, nemám s sebou vybavení pro vojenský oddíl,“ postěžoval si.

„Máme nějaké nádoby v zavazadlech. Přinesu je.“ Z brašny s bylinami vytáhla Nolar svinutou látku. „Buď tak laskav a natrhej mi několik proužků, abych je měla na obvazy. Asi tak na tři prsty široké.“

Nolar znervózňovalo každé sebemenší zdržení, ale dbala na to, aby pečlivě vymíchala kořen a listy kostivalu na hladkou mast. Potom z několika listů uvařila čaj, aby se Derren mohl napít, až se probere. Věděla, že někteří léčitelé nutili tekutiny i lidem v bezvědomí, ale řekla si, že bude moudřejší počkat, až bude schopen polykat, aby se náhodou nezadusil. Na jedno malé ploché prkénko, které s sebou také vozila, položila široký pruh plátna jako základ pro obkladovou placku. Ochladila vařící vodu trochou čerstvé ledové, kterou jí ten muž přinesl v jiném džbánu, a ponořila do hrnce ještě další kořeny a listy kostivalu, aby je ohřála. Slizovité kořeny napomohly spojení hmoty, kterou vyndala a nechala odkapat, než ji položila na plátno. Lovec jí potom pomohl přiložit obklad Derrenovi na zraněnou nohu. Nolar roztřela hojivou mast po hluboké ráně, která se mu táhla po celé noze, a potom končetinu pečlivě ovázala pruhy látky. Trochu se chvěla, když povolovala škrtidlo, a bedlivě sledovala, jestli nebude krev obvazem prosakovat. Když zůstal obvaz čistý, vydechla si. Celou dobu pracovala se zatajeným dechem - ani si to neuvědomovala.

Působením teplého obkladu se Derren trochu probral. Hned na něj promluvila, aby upoutala jeho pozornost. „Derrene! Musíš se napít trochu čaje. Pomalu . . . tak je to dobře. Ještě trochu, prosím.“

„Sladký,“ zamumlal Derren a olizoval si rty. „Ostrý.“

„Slyšela jsem. Napij se ještě trochu, pokud můžeš. Pomůže to zahojit nohu. Ještě štěstí, že nám mistr Pruett zabalil tolik toho znamenitého kostivalu nebo kostipoje, jak mu říkal. Možná tušil, že bychom si mohli polámat kosti.“ Ztichla, hned jak Derren zavřel oči.

„Teď, pane,“ řekla Nolar tomu statnému muži, který poslouchal se zjevným zájmem, „se už konečně můžeme představit, zatímco budu vtírat mast do vyvrtnutého kotníku. Já jsem Nolar z Meroney, ze země Estcarp, stejně jako moje spoléčnice Elgaret. Při posledním hnutí hor - Zvratu, jak se tomu říká - byla vážně zraněná. Naším průvodcem a doprovodem je Derren, hraničář z jihu země. Potkali jsme ho s Elgaret cestou do Lormtu, kde jsme pro ni hledaly

pomoc.“ Přestala na chvíli vtírat mast a podívala se na svého zachránce, poprvé si ho měla možnost prohlédnout pořádně zblízka.

Na první pohled měl příjemný, nijak zvláštní obličej s hluboce posazenými očima, které se ve svitu ohně červenohnědě leskly. Měl ve zvyku mnout si náušnici z černého kovu vetknutou v levém lalůčku. Tenké rty se rozevřely ve zdvořilém úsměvu a odhalily ostré bílé zuby. Nolar proběhlo myslí několik podivných vzpomínek. Už jednou kdysi takové oči viděla a z jakéhosi důvodu je vnímala v přímé spojitosti s ostrými zuby. Najednou se obraz v její mysli vyjasnil a zaostřil: byl to divoký kanec, kterého před mnoha lety viděla u lovců, Ostborových sousedů. Největší dojem na ni udělaly divoké oči jako doutnající uhlíky a ostré kančí kly. Než lovci kance usmrtili kopími, roztrhal několik psů a pokoušel tři muže. Nolar to znepokojilo a potřásla hlavou. Proč si vzpomněla na to nebezpečné zvíře? Soustředila se na to, co jí ten statný muž povídá.

„Přeji tobě i tvým společníkům vše dobré, paní. Mě zovou Smire, jsem žákem učence ze vzdáleného, bezejmenného koutku tohoto horstva. Můj pán a já jsme byli nedávno puštěni z izolace kvůli . . . nemoci. Dovolil jsem sobě nechat ho na chvíli o samotě a odebral jsem se na lov, abychom získali nějakou čerstvou potravu. Ale kam vy se ubíráte touto divočinou?“

Nolar nevěděla přesně proč, ale něco ji na Smirem hluboce znepokojovalo. Když se na něj podívala, pomyslela si, že 'učenec' je to poslední, co se k němu hodilo. S jistou dávkou mrzutosti si vybavila, že jen málokdo by ji samotnou díky jejímu vzhledu spojoval s pojmem 'učenec', přesto její znepokojení přetrvávalo. Slyšela o náhlé, neúmyslné antipatii k cizímu člověku - vlastně ona sama takový pocit vyvolávala svým obličejem. Už si toho ani nevšimla, když se lidé od ní odtahovali, jakmile ji uviděli. Ale odpor, který v ní vyvolával tento člověk, byl jiný.

Jak si Smire bezmyšlenkovitě hladil levým ukazováčkem náušnici, dopadl svit ohně na tento kousek zploštělého kovu. V tom okamžiku si Nolar všimla maličké značky, vyryté do matného kovu. Neměla k tomu žádný zjevný důvod, ale při pohledu na náušnici ji zamrazilo obavami. Při představě, že by se jí měla dotknout, měla svíravý pocit. Řekla si, že je bláhová, když propadá neopodstatněným obavám . . . ale ta hrůza v ní tvrdohlavě přetrvávala.

Aby získala čas, pustila se do obvazování Derrenova kotníku, potom hbitě obalila chladnou holou nohu jemným vlněným šátkem. Najednou si uvědomila teplo a váhu úlomku kamene v kapse. Definitivně se rozhodla: není bezpečné říkat Smiremu celou pravdu.

„Učenci v Lormtu byli Zvratem velmi znepokojeni,“ poznamenala co možná neklidnějším hlasem. „Zemětřesení smetlo velké části zdi a jejich věhlasné záznamy jsou ve značném nepořádku. Ale i tak se jim podařilo najít pro nás jeden svitek, který nás nasměroval na tuhle cestu.“ Připadalo jí, že vymyslela docela přijatelný příběh, a tak se ho hned chopila. „Skruté a odlehle opatství někde v téhle oblasti,“ svěřila se Smiremu s dojmavou upřímností, „bylo kdysi dávno založeno u pramene s velikou léčivou mocí. I když nevíme, jestli na něj nějak nezapůsobil Zvrat, rozhodly jsme se vyhledat to místo a Derren laskavě souhlasil, že nás doprovodí. Samozřejmě po Zvratu byla cesta z Lormtu velice těžká.“

Smire přikývl. „Pravdu říkáš! Já sám skoro nepoznal tenhle dol ve srovnání s tím, jaký býval, když jsem tudy cestoval naposledy. Jsem velice potěšen, protože mistr můj jest velikým vědátorem a je možné, že bude vědět o opatství i o léčivém pramenu. Až bude možno přemístit tvého průvodce, měli bychom pospíšet do obydlí mého mistra.“

„Uvidím, jak to zítra bude s Derrenovou nohou vypadat,“ odvětila Nolar a dost se podívala, že Smire tak spěchá, aby Derrena převezli. „Mohl bys vědět, že pohnout předčasně s někým, kdo má tak vážné poranění nohy, by mohlo vyvolat značné utrpení.“

„Skláním se v obdivu nad tvými znalostmi,“ prohlásil Smire. „Nechceš sobě odpočinout, paní? Zajisté jsi velice unavena.“

Nolar si uvědomila, že skoro usíná. Štípla se přes rukáv do ruky. „Nejdříve se musím postarat o Elgaret. Už je to dlouho, co jsem ji naposledy dala najíst a napít.“

Smire zdvihl huňaté obočí. „Ona se o sebe postarat nedokáže?“

Nolar přešla k Elgaret a podřepla k ní. „Ne, to zranění, které utrpěla při Zvratu, zasáhlo její hlavu. Musím se postarat o vše, co potřebuje.“

Ať se děje cokoli, pomyslela si, když bojovala s obrovskou únavou, Smire nesmí spatřit drahokam. Ulevilo se jí, když zjistila, že není vidět. Elgaret měla zavřené oči a pořád tiše a klidně dýchala, zdálo se, že pád po svahu do údolí jí ani trochu neublížil. Nolar našla ve své cestovní brašně zbytek rozdrobeného koláče a připravila z něj pro Elgaret kaši.

Když posloužila čarodějce a znovu zkontrolovala Derrena, vzbudila ho, aby se ještě jednou napil kostivalového čaje a přesvědčila se, že na obvaze není stopa po krvácení. Teprve potom si vzala svůj náhradní plášť stočený za sedlem poníka, zabalila se a lehla si k ohni, aby si odpočinula.

Smire ji vehementně ujišťoval, že bude držet hlídku. „Neobávej se, paní! Můžeš klidně odpočívat, zatímco já budu držet stráž.“

Zamumlala slova díky a schoulila se na tvrdou zem. Těsně před tím, než ji zcela obklopila temnota spánku, položila si otázku, proč vlastně Smire mluví tak archaickým jazykem. Když ho poslouchala, jako by četla v některém z Ostborových nejstarších svitků. I oblečení měl takové starodávné. To musí mít nějaký důvod . . . ale tělo se dožadovalo spánku a nemohla mu ho už déle odpírat.

Druhý den ráno se zprudka probudila a nejdříve si nemohla uvědomit, kde je ani co ji vzbudilo. V paměti jí přetrvávala ozvěna - cinkání postroje - to bylo ono. Opatrně, pomalu otevřela oči. Smire se skláněl nad Elgaretiným poníkem a přehraboval se v jejích zavazadlech. Od prvního pohledu se mu tenhle muž nelíbil, pomyslela si Nolar s jistým neradostným uspokojením. Teď už vidím alespoň jeden jasný důvod, proč tomu tak je. Nahlas zívla a odhodila plášť, pod kterým spala. Smire v mžiku od poníka odstoupil. Než se posadila a podívala se na něj, byl už velice zaneprázdněn tím, jak přikládal do ohně pod čajníkem.

„Již jsi se vzbudila, paní?“ zeptal se. „Naději se, že sis odpočala od strastiplných věrejších událostí.“

„Děkuji, mistře Smire, spala jsem docela dobře. Tvé včasné ranní přípravy jsou velice vítané. Budu muset Derrenovi vyměnit obklad a pokud to půjde, měl by se napít horkého vývaru.“

Smire se zešíroka usmál, ale Nolar si všimla, že v očích neměl po úsměvu ani stopy. „Napadlo mě, paní, že bude vhodné jídlo, tak jsem uvařil pěkného králíka, abychom měli dost masa i vývaru,“ vysvětloval.

Nolar sáhla Derrenovi na čelo. Bylo teplejší než obvykle, ale zranění, jako je to jeho, jsou obvykle doprovázena horečkou. Bude-li zapotřebí, uvědomila si, že je v brašně s bylinami i yzop. V jednom starém Ostborově svitku se dočetla, že horečka je považována za kladný příznak léčení, nepřesáhne-li rozumnou mez. Obrátila pozornost k Derrenově pravé noze. Přes noc obvazem prosáklo trochu krve, ale skvrna už byla zaschlá a zdálo se, že krvácení nebylo silné. Nolar pospíchala uvařit čaj z kostivalu.

Slunce už stálo vysoko na obloze, než se jí podařilo vyměnit obklad, nanést hojivou mast na hlubokou tržnou ránu a rozdělit králíčí bujón mezi Derrena a Elgaret. Sama snědla kousek králíčího masa s kouskem koláče a napila se osvěžujícího bylinkového čaje, do kterého přidala trochu andělíky na posílení.

Derrenova mírná teplota přetrvávala, ale nehoršila se. Když se ho pro jistotu zeptala, jestli se v noci potil nebo jestli mu byla zima, ujistil ji, že ne. Byla moc ráda, když ho viděla při smyslech, oči ani řeč nebyly zastřeny deliriem, které mnohdy doprovází vysoké horečky.

„Jaké štěstí, Derrene,“ řekla Nolar, „že jsi silný lesák a průvodce. V našich horách jsem viděla po takovýchto zlomeninách vážné následky. Myslím, že máme velkou naději, že ve tvém případě tomu tak nebude, když používám léčivou sílu kostivalu mistra Pruetta. V každém případě, pokud bys potřeboval něco proti bolesti, mám tady sirup z modrého máku, který pomáhá, ovšem usíná se po něm. Dovol mi, abych ti teď představila našeho zachránce, pana Smireho. Lovil nedaleko, když uslyšel, jak pískám po té lavině na poníky.“

Smire oběma věnoval neupřimný úsměv.

„Bylo to vskutku veliké štěstí, že jsem se ubíral cestou nedaleko od vás. Můj pán bude velmi potěšen, až k němu přijedeme.“

„Kdo je tvůj pán?“ zeptala se Nolar jakoby nic a byla zvědavá, jestli to jméno kdy slyšela nebo viděla v Ostborových záznamech.

Smire zaváhal a na okamžik vypadal zneklidněně. „Mám velké pochybnosti, že bys snad znala jeho jméno,“ odvětil a pomalu se uklidňoval. „Práce mého mistra, ač s velkým nadšením konána byla a jest hodnoty veliké, týká se tak úzkého okruhu vědění, že jen málokdo jej zná. Ba co víc - tak dlouho byli jsme od světa nuceně odloučeni s ohledem na naše oslabení, že jak si ho dříve málo všímali, dnes patrně zapomenut je zcela.“

Místo toho, aby Nolařinu zvědavost ukojil, naopak ji ještě vyostřil. „Můj zesnulý mistr Ostbor Učenec vedl po mnoho let rozsáhlou korespondenci,“ poznamenala. „Jen mě tak napadlo, že jsem možná o vašem mistru slyšela nebo viděla jeho jméno v Ostborově archivu.“

„Tull,“ vyhrkl náhle Smire. „Můj mistr se zove Tull, mocný učenec, jehož práce ceněna být měla namísto ...“ Zmlkl, bylo zjevné, že si to rozmyslel a hodlá svou řeč změnit. „Aby v temnotu zapadla,“ pokračoval, „neboť ve tváři ti čtu, že ti jméno jeho je neznámým.“

„Obávám se, že máš pravdu, mistře Smire,“ připustila Nolar, „ale já se za učence pokládat nemohu, jen za pouhého pomocníka.“

„To je i má práce, paní,“ vystříhl Smire extravagantní poklonu. „Mé dny jsou zcela oddány únavným stránkám života tak, aby mistr můj byl od nich osvobozen a dostatek času měl na mnohem důležitější práci.“

„Bezpochyby učinil dobře, že ti tolik důvěřuje,“ odpověděla a ze všech sil se snažila nedat na sobě znát svoji zatím nezdůvodněnou nechuť vůči Smiremu. Když s ním mluvila, měla zvláštní pocit, že spolu namísto meči šermují slovy. Cítila, že si musí dávat pozor na všechno, co vysloví, a vroucně si přála, aby se svými divokými prasečíma očima díval jinam.

Oči - v Nolařině paměti se najednou objevil onen chybějící článek. Ten výraz ve Smirově obličeji, když se poprvé podíval na její znetvoření. Až teď si uvědomila, co vlastně viděla. Škodolibé uspokojení, arogantní, škodolibá radost. Smiremu dělalo dobře, když viděl bolest a nezdary jiných lidí.

Vzpomněla si, kde už předtím takový výraz viděla. Bylo to dávno, ještě v dětství; jeden městský chlapec záměrně umlátil toulavého psa téměř k smrti. Stále jasně viděla výraz obličeje toho kluka, stejný záblesk jako ve Smireho očích. Nolar se všemi silami snažila uvolnit, odpoutat od té myšlenky.

Pak ji něco napadlo a otočila se k Derrenovi. „Derrene, musíme být vděční, že nás v té náhlé nepřízni osudu potkalo takovéhle štěstí. I když sis zlomil nohu při sesuvu té laviny a nemůžeš teď chodit, máme alespoň příležitost pohovořit si o bylinkách.“ Oslnivě se usmála na Smireho. „Cestou Derren navrhl, že bychom se mohli navzájem podělit o znalosti. Hovořil o nauce o rostlinách a životě v přírodě u nich v lesích na jihu. A já mu zase vyprávěla o tom, co jsem se naučila o bylinách u nás v horách. Jestli tě to zajímá, můžeš také poslouchat. Možná ses na cestách a od svého mistra také dověděl mnohé, o co by ses s námi rád podělil.“

Aniž by čekala, co Smire odpoví a i přes počáteční překvapení, které se zračilo v Derrenově tváři, vytáhla rychle z Pruettovy brašny ratolest sušených květů. „Jsem přesvědčena, že o tomhle jsem ti ještě neřikala, Derrene. Je to z keře nebo malého stromu, kterému se říká roztřepená liska. Slyšela jsem i jeho lidový název - dvojitá sprška semen, protože když dozraje, při sebemenším dotyku vyletí z každého lisku velikou silou dvě semínka. Někdy dokonce ani není třeba se jich dotýkat.“

Derren stále ještě vypadal trochu překvapen, nicméně následoval jejího příkladu. Pohodlně se uvelebil a spustil: „V jižních horách jsem takové keře viděl, paní. Květy mají jasně žlutou barvu, nemám pravdu? A rostou přímo na holém prutu.“

„Přesně tak. K léčivým účelům se používá kůra,“ pokračovala Nolar a podala Derrenovi úhledný balíček sušených proužků kůry. „Výtažek z ní má svíravé účinky, zastavuje krvácení a léčí výrony, přesně takové, jako ten tvůj oteklý kotník. Zkoušela jsem však na tebe kostival a česnekový olej, protože takové mazání se doporučuje při vážnějším poranění.“

Kradmo se podívala na Smireho, který si pohrával s náušnicí. Přesně jak doufala, povídání o bylinách nebylo pro něj zrovna to pravé. To ji povzbudilo, a tak pokračovala: „Když se spaří listy kostivalu a kousek kořene s cukrem a šťávou z modrého máku, získá se tak vynikající lék proti kašli a potížím v oblasti hrudníku. Vzpomínám si, že mi Ostbor jednou vyprávěl o jednom farmáři z kopců. Stará matka jeho ženy měla silný, vyčerpávající kašel.“ Představa dlouhého, únavného povídání o nemocech horalů a jejich četných příbuzných jí pomohla dosáhnout kýženého cíle. Smire najednou vyskočil.

„Omluv mě, paní, prosím, ale musím teď odkvapit, abych ulovil ještě nějaké králíky na vývar pro tvého nemocného,“ prohlásil. S nadějí v hlase dodal: „Nebo že by onen lesník byl schopen cesty již dnes?“

„To ne.“ Rozhodně zavrtěla hlavou. „Jen málokdy jsem viděla takhle vážně zraněnou nohu. Nebylo by moudré vydat se na cestu už dnes. Uvidíme, nakolik se noha zhojí do zítřka.“

Smire se zatvářil rozladěně. „Do příbytku mého pána nevede daleká cesta. Možná by bylo dobré, kdybych k němu popítil a zpravil ho o vašem neštěstí. Dozajista se bude na váš příchod chtít připravit. Navrátím se ještě, než noc padne, mohu-li si zapůjčit poníka.“

„Samozřejmě,“ souhlasila Nolar vřele. „Budeme tu dozajista v bezpečí. Všimla jsem si, kde je pramen, odkud jste nosil vodu, takže když budu potřebovat, mohu pro ni dojít.“

Jakmile byl Smire z dohledu, klekla si Nolar k Derrenovi a dělala, že mu mění obvaz.

„Proč ...“ začal se Derren ptát, ale přerušila ho.

„Je na obvaze vidět nějaká krev? Doufám, že to už nekrvácí. Podívám se na to zblízka.“ Naklonila se k němu a naléhavě zašeptala: „Nesmi nás slyšet Smire!“

Derren se zamračil, ale ztišil hlas. „Proč? Copak už není dost daleko?“

„Možná ano, možná ne,“ zamumlala a potom promluvila nahlas: „Asi je to jenom skvrna po listech v obkladu. Ukaž, podívám se ještě, jak to vypadá s kotníkem.“

Derren se s velikým zájmem naklonil dopředu, jako by se sám chtěl podívat. „Co se děje, paní?“ zeptal se tiše. „Proč se toho Smireho tolik bojíš?“

Nolar se na něj krátce, ale upřímně usmála. „Jak jsi bystrý. Ano, bojím se Smireho a možná bychom se měli mít na pozoru i před Tullem, jeho pánem. Otevřeně přiznávám, že mám zatím jen malý důkaz pro své zlé tušení. Viděla jsem Smireho, jak prohledává naše zavazadla, když se domníval, že všichni spíme. Hned jak jsem nahlas zívla, začal se věnovat něčemu zcela nevinnému. A potom ta jeho vyhublost, než prozradil jméno svého mistra. Přiznávám, že v tom věřím svému vnitřnímu nepokoji.“ Zaváhala a dál stáčela náhradní pruh obvazu. „Na Smirem je něco, co mě odpuzuje. Bojím se mu říct o nás celou pravdu, zvláště o tom, že víme něco o Konnardově kameni nebo že Elgaret je čarodějka. Místo toho jsem mu řekla, že jsem se v jednom svitku v Lormtu dočetla, že někde tady v horách bylo u léčivého pramene založeno opatství. Řekla jsem, že jsi se uvolil nás tam doprovodit a vyhledat pomoc pro Elgaret, ale že naše putování bylo znesnadněno nedávným Zvratem. Zdálo se, že tomu uvěřil, ale i tak si musíme dávat pozor na jazyk, kdykoli bude nablízku.“

Derren přijal její varování bez okamžitého komentáře. Lehl si na záda; jeho obličej prozrazoval únavu. Sama sebe se v duchu ptala, jestli udělala dobře, když mu to všechno svěřila, ale pak si řekla, že neměla jinou možnost. Pokud se bude muset Smiremu bránit, bude potřebovat jakoukoli další pomoc, na kterou se bude moci spolehnout. Kdyby jen Derren neměl zraněnou nohu . . . Tuhle myšlenku rychle zahнала. Dokud se Derren nebude moci hýbat, musí tomu přizpůsobit i své plány.

Derren patrně přemýšlel podobně, protože pravil: „Dokud se nebudu moci postavit a jít, paní, budu pro tebe jenom přítěží. Ale jestli podezíráš Smireho oprávněně, pak bych i tak mohl být k užítku. Pokusím se z něho něco vytáhnout. To nejspíš nebude nic složitého, protože jak se zdá, moc rád sám sebe poslouchá.“

Přikývla. „To mi připadá rozumné. Ráno bych mohla vzít Elgaret k prameni vykoupat a vás dva nechat o samotě. Všiml sis, jak Smire mluví? Možná to nic neznamená, ale jeho mluva je podivně zastaralá.“

Nezdálo se, že by zrovna tohle Derrena nějak zaujalo. „Třeba žije na nějakém odlehlém opuštěném místě, kde je současná řeč slyšet jen zřídka. Promluvím se Smirem . . . opatrně,“ dodal Derren, ještě než mohla cokoli namítnout.

„Vyslechnout ho nemůže být na škodu. Teď potřebujeme hlavně jeho sílu - bez ohledu na to, jestli se nám on sám nebo způsob, jakým mluví, líbí.“

Nolar se vzdálila, aby se věnovala Elgaret. Měla obavy, že se jí nepodařilo Derrena tak docela přesvědčit, ale doufala, že ho alespoň přiměla k opatrnosti při jednání se Smirem.

Už se skoro stmívalo, když se vrátil. Pozdravil Nolar a v úsměvu odhalil dravci zuby.

„Máme to ale štěstí, že jsem svého pána vyhledal,“ oznámil. „Otevřel zásobárnu naší a posílá víno a jiné lepší lahůdky, než vaše cestovní strava obnáší. Zapřisahal mě, abych vám oznámil, že s netrpělivostí očekává vašeho příjezdu a naděje se, že lesníková zranění zanedlouho vyzdraví.“

Jak mluvil, vybaloval spoustu jídla: několik druhů sušeného a slazeného ovoce, sklenice džemu, ořechová jádra, solené ryby, sušenou zvěřinu a láhve červeného vína.

„To jste nám přichystal úplnou hostinu, mistře Smire,“ ozvala se Nolar. „Moc vám děkujeme a vašemu pánovi také.“ Doufala, že se jí podařilo zamaskovat hryzájící podezření. Kde je chléb? Všechno, co Smire přinesl, se mohlo značně dlouho skladovat. Nic nebylo čerstvé. Nevěděla přesně, proč ji právě tato malichernost znepokojuje.

Smire otevřel kožený vak s namletým zrním a chystal se připravit placky na plochem kameni u ohně. Když ale Nolar

jednu ochutnala, byla suchá a zatuchlá, jako by bylo obilí starší než z loňské sklizně. Když nadále všechno to jídlo chválila, všimla si, že Smire dokonce utrousil důvěrný vtip.

Po jídle byl Smire ve sdílné náladě a pobízel Nolar a Derrena, aby mu vyprávěli o Lormtu a o všem, co tam viděli. Bylo zvláštní, že nevěděl o Lormtu jako o místu učení. Předpokládala, že Tull by o něm měl vědět docela určitě, zvláště pokud výsledky jeho práce byly skutečně tak dobré, jak o nich Smire mluvil. Ulevilo se jí, když při rozhovoru poznala, že Derren zvažuje každé slovo a poskytuje jen málo skutečných sdělení. Překotně vyprávěl o škodách způsobených Zvratem v Lormtu a o mnoha opravách, při nichž pomáhal, ale prozíravě se nezmínil, že Nolar našla úlomek kamene. Když se dostala ke slovu Nolar, klábosila zase o Pruettově herbariu a o Morfewově úžasně sbírce svitků ze starých dob. Zdálo se, že právě tohle Smireho velice zaujalo, a tak honem dodala, že rukopis těch starých dokumentů je tak složitý, že se jí nepodařilo skoro nic vyluštit.

„Můj pán by byl nicméně velice potěšen, kdyby takové věci slyšel,“ prohlásil Smire, „neboť nauka dávných časů ho mocně zajímá.“ Překvapil je oba hlučným řehotem. „Nemám sebemenší pochybnost o tom, že jakmile by do toho vašeho Lormtu přibyl, stal by se jeho hlavním učencem.“ Zdálo se, že taková představa Smireho velice pobavila, protože i potom se ještě dlouho jen tak pro sebe pochechtával.

Smire připadal Nolar dost strašný, když se tvářil vážně, ale když ho viděla rozesmátého, zdál se jí ještě děsivější.

„Mimochodem,“ Smire sledoval Nolar, jak ukládá zásoby jídla, „můj pán Tull mne vybidl, abych vás již nazítří k němu dovedl.“ Zdvihl ruku na znamení, že nechce slyšet žádné Nolařiny námitky. „Mohu stlouci nosítka a zavěsit je mezi dva poníky tak, aby lesník mohl cestovat s nohama nataženými. Já půjdu pěšky, povedu zvíře vpředu a ty povedeš poníka se svou společnicí. Cesta není daleká a je docela slušná.“

Nolar se nezamlouvalo, že na ni tak spěchá, ale Smire na její protesty nebral ohled. Byla znepokojená, když se jim do hovoru vložil Derren.

„Díky mistru Tullovi za výbornou hostinu, cítím, že do mě vjela nová síla. Bezpochyby budu moci už zítra jet, budu-li mít nohu alespoň trochu nataženou. A navíc cítím ve větru sníh - možná nezačne padat hned, ale až na druhý den.

Nebylo by moudré, paní, vykoupat tvou společnici, jak jsi mi předtím říkala, zítra ráno? Já bych třeba zatím mohl mistru Smiremu pomoci stlouci ta nosítka, než všechno zabalíš.“

Přelétla pochybovačným pohledem z Derrena na Smireho, jehož arogantní úsměv vyjadřoval zjevné uspokojení, jak mu jeho plány vycházejí. Ale stejně, pomyslela si, Derren má pravdu. Ve vzduchu už skutečně byl cítit sníh a ani pro Derrena ani pro Elgaret by nebylo vhodné, aby cestovali ve sněhové bouři.

Byla zmatená, ale navzdory svým obavám nakonec rezignovaně souhlasila. „Tvé znalosti o počasí, milý Derrene, nám už jednou pomohly. V tomto ohledu se spoléhám na tvoje zkušenosti. Pokud je u vašeho pána dost místa pro nás tři, rádi se pod jeho střechem uchýlíme.“

Smire vystříhl další přehnanou poklonu. „Privítání mého pána Tulla tě dozajista okouzlí, paní,“ prohlásil a zase se pro sebe usmíval, jako by se velice dobře bavil.

Ráno chvatně posnídali zbytky z Tullovy hostiny. Potom Nolar odvedla Elgaret k prameni, aby jí omyla bláto a špínu z laviny a mohla ji převléknout. Když se vrátily k ohni, překvapilo Nolar Derrenovo žalostné volání.

„Paní,“ ozval se úpěnlivě, „mohla byste mi dát trochu toho makového sirupu? Mám nohu celou horkou a bolest mě sužuje víc než předtím.“

Pospíchala pro Pruettovu brašnu a rychle v ní zalovila. „Musím ho trochu zředit,“ řekla ustaraně. „Dám ho trochu do vody a potom znovu prohlédnu tvou nohu.“

Když se k němu naklonila, zašeptal jí do ucha: „Ušetřte ten sirup, paní. Chci jenom mít důvod vypadat otupěle.“

Nolar doufala, že se jí podařilo zamaskovat překvapení před Smirem, který byl naštěstí dost daleko a právě vyráběl nosítka.

„Prosím, zkus mi svou bolest popsat, Derrene,“ pobídla ho nahlas, „abych věděla přesně, kam mám obklad přiložit.“

Tišeji se potom zeptala: „Potřebuješ ten sirup nebo budeš jenom předstírat, že ho bereš?“

„Budu předstírat.“ Derren zaúpěl a hned nato barvitě popisoval, co a kde ho bolí.

Nebylo třeba, aby Nolar předstírala překvapení. Doufala, že ve skutečnosti Derren nemá takové bolesti, jak je popisoval, protože by nevěděla, jak mu od nich pomoci.

Smire přistoupil blíž, aby se podíval na Derrenovu obnaženou nohu, která pro člověka nezkušeného v léčení ran vypadala skutečně velice úděsně.

„Něco v nepořádku, paní? Není možné vydat se na cestu, jak jsme již byli domluveni?“

Nolar podala Derrenovi malý dřevěný pohárek se sirupem ze slézového kořene. Pochybovala, že by Smire poznal nějaký rozdíl. Derren ho vypil a zašklebil se.

„Možná se tomu říká sirup, paní, ale mně to připadá nesnesitelně hořké.“

„Brzy tvou bolest utiší,“ ujistila ho a potom se otočila ke Smiremu. „Derren bude asi celou cestu spát, protože právě vypil makový sirup. Říká, že se mu zdá, že mu celá noha hoří a víc ho bolí. Bude tedy dobře, když se vydáme na cestu a dorazíme k vám co možná nejdříve. Pokud by se horečka zhoršila, musí být na lůžku a chráněn před rozmary počasí.“

Smire mávl klackem. „Neobávej se, paní! Zanedlouho již nosítka má budou hotova a na cestu můžeme se vypravit dle vašeho přání.“ Vracel se, aby upevnil postroj, takže Nolar měla příležitost šeptem s Derrenem promluvit. Měl zavřené oči a tělo uvolněné, jako by spal.

„Je to s tou nohou horší?“ zeptala se ho úpěnlivě. „Nevidím žádný náznak zánětu ani odumírání.“

„Ne, ne,“ mumlal Derren. „Myslím, že tvé podezření stran Smireho je oprávněné, to je celé. Příliš na mě naléhal a chtěl vědět spoustu věcí, do kterých mu vůbec nic není. Máš pravdu, paní, nedá se mu věřit.“

Předstírala, že mění Derrenovi obvazy. „Až se vydáme na cestu, budeš muset dělat, že jsi omámený. Požádám Smireho, abychom často zastavovali - hlavně proto, abych ti zkontrolovala teplotu. Tak ho úplně přesvědčíme a ani ho

nenapadne, že jsme ho podvedli.“

Sníh, který Derren předpověděl, začal padat během polední přestávky. Nolar „vzbudila“ Derrena, aby se napil teplého vývaru; když se díval na strukturu vloček, vypadal ustaraně. Mnul krystalky mezi palcem a ukazovákem.

„Obávám se, že tahle sněhová bouře jen tak neskončí,“ zavrtěl hlavou. „Takovýhle sníh padá často i celé hodiny, ne-li několik dní.“

Smíre se k nim přiblížil, aby zjistil, co si povídají.

„Tak to abychom si tedy notně popíli. Není to již příliš daleko. Vydejme se na cestu dříve, než sněhem zapadne.“

To odpoledne se zdálo nekonečné. Nolar se ploužila za dvěma poníky, kteří nesli nosítka s Derrenem. Záhy se setmělo; dopomohlo tomu i husté sněžení. I přes sněhový příkrov si během posledních mil všimla, že v této oblasti jsou škody napáchané zemětřesením ještě patrnější než v místech, jimiž prošli předtím. Obrovské kusy skal byly vyrvány hluboko z nitra země. Vzpomněla si na popadané balvany v řece Es, tohle byly kusy mnohem větší. Ať už tyhle kopce pokrývaly stromy nebo půda, všechno bylo smeteno z povrchu, zničeno a pohřbeno pod skalami a hlinou.

Otrásla se v náhlém náporu větru. Ohlédla se po Elgaret, jejíž tělo se pravidelně pohupovalo v rytmu poníkovy chůze. V duchu si říkala, že alespoň ona si nepohodlí celé té jejich cesty neuvědomuje. Byla to sice jen malá útěcha, ale byla ráda, že ve stále se stupňujících a vyčerpávajících mukách nachází alespoň něco pozitivního. Ale mylila se, když se domnívala, že Elgaret pořád ještě nevnímá. Ta naprostá citová netečnost, která čarodějkou poutala už tak dlouhou dobu, se pomalu vytrácela.

Zima . . . taková zima. Jak je možné, aby bylo takhle chladno uprostřed léta? Myšlenky čarodějce líně táhly hlavou.

Pořád ještě neslyšela a byla v podstatě slepá, třebaže zdravé oko bylo otevřené, ale co se vnímání nedostatku tepla a uvědomování si pohybu týkalo, její smysly postupně přicházely k sobě. Kde to je? V zámku Es nebylo nikdy takhle chladno; jen když řádily ty nejkrutější zimní bouře. Hýbe se - je snad na koni? Jak je to možné? Taková únava. Jediné teplo v jejím temném světě sálalo z drahokamu. Ne . . . ne! Někde . . . blízko, ve tmě, cítila její mysl podivné žhnutí Síly. Bylo slabé, nejasné, jako by popíralo vlastní existenci. Ale přesto, ať bylo ukryto kdekoliv a jakkoliv, vyzařovalo potenciální sílu. Pomalu se k tomu přibližovala. Zanedlouho dokáže prozívat a zase uvidí . . . teď však ještě ne. Mnohem snazší je sklouznout zase zpátky do všeobjímající prázdnoty, ve které spočívala . . . jak dlouho vlastně? Na tom nezáleželo - musí znovu získat Sílu. Došlo k nějaké strašné pohromě, k odčerpání veškeré Síly Rady až do poslední jiskřičky. Její mysl oproti normálnímu stavu jako by zakrněla. Teď odpočívej. A nech to být. Uklidni se, vrať se do měkkého, temného ticha . . .

Nolar ztěžka kladla jednu nohu před druhou, klopýtala a klouzala ve stopách poníků, které vpředu vedl Smíre. Zpočátku si jen matně uvědomovala změnu ve vnitřním pocitu, který na ni přecházel z úlomku kamene. Potom, v podobném šoku, jako když člověk kráčí po ledu a zničehonic se propadne do ledové vody pod ním, si uvědomila, že prostřednictvím úlomku ji zasahuje stále větší síla Moci. Konnardův kámen - to se jistě blíží k jeho skutečnému úkrytu! Nemělo smysl hledat jej očima; vnitřní cit ji neomylně ke Kameni doveče. Je už hodně blízko. Nolar začala uvažovat, jestli snad Tull nenarazil v nějakém archivu na podobné zprávy. Je možné, že by on ukryl Kámen? Ví, jak jej použít? Byla si jistá, že pokud by se někdo jiný pokusil začít odčerpávat Sílu Kamene, ona to pozná. Kráčela dál, byla tak zabraná do myšlenek, že jí chvíli trvalo, než si uvědomila Smírovo volání. Kdesi nahoře zastavil sněhem pokrytá nosítka a teď se prodíral zpátky k ní.

„Paní! Dorazili jsme na místo! Teď si již budeš moci odpočinout a zahřát se.“

Musela pevně stisknout zuby, aby necvakaly. „Neznám lepší zprávy, mistře Smíre. Už jsem skoro u konce sil.“

Smíre se vynořil před ní, zcela zjevně si vychutnával postavení naprosté nadřazenosti. „Všechno zařídím,“ chvástal se.

„Nejprve dovnitř odnesu hraničáře - to zabere jen okamžik. Poté se vrátím pro tebe a tvou společnici, nakonec se postarám o poníky. Máme zde vhodné místo, které jako stáj se hoditi bude, neb chráněno je před větrem.“ Brodil se sněhem k Derrenovi, aby ho zdvihl z nosítek.

Nolar ztuhle stála a otupěle za ním zírala, potom se otrásla. Dojít takhle daleko a potom dopustit, aby jí nebo Elgaret omrzly ruce a nohy, to by bylo neomluvitelné.

Vtom se jí úlomek v kapse rozechvěl, cítila to zcela zřetelně. Tady! Konnardův kámen je tady, na tomhle místě . . . a přesto pocítila naléhavé varování. Nesmí na sobě nechat znát vůbec nic. I když někdo vysloví jméno toho Kamene, musí dělat, že jí to naprosto nic neříká. Nolar překvapila naléhavost toho varování. Je možné, že by tu Kameni hrozilo nějaké nebezpečí? Zdálo se jí to podivné, ale přesto cítila uklidňující pulzování úlomku. Musí tedy být vskutku ostražitá a dávat si pozor nejen na slova, ale i na činy. Její nedůvěra ke Smíremu, jak se ukazuje, by mohla být dodatečně ospravedlněna a může se přenést i na jeho pána. Byla odhodlána být neustále ve střehu. Nedokázala si představit, jak by mohla Kameni pomoci, ale byla si jistá, že jej musí za každou cenu ochraňovat, ať to stojí, co to stojí. Prozatím se musí snažit vypadat docela normálně. Než se Smíre vrátí za ní ven, podařilo se jí snést Elgaret z poníka a chodila s ní dokolečka, aby jí obnovila krvní oběh.

„Tudy,“ nabádal ji Smíre, vzal Elgaret za jednu paži a Nolar ji podpírala z druhé strany.

Nolar byla zmatená při pohledu na popraskané kamenné desky nakloněné v nejrůznějších úhlech; pod navátým sněhem bylo vidět, že původně to byly nějaké stěny či nádvoří. Sestoupili kousek po zmrzlé zemi a protáhli se mezi dvěma drsnými kamennými sloupy. Smíre odhrnul velikou zvířecí kožešinu, zavěšenou ve vchodu. Chodba, která vedla dál, byla úzká - mohl jí projít vždycky jen jeden člověk. Náhle však vyústila ve čtvercovou místnost skrovně vybavenou nábytkem - pouze několika nízkými truhlicemi, stolem a jednou židlí. V rohu plápolal oheň a přirozený otvor v kamenné zdi odváděl kouř ven.

Nolar byla prázdnotou místností zmatená. Otočila se ke Smíremu a zeptala se: „Kde je mistr Tull?“

„Zanedlouho vás přijme.“ Chvatně posadil Elgaret na jedinou židli. Derrena položil poblíž ohně na provizorní lehátko, které sestavil ze sušících částí nosítek.

Derren měl zavřené oči a Nolar usoudila, že skutečně spí. Byl bledý, zjevně si potřeboval odpočinout, zahřát se a pořádně se najíst. Rozhlédla se po nějakém kuchyňském nářadí. Žádné neviděla.

„Kdybys byl tak laskav a přinesl mi naše zavazadla,“ požádala Smira, „a ukázal mi kuchyni, připravila bych něco teplého k jídlu i pití pro nás pro všechny.“

Smire si dával s odpovědí na čas a neustále si mnul náušnici. „Tenhle oheň ti musí postačit,“ řekl nervózně.

„Nemůžeme mistra Tulla v komnatě vyrušovat. Donesu ti zavazadla a podívám se na poníky.“

Jakmile Smire vyšel z místnosti, pospíšila si Nolar k Derrenovi. Třela mu ledové ruce a snažila se ho posadit. „Derrene! Vzbud' se!“

Derren celý omámený zamrkal, potom soustředil pozornost na kamenné zdi a nízký strop. Chraplavým hlasem se zeptal:

„Kde to jsme, paní?“

„Smire nás dovedl do příbytku svého pána,“ odpověděla Nolar přidušeně. „Zdá se, že to tady není zrovna přepychové, ale vezmeme zavděk jakýmkoli přístřeškem. Podívám se ti teď na nohu a kotník. Obávám se, že na těch nosítkách jsi nebyl dostatečně chráněný. Smire nezastavoval příliš často, aby odstranil z přikrývky sněh.“

„To ne, paní,“ namítl Derren. „Necítím skoro žádnou bolest.“

„To je právě ono. Omrzliny předchází otupělost. Máš strašně studené svaly ... ale ne, myslím, že nejsi úplně promrzlý.“

Neave budiž pochválena. Kdyby tak tahle ubohá atrapa ohně byla alespoň o trochu větší ...“

Přerušil ji nápor studeného vzduchu, který do místnosti vnikl se Smirem. Shodil zasněžené jezdecké brašny a sehnul se, aby si u ohně zahřál ruce.

„Mohl bys mi přinést dost dříví, abych rozdělala pořádný oheň?“ dožadovala se Nolar. „Derren má nohu nebezpečně studenou a mám starost o jeho zranění. Obklad, co jsem mu přiložila dneska ráno, je zcela ztuhlý.“

„Paliva máme málo,“ připustil Smire. „Jal jsem se nějaké dříví nasekat hned po lovu, ale vtom jsem se setkal s vámi.“

„Z Lormtu jsme nesli několik vaků s dřevěným uhlím,“ řekla Nolar. „Myslím, že ho budeme muset použít, jestli tady nikde není teplejší místo.“

Zdálo se, že Smire je jejími poznámkami dotčen. „Můj pán vás očekává. Mylně jsem se domníval, že se snad budete chtít trochu osvěžit před audiencí, leč vzdávám se tvé netrpělivosti. Ohlásím vás tedy hned.“ S ostrým pokývnutím hlavy odhrnul stranou další kožešinový závěs ve vzdáleném rohu a protáhl se za něj.

„Buď si jistý, že pro nás seženu nějaké teplejší místnosti,“ slíbila Nolar Derrenovi.

Smire znovu odhrnul závěs a zostra vykročil. „Vstupte,“ nařídil.

Poprvé od doby, co se Smire popásal očima při pohledu na její obličej, sáhla automaticky po šálu, kterým si halila tvář.

Narovnala se a než vstoupila, spustila ruku se šátkem úmyslně k tělu. Ať už bude reakce mistra Tulla jakákoli, bude ji prostě muset přijmout takovou, jaká je.

Okamžitě si všimla, že jeho místnost je mnohem lépe zařízena a také že je v ní o poznání tepleji. Dvě masivní kovové pánve na žhavé uhlí byly umístěny v dostatečné vzdálenosti od jemně vyšívaných závěsů. Měla však málo času na to, aby obdivovala vybavení, protože její pozornost upoutala majestátní postava na trůně uprostřed místnosti.

Smire úslužně odstoupil. „Paní Nolar z Meroney, pane,“ ohlásil ji.

Tullový tmavé oči se leskly zpod jemně klenutého obočí. Hubený asketický obličej lemovala kapuce pláště barvy královského purpuru. Žádnou další ozdobu, kromě těžkého řetězu z tmavého kovu, jehož složité propracované články Nolar nepříjemně připomínaly Smirovu náušnici, neměl.

Setkala se s pátravým Tullovým pohledem. Jeho rysy, pomyslela si, jsou umělecky krásné, ale celek působí chladně vzdáleně, jako by tu seděla mramorová socha oblečená do lidských šatů. Jak se na ni díval, měla nutkavý pocit, že před ním musí padnout na kolena. Znepokojilo ji to a místo toho jen zdvořile pokývla.

„Pane Tulle,“ oslovila ho. „Možná jste slyšel o mém zesnulém mistru, učenci Ostborovi.“

Tull graciózně zdvihl paži s dlouhými prsty z bohatě vyřezávaného opěradla trůnu. „Vskutku upřímně lituji, milá paní, že jméno tvé i jméno tvého mistra jsou mi neznáma. Byl jsem ... na tak dlouho odříznut od všech ostatních učenců. Ale pohovořme o tobě. Smire mě zpravil o neštěstí, které vás postihlo. Jsem velice potěšen, že mohu nabídnouti vám skrovné své pohostinství.“

Tullův hlas, pomyslela si Nolar, je jako říčka tmavého horského medu, plyne hladce a je velice sladký. Hlas klamný pro ucho, aby ... Když jí pravá ruka bezmyšlenkovitě zajela do kapsy a prsty se dotkla úlomku kamene, zamlžená mysl se v tu chvíli probudila pronikavě neodbytnou myšlenkou: past. Tullův hlas ji měl oklamat a polapit neopatrného posluchače.

Byla překvapena, bezděčně stiskla kámen a prudce napřímila hlavu, aby se setkala s Tullovým upřeným a pronikavým pohledem. To, co viděla, ji na chvíli zbavilo slov. Na impozantním křesle teď viděla dvě postavy. Jedna seděla na druhé a zastíňovala ji, jako by se dvě těla současně snažila obsadit totéž místo.

Zdálo se, že si Tull uvědomil její zneklidnění. Naklonil se dopředu a projevoval vroucí soucit. „Copak je, paní? Jsi snad chorá?“

Nolar si toho ošidného hlasu nevšímal. „Který jste?“ zeptala se bez okolků. „Jen jedna postava vyjadřuje vaše pravé já. Stačilo už, dost té iluze, pane, já se oklamat nedám. Stejně jako předtím v Lormtu, i teď cítila prudkou explozi čistého přesvědčení; tryskala zvenku, pulzovala z jejího úlomku Konnardova kamene.“

Tull se zamračil a obličej mu potemněl zlobou a podezřením. „Co tím míníš, ženštino?“ zasyčel.

„Vidím na vašem trůně dvě postavy,“ odvětila pevně. „Myslím, pane, že nejste pouhým učencem, jak tvrdil Smire.“

Myslím, že máte co do činění s iluzemi a kouzly, i když jsem nevěděla, že to dnes nějaký muž dokáže.“

„Estcarp!“ Tull to jméno vyplívl, jako by měl na jazyku hořký jed. „Nechal jsem se soucitem unést při pohledu na tvůj žalostný obličej, leč teď zřím tvou pravou krev - tys čarodějka!“

Nolar se stáhla, když Tull vstal a blýskal očima. V jejím pohledu ty dvě postavy zmizely, odplynuly společně, jako když

po svíče stéká vosk; zbyla tu jen jedna pevná postava.

Tohle je pravý Tull - si tím byla naprosto jista.

Tullův elegantní oblek zůstal stejný, jen se srazil, aby seděl mnohem menšímu muži, který teď sotva dosahoval Nolařiny výšky. Jeho bílá pleť ztratila svůj urozený, jakoby mramorový lesk; vypadala, jako by se Tull mnoho let skrýval před přímým slunečním svitem v nějaké nezdravé jeskyni. Nolar měla zcela neopodstatněné podezření, že kdyby se Tulla dotkla, bylo by to, jako by sáhla na studené, vlhké břicho včerejší ryby. Ryba . . .

Zcela nečekaně se jí v mysli vynořila vzpomínka z dětství. Tull měl úzký obličej a tvářil se nespokojeně a neupřímně - úplně stejně jako ten rybář, který vždycky škrábal na zadní kuchyňské dveře v otcově domě. Tehdy u nich sloužila kuchařka, která jej obvinila, že jeho zboží není ani zdaleka čerstvé a navíc šidí na váze. Ti dva muži si byli fyzicky podobní jen velice málo, ale ten záblesk doutnajícího hněvu v očích, vzezření vypočítavé zloby - v tom si ti dva nezdali. I kdyby Tull v ostatních přítomných vzbuzoval jakkoli bázeň už pouhou svou přítomností, věděla, že se už nikdy na něj nedokáže podívat, aniž by si vzpomněla na 'nečestného rybáře'.

„Nejsi jenom učenec,“ opakovala. „Jsi ...“ Napadlo ji to správné slovo a vyslovila je tak, aby zaznělo jako obžaloba. „Ty jsi mág.“

„Já - že jenom učenec nejsem, leč mág?“ Tullův medový hlas zmizel společně s jeho dřívější příjemnější podobou. Jeho skutečný jí hlas zněl v uších jako skřípot, zvlášť teď, když ječel. „Na kolena padni přede mnou, čarodějko! Já jsem Adept Tull, Tull Veliký!“ Rozpřáhl ruce nad hlavu a jeho slova se rozléhala celou místností. Z konečků prstů mu vytryskly temně rudé plameny.

Nolar ustoupila kousek zpět, poněkud vyděšená; její statečnější vnitřní jádro ale přilnulo k pevné síle úločku. Přistihla se, že v klidu uvažuje o tom, že i když jí rudé plameny hoří blízko obličeje, vzduch se ani trochu neohřál. Jestli tedy Tullův oheň nevydává žádné teplo, říkala si, musí to být pouhá iluze. Napjala kolena a setrvala na místě.

„Jaká škoda, pane,“ poznamenala, „že tyhle pěkné plameny, co jste vyčaroval, nás ani trochu nezahřejí, moji dva zranění přátelé by tím vzali zavděk, bylo by pro ně jistě vhodnější, aby v té druhé místnosti měli větší teplo.“

V okamžiku falešné plameny zmizely. Tull se prudce otočil ke Smiremu, který v bázní ustoupil o několik kroků zpátky.

„Přiveď je sem,“ vyštěkl na něj Tull. „Ať můžu podívat se na naše další hosty milé, cos mi pod střechem nalákal.“

Smire odcupital a potom se s Elgaret v náručí spěšně vrátil; pořád ještě seděla na židli. Za další chvíli přitáhl na dohled i Derrena, prostě jenom přisunul nosítka po hrbolaté kamenné podlaze.

Tull se napřed pozorně zadíval na Derrena, potom, mnohem ostřeji, na Elgaret.

„Ty se překonáváš, Smire,“ poznamenal klamně přívětivým tónem, který se rychle proměnil v syrovou zlobu. „Mám tady nepoužitelného kripla a ještě další zatracenou čarodějkou!“

Smireho obličej byl za normálních okolností snědý, teď však zbledl a ústa dvakrát otevřel a znovu zavřel, než se mu podařilo vypravit několik slov na svou obhajobu: „Pane - já nevěděl - přísahám na svoji náušnici! Nikdy bych ...“

Tull ho netrpělivým gestem utišil. „Leč učinil jsi toho! Bez ohledu na myšlenky tvé či záměry, tuhle trojici přivedl jsi ke mně.“ Opřel se o loket a upřeně zíral na Elgaret. „S touhle starou čarodějkou je cos v nepořádku. Co s ní je? Měla by být plná Síly dřívější, ale prázdná je jako soudek vyschlý.“

Nolar byla už vyčerpaná, měla strach a teď musela ještě trpět přímé útoky na Elgaret. Přešla k ní a všechno se v ní bouřilo.

„Co je vám do toho?“ obořila se na něj.

Tull se výhružně usmál a odhalil křivé zuby. „Takže ta zohavená má taky odvalu a bude spoléhnout na své bránit? Tak já ti řeknu, čarodějko, co mi do toho je. Byl jsem tady nespravedlivě zazdřený, leč teď znovu jsem volný a můžu se ke své práci vrátit. A ty mi budeš nápomocná. Je možné docela, že k ruce vezmu si i tu babu slepou.“

Z Tullových slov se Nolar svíral žaludek. Ostbor jí vyprávěl, že před dlouhou řadou let žili jistí muži, o nichž se říkalo, že vládnou Silou, ale nikdy si nedokázala představit, že by jakýkoli člověk v roli učence mohl být tak nesnesitelně odporný jako Tull . . . nebo tak zjevně nebezpečný.

Neuvědoměle semkla ruce v pěst, levou ruku měla venku, zatímco pravou v kapse stiskla úlomek kamene. „Nikdy vám nebudu v ničem nápomocná,“ odpřísáhla.

Tull se výsměšně zasmál, opřel se o křeslo a pevně sevřel zdobené opěrky. „Hleď na tu neposlušnost, Smire.“

Nepřipouštím neposlušnost žádnou, čarodějko - dej si pozor, toto jest jediné varování mé. A kdo se opovází na odpor se mi postavit, toho stihne trest můj.“ Pískavě se nadechl a nozdry se mu rozšířily hněvem. „Nechali mi tady tohle . . . tohle bezvýznamné křeslo! Řekli mi, že zasloužím si 'jistý stav'. Však uvidí ještě, s kým mají co do činění! Tohle křeslo bude novým trůnem mým a oni se krčit před ním budou, žebronic o slitování.“

Nolar ho bedlivě pozorovala a v mysli jí dozrávalo příšerné podezření. Ta jejich zastaralá mluva, starodávné oblečení, dlouho skladované jídlo - všechno to byly jen drobnosti, ale najednou to všechno do sebe zapadalo. Před takovou představou se otřásla. Musela se však přesvědčit.

„Říkáte, že vás zazdili,“ spustila váhavě. „Mohli byste mi říci něco bližšího o téhle dávné nespravedlnosti? K Ostborovi se totiž žádná taková zpráva nikdy nedostala.“

Smire se ze všech sil snažil znovu si získat uznání svého pána, a začal chvatně vyzdvižovat Tullovy úspěchy. „Můj pán sám znovu objevil Konnardův kámen velebný,“ zaskřehotal radostně. „Bylo to nebezpečnost velké, odčerpal z něj Sílu jeho a veliké divy uskutečnil. Všichni adeпти ostatní žasli a jeho chabrost mu záviděli.“

Nolar se ze všech sil pokoušela neztrácet klid. Její největší obavy se právě teď potvrdily: Konnardův kámen skutečně padl do Tullových spárů. Měla by se pokusit zbavit se ho ... ale jak? Tulla zjevně chvála, kterou na něj Smire pěl, potěšila.

Při zmínce o závidění ostatních adeptů se jeho úzké rty opovrživě zkroutily. „Hlupáci!“ Prsty přešel po mohutném řetěze na hrudi, byla v tom podivná podobnost se Smireho zvykem mnout si náušnici.

Čím víc Nolar zaostřovala zrak na černé články řetězu, tím více pohledem uhýbala. Na Tullově řetězu bylo něco nečistého. Něco, co nemělo nic společného s jeho fyzickým povrchem. Cítila, že je to docela určité zlo, že ten řetěz byl záměrně vykován pro účely zla.

„Ti závistiví adepti,“ zeptala se, „byli ti, co vás vykazali? Nebyla to Rada čarodějek z Estcarpu?“

Tull máchl rukou v odmítavém gestu. „Některé z tvých kamarádek zvědavých se odjakživa příliš zajímaly o záležitosti mé, ale nejsem zpraven o žádné jejich Radě. Však - zbaběle uvězněn jsem byl těmi druhými mágy. Hlupci! Zbabělci! Neměli odvahy sdostatek odvážit se, čeho já se odvážil, dát v šanc to nejceněnější: svou moc!“ Zdvihl paži a sevřel prsty, jako by mezi nimi mačkal měkké ovoce až na pecku tvrdou jako kámen.

Kámen - to slovo jí vibrovalo myslí. Než se stačila rozmyslet, vyhrkla: „Ale Konnardův kámen měl sloužit životu - měl léčit.“

Rychle jako útočící had Tull vyskočil prudce z křesla. „Copak ty víš o Kameni Konnardově?“

Nolar přemýšlela jako o závod. Musí odpoutat Tullovu pozornost nějakou polopravdou. „Jak před chvílkou řekl mistr Smire, onen Kámen je vychvalován v jedné legendě. Četla jsem o něm v Lormtu, celá rozsáhlá pojednání o léčení za pomoci Síly Kamene.“

„Žvásty!“ Tull pohrdavě uhodil rukou do opěrky křesla. „Ten kámen patří mně a sloužití bude dle vůle své. Má takovou hloubku, o níž jen já zvěděl dost. Ti blouznivci mi stáli v cestě, mohl jsem se tedy dostat jen na samotný počátek toho, co by adept zvládnout mohl, byl-li by osvobozen od pochybností a strachů malicherných.“ Tull si zamyšleně prohlížel zajatce. „Již mě napadá způsob, jak využít tebe a slabé soupeřníky tvé, abych dosáhl spravedlivé pomsty. Ty spojíš Sílu svou s mojí, čarodějko, a spolu potom z těch dvou vysajeme, co možné bude.“

Nolar se postavila mezi něj a své přátele. „To nikdy,“ odmítla, a i když byl její hlas tichý, odhodlání v něm bylo stejné, jako by ono slovo vykřikla.

Tull se uchechtl, zatímco Smire si pohrával s náušnicí a významně se uculoval.

„Smire,“ zavrněl Tull, „pocitu jsem nabyl, že čarodějka tahle přesvědčiti se chce, jakým vlivem na Konnardův kámen vládnu.“

Tull vstal a zdvihl ruce. Nolar si pomyslela, že vypadá spíš jako hubený netopýr nesmyslně zabalený do rudého sametu. Nepocítila žádné varování, ale ve chvíli, kdy vychrlil přívál drsných zvuků, opustily Nolar všechny smysly. Mohla dýchat a mrkat očima, ale pohnout se nebo promluvit neodkázala.

Tull ukázal na Derrena; i ten byl zjevně paralyzován stejně jako ona. Nolar spatřila muka v jeho očích, jak se snažil ze všech sil pohnout, ale nešlo to. Smire odhodil přikrývku z nosítek a obnažil Derrenovy nohy. Vytáhl mu dýku z pochvy a zasunul si ji do boty.

Tull nakrčil nos, když ucítil Nolariny byliny. „Odstraň ty zábalý čarodějčiny a všechno to bejlí,“ nařídil. „Sám se podívám, jak zranění vyhlíží.“

Slzy vzteku a soucitné bolesti zastřely Nolarin zrak, když Smire necitelně odtrhl její tak pečlivě přikládané obklady a odhodil je.

Tull se naklonil dopředu, krutý obličej mu zaplál zájmem. „No, na jedné noze vcelku velké zranění a ještě oteklý kotník - to je ještě lepší. Jen pohlédni, čarodějko!“ Zamával nad Derrenem rukama a vyhrkl několik zvučných slov.

K Nolarině hrůze se normální barva kůže z Derrenovy nohy ztrácela a postupně ji nahrazoval špinavě našedlý odstín. Derren se upřeně díval na nohu, celý vyděšený. Jeho tělo jako by se celé měnilo způsobem, kterému nedokázal nijak zabránit.

Tull zamával prsty k Nolar a chrлил další příkazy. „No, pohni sebou, čarodějko. Pojď, uži výsledky mého umění, ať zvíš, jak ohromná je Síla moje.“

Nolar, zbavená své strnulosti, doklopýtala k Derrenovi. Třesoucími se prsty se zlehka dotkla nepřírozně šedé Derrenovy zraněné nohy a rychle ucukla.

„To je kámen, ne svaly!“ vykřikla; toužebně si přála, aby dokázala nepřijmout to, co cítily její prsty a viděly její oči.

„Ó, jak přecitlivělá jsi na věci zcela zřejmé,“ vysmíval se jí Tull. „Znáš asi Konnardův kámen jen hodně málo, když nevíš, že vlastnost jeho hlavní je proměňovat živé maso v sebe sama.“

Dívala se na něj se zjevným odporem. „Použít veliké léčivé Síly pro takové zlo, to je neslýchané. Vás neměli zazdít; vás měli zničit!“

Tull vycenil zuby. „Dost! Chuti nemám sebemenší naslouchat tvým úsudkům omezeným. Ty naslouchej slovům mým - tohle kouzlo je možné zvrátit. Co kamenem je nyní, může znovu změnit se v maso . . . poddáš-li se rozkazům mým.“

Přinutila se ještě jednou dotknout se studeného povrchu v místě, kde dříve byla Derrenova noha. Nemohla ho odsoudit k takovému životu, k životu monstra.

Neuvědomovala si, že ji po tvářích stékají slzy, když zdvihla oči a podívala se Tullovi do obličeje. „Co pro vás musím udělat, abych zachránila přátele?“ zeptala se hoře.

„Ale, takže přece jen nejsi rozumu mdlého,“ utrousil Tull a mnul si ruce. „Není Síly větší než je tato má. Slyš, čarodějko! Chystám se provést věci veliké, kterých tvoje umění schopné není. Smire mi bude nápomocen; ty zůstaneš zde, dokud nevyzvu tě, abys do komory Kamene vstoupila. Tam Kámen oslovíme a moje pomsta tak započne.“

„Říkal jste, že kouzlo na nohou mistra Derrena je možné zvrátit,“ připomněla mu tvrdohlavě.

„To je maličkost.“ Tull máchl rukou, když odcházel, a Derren vykřikl v náhlé agónii.

Poklekla k němu, hladila mu nohy a ze všech sil se snažila, aby postřehla nebo vycítila nějakou změnu k lepšímu.

Přicházela pomalu, ale temně šedý povrch postupně mkl a oteploval se jako lidské maso. Nolar se úlevou zasmála, když uviděla v nejhlubším místě rány náznak krváčení.

„Výdrž, milý Derrene,“ nabádala ho. „Přinesu si brašnu a znovu ti přiložím obklady.“

Derrenova mysl se stále ještě nevzpamatovala ze šoku z toho, co na vlastní oči viděl - část jeho vlastního těla se mu

před očima proměnila v kámen. Bolest, když se zase z kamene staly svaly, byla obrovská, takovou ještě nikdy nezažil, že téměř omdlel. S jeho nohama se teď dělo něco zvláštního, nedokázal to dost dobře popsat. Měl pocit, že nejlépe bude o tom nemluvit, dokud nebude mít možnost v klidu si to promyslet. Byl vyčerpaný a ležel klidně, když mu Nolar přikládala nový obklad a znovu ho obvazovala.

Se značným úsilím otevřel oči a přelétl pohledem místnost. Smire i Tull byli pryč, ale on přesto raději šeptal, aby ho slyšela jenom Nolar.

„Paní,“ omlouval se, „obávám se, že jsme narazili na špatnou společnost.“

K jeho překvapení se od srdce rozesmála. „Ale, pane hraničáři,“ pravila, jakmile se jí podařilo znovu nadechnout, „moc se mi líbí, jak ses vyjádřil, a nepochybně je tento výraz nejjemnější a nejšhovívavější, jaký lze při popisu našich hostitelů použít. Promiň, že se směji - možná už z únavy blázním.“ Rychle se však ovládla a na tváři se jí rozhostila obvyklá vážnost. „Máš, samozřejmě, bolestnou pravdu. Jsme ve velikém ohrožení a musím přiznat, že nevím, jak z toho ven. Možná se nám podaří využít nějaké náhody. Musíme v každém případě být neustále ve střehu a dávat si pozor na jazyk. Tull je hrozný nepřítel a Smire je jeho velice oddaný pomocník.“ Vstala a oprášila si sukni. „Mezitím bychom mohli obnovit své síly tím, že se pořádně najíme. Nejdříve se podívám na Elgaret a potom, pokud mi to dovolí, přinesu jídlo i pro tebe.“

Když uchopila Elgaret za paži, aby jí pomohla vstát, skoro vykřikla. Poprvé od doby, co se s ní setkala v otcově domě, ucítila stisk její ruky.

Zakašlala, aby zakryla překvapení a vypravila ze sebe: „No jen pojď, tetičko,“ a vedla čarodějkou do prázdného předpokoje, zatímco volnou rukou za sebou táhla židli.

Když se Elgaret znovu posadila, naklonila se k ní Nolar, jako by jí upravovala šaty.

Elgaret na ni promluvila šeptem. „Nebezpečí, sestro v Sile! Jsme ve strašlivém nebezpečí.“ Odmlčela se, jako by chtěla zadržet slova, která bylo třeba vyslovit. „Cítím v blízkosti přítomnost někoho z Temnoty a také jeho přísluhovače. Jsou to služebníci Stínu - pozor na ně!“

Jak Nolar upravovala čarodějce oblek, padl jí zrak na drahokam a zalapala po dechu. Krystal, který byl dřív temný a bez známky života, teď měkce pulzoval zelenkavým světlem.

Elgaret nepatrně přikývla. „Ano, můj drahokam mi znovu slouží, ale neodvažuji se ho použít, dokud bude i jiná možnost. Jakékoli použití Síly upoutá jeho pozornost. Je moudřejší předstírat i nadále, že nefunguje.“ Její hlas se zajíkal. „Je tu něco, co má velkou Sílu. Cítím, že je to . . . staré, velice staré . . . je to spjato se zlem, i když samo to zlé není.“

„To je Konnardův kámen,“ odpověděla Nolar šeptem. „Je tady a stejně jako my je vydán na milost Tullovi, zlému mágovi, a jeho pomocníkovi Smiremu. Kámen byl v dávných dnech používán k léčení, ale Tull ho zneuctil a zkazil tak, že dokáže lidské maso měnit v kámen.“

Elgaret se při tak strašné zprávě oťrásla, ale neřekla nic, protože Nolar mluvila dál. „Vzala jsem vás do Lormtu, abych vyhledala pomoc a našla lék na vaše zranění. Nalezla jsem kusé záznamy o Kameni, a tak jsme se vydali ho hledat. Hraničář Derren . . .“ Nolar ztichla. Neodvážila se vysvětlit jí, jaké podezření vůči Derrenovi pojala; kromě toho byla přesvědčena, že na tomto nebezpečném místě je jejich jediným spojencem. Vnitřní já jí napovídalo, že mu má věřit, a z úloalku svého kamene necítila žádné varování.

„Derren,“ shrnula, „je spolehlivý hraničář, který nám pomohl cestovat bezpečně z místa nepříliš vzdáleného od Es do Lormtu a potom ještě souhlasil s tím, že nás doprovodí při hledání Konnardova kamene. Před dvěma dny nás zastihl sesuv půdy a kamení a on si při něm ošklivě zlomil nohu.“ Hlas se jí trásl, když stručně popisovala Tullovo odporné kouzlo, kterým ji chtěl přinutit, aby mu pomohla při jeho pomstě proti mágům, jež ho, společně se Smirem, vykázali ze svého středu.

Nolar měla strach tak dlouho tajně rozprávět s Elgaret, a proto se otočila a pověsila nad oheň čajník. Přinesla Elgaret bylinný nápoj a trochu horké vody nalila do misky s ovocnou pastou, aby ji rozpustila.

Když podávala Elgaret k ústům lžici, promluvila čarodějka tiše: „Tehle mocný Kámen patří do velice vzdálené minulosti. Vždycky jsme věřily, že i Temní, kteří zneužívali zemi, jsou již dávnou minulostí. Jak je možné, že tu jednoho takového cítím? Teď už přece nežijí.“

Nolar pocítila novou vlnu skličujícího strachu z Tulla a Smireho. „Paní, znám odpověď“ na tuhle příšernou otázku. Tull i Smire hovoří velmi zastaralým jazykem, a stejně se postaru i oblékají. Jídlo, o něž se s námi podělili, bylo dlouho skladováno, nic z toho nebylo čerstvé. Smire nevěděl ani slovo o Lormtu a Tull mi právě před chvílkou prozradil, že neví nic o Radě čarodějek.“ Zmlkla, aby se nadechla a trochu uklidnila. „Jeden učenec v Lormtu nám vysvětlil, že už jednou v minulosti došlo ke Zvratu, při němž se pohnuly hory, bylo to před tisíci a možná i více lety. Tvrdil, že nějakému velikému zlu byl zamezen vstup do Estcarpu tak, že se na východě vztyčily horské vrcholky a veškeré myšlenky, které se tím směrem ubíraly, byly záměrně v myslech generací Staré rasy blokovány. Možná si pomyslíte, že jsem se zbláznila, ale obávám se, že Tull i Smire patří oné dávné minulosti a pohybovali se mezi silami zla, které byly tím prvním Zvratem od okolního světa odtrženy. Mám podezření, že Zvrat provedený vaší Radou v jižních horách proti Karstenu pohnul půdou tak, že se Tull a Smire osvobodili.“

„Ale ten Temný a jeho pomocník neví o době, která od jejich časů uplynula,“ uvažovala Elgaret. „Mám teď hodně o čem přemýšlet. Chci tě jenom upozornit, abys byla opatrná ve svých úvahách, dokud nebudeme mít větší jistotu. Jak už jsem řekla, netroufám si použít svůj drahokam, ale Síla toho Kamene v bezprostřední blízkosti do mě úplně buší. Cítím v něm skryté nesmírné množství vědomostí. Je to divné, ale připadá mi, že Síla Kamene je jaksi nepřirozená, svázaná, téměř utlumená. Teď se postarej o hraničáře. My tři si musíme pomáhat, dokud to bude možné, protože v sázce jsou naše životy a ještě něco víc.“

Nolar sebrala lahvičku a váčky s ovocem a sušeným masem a spěchala zpátky k Derrenovi.

„Měl jsem dojem, že jsi s někým mluvila,“ ozval se dychtivě.

Nolar zaváhala. Má mu říci, že se Elgaret probírala k vědomí? Ale jestli je skutečně špión z Karstenu, možná by ho spíš vyděsilo, než uklidnilo, kdyby se dověděl, že se čarodějce znovu obnovila Síla. Kromě toho, kdyby Tull Derrenovi znovu pohrozil, nebude moci prozradit, co sám neví. Zdálo se jí rozumné, alespoň prozatím, pokusit se udržet Elgaretino procitnutí v tajnosti.

„To jsem byla já,“ odpověděla. „Viš přece, že často mluvím k tetě, když ji krmím a starám se o ni. Na, vezmi si aspoň trochu sušeného masa, jestli ho dokážeš polknout. Nějakou dobu asi nebudeme mít moc možností se najíst.“

Vtom Smire vtrhl do místnosti. „Kde je ta druhá čarodějka?“ zeptal se, ale nečekal na odpověď a vydal se ke dveřím, aby prozkoumal vedlejší místnost.

„Odvedla jsem ji tam, abych ji mohla nakrmit a postarat se o ni,“ vysvětlila Nolar. „Byl bys velice laskav, kdybys ji přivedl zase zpátky, je tady tepleji.“

Smire se na ni potměšile podíval. „Laskav? To slovo je moc pěkné, jen zřídka užívané v hovoru se mnou, čarodějko. Je však lépe své zajaté ptáčky mít pospolu v jedné kleci, není-liž pravda?“ Smál se svému vlastnímu vtipu a nesl Elgaret i se židli. Měla zavřené oči a vypadala stejně duchem nepřítomná jako dřív.

„Pozorně naslouchej,“ poručil Smire. „Mistr Tull shledal, že kouzlo jeho vyžaduje paprsků slunečních, budeme tedy nuceni vyčkati, dokud noc nepomine. Budete spát zde, bych na očích vás měl.“

„A mistr Tull?“ osmělila se Nolar. „Kde bude spát on?“

„Po tom tobě ničeho není,“ odsekl jí, ale pak si to přece jenom rozmyslel. „Ale co stane se, když ti to řeknu? Mistr můj sám je noční hlídkou u Kamene, čarodějko. My méně chrabří stranou zůstat musíme do doby, kdy budeme přivoláni.“

Významně nasál vzduch do nozder. „Připravila jsi nějaké jídlo teplé?“

Podrážděná Nolar odpověděla: „Naše zásoby se tenčí. Namočila jsem nějaké ovoce pro Elgaret a Derren snědl poslední sušené maso, co nám ještě zbylo. Máte-li ještě nějaké jídlo, které je třeba ohřát, přines ho, prosím.“

Smire se zasklebil jako lasice s ostrými tesáky. „Podej mi to zbylé ovoce sušené. A co máš ještě, co předložit bys mohla hladověmu muži? Samozřejmě, že jakmile Kámen plně ožije, nebude nám potřeba jídla žádného.“

Nolařino srdce sebou prudce škublo. Elgaret mluvila o tom, že cítí podivný nátlak na Kámen. Je možné, že by Tull ve skutečnosti ovládal Kámen méně, než prohlašoval? Proč by jinak potřeboval od ní a jejích přátel další Sílu? Rychle rozložila poslední zbytky jídla.

„Tady je ještě trochu jídla, a pár ořechů, myslím. . . a, ano, ještě džem z planých švestek. Koláč, co jsme měli s sebou, se při sesuvu rozlámal, ale i rozdrobený se dá jíst.“

Když do sebe Smire naládoval děsivou porci jídla, pokusila se něco od něj vyzvědět. „Říkal jsi, že Kámen je třeba oživit. Já však měla dojem, že mistr Tull už ho plně ovládal, když tak . . . zapůsobil na našeho Derrena.“

„Mnohem účinnější je na světle slunečním,“ zamumlal Smire s plnou pusou. Nolar mu podala jednu z lahví vína, které jim Tull poslal na cestu. Smire vyprázdnil většinu obsahu na dva loky.

Nolar si zničehonic vzpomněla na Morfewa, jak nahlas četl z popsaného plátna. „Dokud sluneční svit na Kámen nedopadne, všechno v bezpečí zůstane.“ Ostbor řekl o Stínu Nolar jen málo. Podle toho, co před chvílí tvrdila Elgaret, všichni měli za to, že veškerá podobná nebezpečí se týkají dávné minulosti a jsou už neškodná. Jenomže . . . Nolařina dušička se schoulila, když musela přijmout, co si právě rozum uvědomil. Pokud je její příšerná domněnka pravdivá, potom Tull a Smire jsou skutečně služebníci Stínu z dávné minulosti.

Ale to, co se týkalo slunečního světla - to jí připadalo postavené na hlavu. Světlo by přece mělo být protisilou Stínu a veškerého zla s ním spojeného. Pokud bylo třeba slunečního světla, aby Konnardův kámen uvolnil svou Sílu, tak to nemůže být předmět, který náleží výlučně Stínu. Přesto se tím nezbavila předtuchy, že Tull má s Kamenem nekalé úmysly. Co může dělat? Co může dělat kdokoli z nich?

Elgaret má svůj čarodějnický drahokam, ale jeho síla je v porovnání se Silou Konnardova kamene mizivá. Její vlastní úlomek pochází z většího Kamene a cítí jej v kapse jemně pulzovat teplem. Dokud ji drží tenhle zdroj síly, možná ještě není úplně všechno ztraceno. Přála by si vědět víc! Byla si jistá, že skutečný pán Kamene by dokázal Tulla vypudit, načisto ho porazit a znovu Kámen uzpůsobit jeho původnímu účelu - léčení.

Přinutila se nenuceně pohlédnout na Smireho. Zdálo se, že je pohroužen v polospánku, láhev s vínem mu volně visela mezi prsty. Má se odvážit vytáhnout Derrenovu dýku ze Smirovy boty? Ne.

Smire zívá a odhodil prázdnou láhev na podlahu. „Nejlépe bys udělala, kdyby sis odpočala, čarodějko,“ vysmíval se jí.

„Mistr Tull bude všechnu energii tvoji potřebovatí patrně hned nazítří.“

Nolar rozbalila náhradní příkrývky a posadila Elgaret do bezpečné vzdálenosti od jednoho ze svíců, potom se zabalila do svého pláště a lehla si k Derrenovi.

Smire se lišácky rozhlédl a přivlastnil si Tullovo velké křeslo. K Nolařině nelibosti vypadal, že je úplně vzhůru. Vytáhl z boty Derrenovu dýku a udělal s ní další zářez do kusu dřeva, který odlomil z rámu Derrenových nosítek.

Nolar nenáviděla vlastní bezmocnost. Věřila, že se Derren pokusí ji i Elgaret ubránit, jak bude moci nejlépe, ale své jediné zbraně poztrácel při sesuvu půdy nebo mu je Smire vzal. S tak vážně zraněným nohama vskutku nebude moci vyskočit a Smireho překvapit.

Dělala si velké starosti a schoulila se ještě víc do pláště před chladem, který táhl od podlahy. Když zavřela oči, stále více si uvědomovala pulzování v úlomku Kamene; bylo teď jiné, jakoby stálejší, cítila, jak vytrvale ozařuje její mysl, jako by byl zdrojem duševního světla. Když se soustředila na jeho účinek, překvapilo ji, že cítí i jiné 'světlo' v okolní temnotě. To světlo bylo tvrdší, jakoby ostřejší, křišťálově jasné - samozřejmě!

To je určitě Elgaretin drahokam. Ale . . . mysl jí prostupovala ještě záře třetí. Byla kolísavá, nepřímá, vybuchovala v náhlých listové zelených vzplanutích. Dozajista nepochází od Smireho. Opatrně se pokoušela zjistit, kde je Smire, a odměnou jí byl duševní pocit tak chladného nedostatku světla, až se celá její bytost zapotácěla. Ne, ta třetí jiskra duševního světla musí nutně vycházet od . . . Derrena.

Než se stačila poněkud váhavě k tomu světlu přiblížit, pocítila, jak ji zachvátila silná nervozita. Tull. Mág určitě soustřeďuje svoji Sílu na Konnardův kámen. Jak se mysl stále více sladřovala s prchavým nehmotným panstvím Síly, pocítila, třebaže nepřímo, veliký nápor Tullova snažení. Oslovoval Konnardův kámen. Vyzýval jej, jako by přesvědčoval živou bytost. Lichotil mu, přemlouval ho, snažil se ho omámit. Nolar chtěla vykřiknout: „NĚ! Neposlouchej ho! Chce tě oloupit o tvoji Sílu a použít ji ve jménu zla a špatnosti!“ Samotná touha varovat byla potlačena lhostejným tlakem Tullových kouzel. Nolar byla duševně němá, její mysl byla zasažena stejně, jako byla předtím fyzicky paralyzována Tullovým kouzlem. Mysl jí zaplnila obrovská koule z matného šedého kamene, která se neúprosně kutálela. Přestože světlo jejího, Elgaretina a Derrenova života bylo stále ještě silné, kámen se valil vpřed. Nolar zachvátily zoufalství a temnota; odpočívala, aniž by načerpala sil, a její spánek byl bezesný.

Vzbudil ji Smire, když jí hrubě zatřásl ramenem.

„Vstávej, čarodějko!“ přikázal jí. „Dnes je ten den, kdy tvé umění sloužit bude mistru mému ve všem, co bude požadovati. Nikoli, žádné otálení, kdybys snad tu babiznu krmiti chtěla. Všechny vás k mistrovi přivéstí mám, a to hned a bez okolků.“

Derren ležel klidně. Buď skutečně spal nebo předstíral otupělost. Nolar si chtěla promluvit s Derrenem mezi čtyřma očima, ale Smire nesl hraničáře v náručí.

„Za mnou,“ přikázal. „Ty povedeš tu babu. Pospěš!“

Nolar starostlivě postavila Elgaret na nohy. Čarodějka jí potají stiskla ruku, ale navenek si uchovávala vzezření netečnosti.

Smire je vedl úzkou chodbou, kam vnikalo jen slabé světlo časného úsvitu. Nolar neměla možnost Elgaret nic pošeptat, protože Smire se nepřestával otáčet a ubezpečovat se, že jdou hned za ním.

U vchodu do komnaty Kamene nevisela žádná kožešina ani látka. Byl lemován velkými plochými kameny, naskládanými jeden na druhém. Nolar se domnívala, že se ty kameny posunuly při Zvratu. Když vstoupila dovnitř, uviděla, že odhalení Konnardova kamene měl skutečně na svědomí Zvrat. Dopadalo na něj jasné světlo, protože se vrchní kameny pohnuly tak, že se celý prostor otevřel chladné, bledé obloze. Uvědomila si, že sluneční paprsky budou moci opět dopadnout přímo na Kámen.

Kámen osvětloval střed komnaty, byl v nejvyšším bodě asi sedm stop vysoký, dole pět nebo možná i víc stop široký a víc než tři stopy silný. Nolar to připomnělo kresby starých štítů, které kdysi chránily celé bojovníkovo tělo. Povrch byl stejný jako její úlomek, hladký, rovnoměrně lesklý, základní barva byla krémová a bílá s temně zelenými žilkami a jakoby rozstříkanými proužky křišťálu, které jí okamžitě připomněly čarodějčin drahokam.

Hned jak vstoupila do komnaty, věděla přesně, odkud byl její úlomek odštípnut - bylo to vlevo dole, skoro vzadu u základny. Měla nejasný pocit, že Kámen bude právě její kousek vyžadovat zpátky, ale nepocítovala, že by byl její úlomek nějakým způsobem k celé té mase přitahován. Uvědomovala si však obrovskou Sílu, která dřímá ve skutečném Konnardově kameni a cítila, že kousek, který má u sebe, obsahuje jenom zlomek jeho moci. Dokázala by tu prostát celé dlouhé hodiny a skrz průzračný lesklý povrch Kamene pozorovat spleť vzorů, ale Smire, který položil Derrena na hrbolatou kamennou podlahu, ji chytil za paži a odtáhl stranou.

Elgaret uchopil za obě ruce a přinutil ji sednout si na kus kamene, který se kdysi uvolnil ze stropní části jeskyně.

Nebyly tu žádné židle ani nábytek, pouze přímo před Kamenem stál nízký stolek z černého dřeva.

Nolar se zvědavě zahleděla na tři předměty ležící na stole a zalapala po dechu. To, co spatřila, ji přinutilo odvrátit pohled.

Když Smire její reakci zpozoroval, zasmál se. „Tobě se nástroje mistra Tulla moc nezamlouvají, není-liž pravda, čarodějko?“

Nolar pouze zavrtěla hlavou, netroufala si promluvit. Ty tři předměty jsou možná zcela neškodné: závěsný kovový zvonek, dýka s dlouhou čepelí a zdobenou rukojetí a malá pánev s trochou žhavého uhlí. Přesto - ty věci byly vyrobeny z matného černého kovu, který tolik působil na každického Nolarin nerv. Už od pohledu byly spjaty se špatností a fyzicky i duševně ji odpuzovaly. V hlavě jí vířila jediná myšlenka: jestli se ten strašlivý zvonek rozezní, určitě z toho zešílí.

Smire ledabyly mávl rukou k předmětům, ale ani jediného z nich se nedotkl.

„Mistr Tull vynaložití musel značné úsilí, aby potřebné předměty zaopatřit dokázal,“ chvástal se. „Když nás odsoudili k uvěznění tomuto,“ pokračoval a při vzpomínce na takovou křivdu na nich spáchanou se zašklebil, „byly mu veškeré jeho nástroje kouzelnické odepřeny. Dovoleno nám bylo ponechat si jediné komoru nábytkem opatřenou.“

To by vysvětlovalo nedostatek nábytku i zásob, pomyslela si Nolar. Žaludek se jí sevřel při pomýšlení, že jídlo, co jim Tull poslal, nebylo z loňské sklizně, ale bylo naprosto jistě uchováváno magickou silou víc než celé tisíceletí.

Tull náhle vklouzl do místnosti a své fyzické nedostatky se snažil vyvažovat agresivně energickými pohyby. „Nadešla má hodina,“ prohlásil. „Je čas započít!“

Třebaže mu hlas zněl velice sebevědomě, Nolar se zdálo, že se přemáhá. Oči se mu horečnatě leskly jako lidem při zhoubné nemoci.

Tull se postavil ke stolu a láskyplně přejel prstem po tmavé čepeli dýky. „Noc byla dlouhá,“ pronesl, „ale já ji využil jak náleží. Pátral jsem a svým srdcem zvěděl povzbuzující novinu, že totiž nikde nenalezl jsem tu havěť všetečnou, proti níž jsem nedávno bojoval. To tedy značí, že jsem volný zcela a mohu dosáhnouti původního cíle - získati vše, v čem mi tak zbaběle bránili.“

Nolar se zhluboka nadechla a klidným hlasem pravila: „Od té doby uplynulo již víc než tisíc let. Všechno se změnilo.

Druhý Zvrat v horách zrušil vaše zakletí, kterým jste byli na tomto místě uvězněni. Ti, co vás přemohli, jsou nadobro pryč.“

Nevěřila by, že by Tull mohl ještě více zblednout, avšak zpráva, kterou mu právě zvěstovala, to dokázala.

I Smire byl šokován. „Tisíc let?“ zašeptal chraplavě. „Mistře. Co dělati budeme?“

Tull se napřímil a obličej mu ztvrdl ve fanatickou masku. „Proto je tedy necítím: oni zahynuli!“ Z hrdla se mu vydral divoký smích; zněl jako skřek. „Pochopiti to nemůžeš, Smire? To já teď jsem jediný Veliký, co zbyl. Svět tento jenom mně náleží. Postačí jenom Kamenu tohoto použití, Brána se pak otevře a Síla má neomezenou se stane!“

Tull píchł prstem do pánve se žhavými uhlíky a ty vzplanuly mdlým plamenem. Jak se Tull vynášel do nebe, Nolar opět pocítila děsivé ochromení, při němž jí odumíraly údy. Z posledních sil vyndala z kapsy úlomek a pevně jej sevřela v pravé dlani. Teplo jí pulzovalo do dlaně a rozlévalo se do celé paže. Umrtvující tupost ustoupila. Je možné, že by Síla úlomku z Konnardova kamene rozbila Tullovo kouzlo? Bude mít dost času, aby znovu získala cit do celého těla?

Tull ukázal na Elgaret, která pomalu vstávala. Levou rukou se dotkla hrdla a její drahokam na řetízku, který teď spočíval na šatech, se rázem rozzářil. Zdálo se, že Smireho to polekalo, ale Tull se dál tvářil, jako by se ho to netýkalo. Zjevně se domníval, že je pánem situace.

Nolar si v duchu kladla otázku, zda v Tullových dobách nosily čarodějky drahokamy; pokud ne, pak by Tull mohl Elgaret jako soupeřku velice podcenit.

Bylo velmi překvapivé, že i Derren se posadil. Bez vnitřní podpory svého úlomku by Nolar naprosto nechápala, jak je možné, že se Derren vůbec dokáže pohnout; i on si pomalu pravou rukou sáhl na hrdlo.

Tull si jeho pohybu všiml a na okamžik na hraničáře upřeně hleděl. „Copak to tu máme? Další amulet? No tak, ven s ním,“ dožadoval se, „ať se na něj můžeme podívat.“

Derren s velkým úsilím vytáhl stříbrný medailon ve tvaru listu, který měl zavěšený na řetízku okolo krku. Ruka mu značným vyčerpáním klesla.

Tull ocenil amulet opovrhlivým lusknutím prstů. „To znak nějakého bůžka lesního, o tom nepochybuji. Zde však málo platný bude tobě! Nevyrušuj mě již více; blížím se k samému srdci kouzla tohoto.“

Byl však přerušen klidným, rozhodným hlasem. „To tedy ne.“

Byla to Elgaret, tentokrát to však byla čarodějka, která bere situaci pevně do vlastních rukou; Nolar jasně cítila Sílu, která z ní sálá. Měla otevřené oči, jedno jasné, druhé zastřené, a rukama svírala svůj drahokam.

„Jsi mimo čas, jenž ti přísluší, mágu,“ pravila pevným hlasem. „Ty i tvoje bídné plány patříte do minulosti.“

Tulla ta slova rozlítla tak, že slyšitelně skřípal zuby. Pak se na Elgaret obořil: „Kdo jsi, že opovažuješ vzpírat se osobě mé?“

Elgaret pozvedla drahokam a zvucným hlasem pronesla: „Já jsem Estcarp! Hájím Světlo a jsem jeho věrnou služebnicí. I moji společníci jsou pod ochranou Světla.“ Drahokam jasně zaplál.

Smire se před tou oslepující září přikrčil a dokonce i Tull ucukl; po chvíli se však vzpamatoval, zašátral na stole za sebou a popadl dýku.

„Žádná čarodějka vetchá nemůže se plné moci Stínu postavit,“ zařval Tull. „Před Temnotou věčnou nijaké ochrany není - vše pohltí. Smire! Připrav mi krev živou toho muže!“

Smire poslušně natáhl ruku a sevřel rukojeť dýky.

„Počkej!“ ozval se náhle jasný hlas. Byl to Derren a očividně zcela při smyslech. „Rád bych něco řekl.“

K obrovskému překvapení všech přítomných se postavil na nohy. „V tomto směru mohu tvé kouzlo začarovat člověka v kámen jenom velebit,“ podotkl. „Když se moje svaly poté, co byly z kamene, opět v živé proměnily, přihodilo se totéž i mým zlamaným kostem. Vypadá to, že Konnardův kámen má stále svou léčebnou moc - bez ohledu na to, jaké zlo jsi mu chtěl vnutit.“

Smire zavrčel a vrhl se na Derrena. Hraničář, který byl však zkušený v boji na nože, před prvním Smireho výpadem uskočil. Hledal nějaký předmět, který by mohl použít na svoji obranu.

Tull horečně gestikuloval a začal opět drmolit zařikávadla. Elgaret odpověděla protiútokem, vlastním popěvkem, a z jejího drahokamu přitom vycházelo oslepující světlo.

Nolar zjistila, že i ona se může pohybovat, třebaže měla pocit, jako by se pokoušela plavat ve vaně plné hustého sirupu. Natáhla pravou ruku a obnažila svůj úlomek Kamene, který pulzoval krémovým světlem; to se spojilo s oslnivou září hlavního Kamene.

Mezitím Smire zahnal Derrena do rohu a právě zdvihal dýku nad hlavu, aby mu zasadil smrtící ránu. Tull i Elgaret zmlkli, oba se zcela soustředili na to, aby nevyrovnaný souboj ovlivnili.

Při Smireho výpadu se Derren dotkl svého amuletu a nahlas vyslovil jeho jméno. Stříbrný medailon se rozzářil jasněji než stovka měsíců v úplňku dohromady. Smire si zastínil oči volnou rukou, a když se mu zlověstná dýka vymanila ze sevření, v hrůze vykřikl. Dýka se ve vzduchu otočila a zajela mu až po rukojeť do hrudi. Jeho tělo se sesulo na zem, šhubalo sebou a před očima všech přítomných se rozpadlo na maličké kousky. Čas byl podváděn po dobu delší než tisíc let a teď proměnil Smireho v prach, kterým už měl být dávno. I jeho stejně staré šaty se rozpadly, stihl je stejný osud jako jejich nositele.

Derren celý vyděšený zíral na to, co ze Smireho zbylo a nebyl schopen pohybu.

Tull zaječel ještě několik dalších slov a natáhl se k tomu odpornému zvonku. Nolar chtěla zabránit možnosti, že zvonek promluví, a zoufale se snažila odvést Tullovo pozornost. V mysli jí zničehonic vytanul obraz rybáře, jak si ho pamatovala z dětství, a svou představu společně se spleť s ní spjatých vzpomínek a pocitů na něj jednoduše vychrlila. Do vyslaného vzkazu vložila všechn dosud ukrývaný strach, frustraci a odpor k tomu, co provedl Derrenovi, i k tomu, čím hrozil jejímu bezbrannému světu.

Tull se zapotácel a o krok ustoupil, když jej Nolařina vyslaná zpráva zasáhla. Být přirovnáván k nějakému . . . rybáři! On - Tull z Temných, Tull Veliký! To bylo neodpustitelné! Spálí tu drzou čarodějkou přímo tam, kde stojí . . . rytmus jeho kouzla byl však osudově narušen.

„Zůstaň při mně, sestro,“ zvolala Elgaret. „Mávej svým úlomkem tak, aby osvobodil mateřský Kámen od tohoto

nečistého trýznitele.“

Nolar zdvihla úlomek a celou myslí se soustředila na zářící Konnardův kámen.

Tull ztuhl a znejistěl. Chvilu, kdy mohl získat absolutní převahu, již pominula. Oči mu poznamenal náznak strachu.

Elgaret dál pronášela zařikávací a světlo drahokamu bodalo Tulla tak, že se v jeho záři svíjel a kroutil. Nolar viděla, že ruka, kterou vztahoval k tomu prokletému zvonku, se přestala hýbat a bledá kůže mu šedne. Ten odstín šedi už jednou viděla - tehdy, když Derrenovi proměnil nohu v kámen. Nolar upřeně hleděla Tullovi do obličeje. Jeho tvář znehybněla v masku zlovolné zášti. Přímě před jejími zraky zešedl, oči mu osleply a Nolar s naprostou jistotou věděla, že se Tullovo kouzlo zkamenění obrátilo proti němu. Stala se z něho socha z neživého kamene. Ještě chvíli rudý háv volně visel, potom potměšle a rozpadl se na cáry.

Z Konnardova kamene pomalu přestávala vycházet nadpozemská záře. Téměř nesnesitelná Síla, která dosud ovládala celou komnatu, se nyní tiše rozplývala.

Elgaretina ruka s drahokamem poklesla. „Sestro,“ otočila se k Nolar, „dnes jsme odvedly dobrou práci. Milý Derrene, naléhavě vás prosím, najděte nějaký vhodný kyj a zničte tuhle ohavnou hmotu.“

Derren, který znovu dokázal ovládat tělo, si protřepával paže. Pohlédl na šedou masu, co kdysi byla Tullem, a prohlásil: „S radostí, paní!“ Prohledával komoru, dokud nenalezl kovový držák pochodně, kterou Tull docela jistě za noci používal. Obalil si ruce látkou svého pláště a vrhl se na Tullovu sochu. Strkal do ní tak dlouho, dokud se mu nepodařilo ji povalit. S třeskem padla na zem a natažená paže se pod tím nárazem roztříštila na kusy. Mocnými ranami tloukl do kamene, dokud z něj nezbyly jen drobné kousky a prach.

Elgaret se s nechutí dívala na trosky, které z Tulla zbyly. „Pojďme, podíváme se, jestli najdeme něco, co se podobá koštěti, a tohle smetí uklidíme.“

Nolar si vzpomněla na pořádnou metlu spletenou z větviček, kterou jí přes její nesouhlas přibalil Wessell, a rozběhla se pro ni. Elgaret ji uchopila a uzně pokývala hlavou. Podobala se teď spíš hospodyni, co se poněkud opozdila s jarním úklidem, když rázně smetala vše, co zbylo ze Smireho i z Tulla na svůj plášť, který rozprostřela na podlaze. Vypadalo to tak domácky, že se Nolar začala smát. Brzy ji ale přemohly slzy a klesla na kolena.

Elgaret upustila metlu a pospíšila k Nolar, aby ji objala kolem chvějících se ramen. „Derrene,“ požádala důrazně, „buďte tak laskav, porozhlédněte se venku po nějaké tekoucí vodě a polijte tady ten prach. My v Estcarpu jsme už velmi dlouho nebyli napadeni Stínem, takže nevím ani přesně, jaké prostředky k jeho rozptýlení použít, jsem ale přesvědčena o tom, že tekoucí voda zabrání možnosti, aby se někdy v budoucnosti částičky znovu spojily a vytvořily ... ty dva.“

Derren se uctivě poklonil. „Jak si přejete, paní.“ Přitáhl si plášť k tělu a odspěchal chodbou.

Elgaret hladila Nolar po vlasech a něžně pravila: „Mé dítě, už není důvod k pláči. To nejhorší máme za sebou.“

Napomohla jí odvrátit veliké zlo, aby nezasáhlo Estcarp a všechny země, které známe.“

Nolar zvedla hlavu, na tvářích se jí třpytily slzy. „Tolik jsem se bála, že Tull rozezvučí ten zvonek,“ vyhrkla.

Elgaret odvedla Nolar k nejbližšímu velikému kamenu, aby se mohla posadit. „Tvůj strach byl zcela oprávněný,“ poznamenala. „Teď se musíme s těmi hříšnými nástroji vypořádat.“ Dýka, která zabila Smireho, ležela osamoceně na podlaze. Elgaret si obalila ruku šatem a opatrně položila dýku na stůl. „Smire říkal, že Tull tyhle hříšné předměty povolal - lze tedy předpokládat, že je možné poslat je zase zpátky, ale to by je mohl někdo zase použít pro nějakou špatnost. Pokud s tím bude Konnardův kámen souhlasit, myslím, že by je mohl zničit čistý plamen.“

Nolar pocítila souhlasný pohyb svého úlomku. „Ano, Kámen s tím souhlasí,“ řekla, když ucítila souhlas vyjádřený beze slov.

Elgaret zvedla drahokam do výšky a zazpívala. Náhlý proud rozteteleného horka zažehl stůl, ten vzplanul, rozežhl se a rozpálil se do běla. Nejdříve předměty roztavil a pak zničil veškeré stopy po zvonku, pánvi na žhavé uhlíky a dýce. Jak se plameny rozhořely, zbylo po nich jenom sežehnuté místo na podlaze. Elgaret pozvedla roztřesenou ruku k čelu a sesula se vedle Nolar.

Nolar si dělala starosti s náhlou čarodějčinou slabostí a nesměle se dotkla její paže. Potom vykřikla: „Tvůj drahokam! Podívej se!“

Kříšťál se zkalil, zbarvil se do krémová a protkaly ho zelené žilky.

„To se stává,“ uvažovala Elgaret. „V blízkosti Konnardova kamene se mohou naše drahokamy přizpůsobit jeho charakteru.“

Nolar se odváží natáhnout ruku a zlehka se dotknout čarodějčiny tváře. „Ten Kámen vyléčil Derrenovi nohu,“ zašeptala a hlas se jí třásl nadějí. „Vidíš teď na to slepé oko?“

Elgaret se usmála a na oplátku zase ona pohládila Nolar po tváři. „Ne, má drahá, pořád jsem napůl slepá a ty máš pořád na obličeji tu skvrnu, kvůli níž jsi byla tak dlouho sama. Ne, neodvracej se. Myslím, že vím, proč jsme zrovna my dvě nebyly vyléčeny. Tullovo kouzlo zkamenění způsobilo, že se Derrenovi zcelily polámané kosti, docela určitě to ale nebylo to, co si Tull přál. Mám takové podezření, že tím, jak Tull Kámen zneužil, oslabil jeho léčivé účinky. Aby jich Kámen znovu nabyl, je třeba opět jej správně nasměrovat, a to bude vyžadovat dlouhé studium a pomoc těch, co mají větší Sílu než já.“

Nolar se upřeně zadívala na čarodějkou. „Ale vrátil tě k nám. Určitě si vzpomínáš na další z Rady, co byly při Zvratu zasaženy stejně jako ty, nemohly by se také uzdravit - kdyby sem mohly přijít?“

„Uvěřily by našemu příběhu?“ zeptala se Elgaret. „Musíš mít na paměti, že Rada byla otřesena. Těch pár oslabených čarodějek, co snad zbylo, možná ani nebude chtít naše podivné výzvy vyslechnout. Jen se podívej na můj drahokam - cožpak je stejný jako dřív? Budou mě stále ještě ostatní čarodějky považovat za svoji sestru?“

Nolar zápasila se znátkem a s palčivým pocitem, že se prostě musí s někým o tu novinu podělit. „Mohla bych já ...“

Zaváhala a otrásla se hrůzou při představě, že by se snad musela postavit tváří v tvář čarodějkám, které zůstaly na zámku Es. „Mohla bych se vrátit a svědčit. . . jenom já, sama, pokud to bude třeba? Pokusila bych se jim vysvětlit ... i

když se musím přiznat, že ze všeho nejvíc mám strach z toho, že by mě mohly zadržet na zámku Es a přinutit mě, abych se stala čarodějkou.“

Přemožena tím, co právě vyslovila, skryla obličej v dlaních.

Elgaret jemně uchopila Nolar za ruce a odtáhla je tak, aby se na ni mohla zpřímá podívat. „Ale ty jsi čarodějka, dítě. Byla jsi zrozena jako čarodějka. To nemůžeš popřít, ani doufat, že se toho nějakým způsobem zbavíš. Ty jsi však ještě něco víc a v tom je tvá naděje. Nalezla jsi ... nebo spíše byla jsi nalezena či vybrána - velkým Konnardovým kamenem za účelem, o němž nic nevíme. Myslím, že je velice nepravděpodobné,“ dodala prostě, „aby tě jakákoliv čarodějka - z Rady nebo mimo ni - mohla přinutit dělat cokoli proti tvé vlastní vůli. Nicméně z téhož důvodu,“ pokračovala s vážným výrazem v obličeji, „se obávám, že tě Rada nemusí zrovna nadšeně uvítat a dopřát ti sluchu. Díky tomu Kameni jsi jiná. Je to objekt Síly z dávné minulosti a přesahuje veškerou jejich představivost. Řeknu ti to takhle: vzhledem k tomu, že se do toho všeho zamíchal Tull a špatně s Kamenem zacházel, mám podezření, že si síly Světla i Temnoty najednou uvědomily, že Konnardův kámen je zase živý. Nemůže tady dál jen tak nečinně sedět v odloučenosti. Dostala ses sem kvůli svému úlomku, daru Kamene. Všichni ostatní, ať už budou mít důvody dobré nebo zlé, teď upřou k tomuto místu pozornost.“

Nolar seděla neschopná slova a pokoušela se vstřebat význam Elgaretiných slov. „To potom ani nemůžeme doufat,“ řekla pomalu, „že přesvědčíme Radu, aby sem vyslala poraněné čarodějky?“

„Ne,“ odpověděla Elgaret, „alespoň ne teď hned. Možná později, až se o Kameni nebo přímo od něj dozvíme víc.“

„Co budeme dělat?“ Nolar vytryskly slzy z očí. „Ach Elgaret, co jenom budeme dělat?“

Čarodějka se zamačala. „Ty mě oslovuješ jménem?“ zeptala se zotra.

„Potřebovala jsem pro tebe jméno, abych tě mohla před cizími oslovit,“ odpověděla Nolar, která teď pociťovala stále těžší břímě. „Mluvila jsem o tobě jako o tetě Elgaret.“ Čarodějka ji zkoumavě pozorovala, takže Nolar spěšně dodala:

„Bylo to prostě jenom jméno, které mě napadlo cestou, když jsem vysvětlovala Derrenovi, kde ses tu vlastně vzala.“

Čarodějka ji věnovala prchavý, neveselý úsměv. „Samozřejmě, že tě to jen tak napadlo, ale bylo to, aniž bys o tom věděla, vnuknutí ode mne, protože já se opravdu jmenuji Elgaret.“

Nolariny oči se hrůzou rozšířily, když pochopila. „Ale já to jméno v Lorntu používala často a Ostbor tvrdil, že skutečné jméno čarodějky může být strašlivou zbraní, pokud se ho zmocní nepřítel.“

Výraz v obličeji čarodějky poněkud změkkl. „Prosím, uklidni se.“ Nolar se pokusila promluvit, ale nedostala ze sebe ani slovo. Jak by mohla tuhle svoji zradu napravit? Čarodějka klidně pokračovala: „Protože jsi moje jméno používala s takovou upřímností, jsem ještě víc ochráněna.“ Její úsměv byl teď skutečný a oko odráželo srdečnost, se kterou ona slova pronesla. „Cožpak ti, kdo strkají nos do čarodějnických záležitostí a pokoušejí se proniknout do jejich tajů, všichni moc dobře neví, že si čarodějky uchovávají svá pravá jména jako své nejnítější tajemství? Jméno, které je běžně používané, nebude s největší pravděpodobností pravé.“

„Řekla jsem, že tě nazývám jménem, které jsme v rodině pro tebe poté, co ses stala čarodějkou, vybrali,“ vzpomněla si Nolar a hodně se jí ulevilo, že čarodějkou neohrozila záměrně. „Musela jsem o tobě mluvit jako o své tetě, abych tě dostala ze zámku Es.“

„Už na to nemysli,“ řekla čarodějka energicky. „Napříště bys mi mohla říkat prostě jenom teto, jen tak z opatrnosti.“

„Ale,“ zamumlala Nolar nešťastně, „ty nejsi moje tetá.“

„Podle obvyklých pokrevních svazků ne,“ souhlasila s ní čarodějka, „ale myšlenkovými vazbami jsme spojeni, jako bychom byly jedné krve. Možná jsme si dokonce ještě bližší než mnozí z těch, co jsou pokrevně spřízněni, ale nikdy se vlastně pořádně nepoznali. Jak víš, čarodějky se navzájem oslovují sestry a to není jenom pouhá formalita. V říši Síly jsme sestry, ty a já.“

„Vím tak málo o tom, co takové svazky mohou znamenat,“ řekla Nolar. Styděla se za své slzy, ale nedokázala je zastavit.

„Vážím si toho, že mě považuješ za hodnou své pozornosti.“

„To ty sama sis vysloužila mou pozornost a úctu,“ prohlásila čarodějka. „Radujme se, že naše spojení je něco víc než jenom to, že se známe. Síla si s námi oběma zvláště zahrála. Mě obdarovala předvídavostí, jež mě přiměla k tomu, abych tě dovedla do Lorntu; následovaly tvé vlastní objevy a byla jsi obdarována kouzelným úlomkem, který tě dovedl až sem. Mám podezření, že jsme ještě nedohlédly až na samý konec toho, co nás čeká, vím, že bychom neměly sejít z cesty, která je nám určena.“ Odmlčela se. „Slyším, že se vrací hraničář.“

Derren pomalu vešel do místnosti. Když pečlivě smyl odporný prach u nedalekého potoka, postával chvíli před Tullovým doupětem a mučil se úvahami o tom, v jaké situaci se vynachází. Zlomenou nohu už měl v pořádku a kotník také. Cesta do Karstenu byla nyní před ním otevřená: jenom vzít ponyho a vyrazit... a přesto váhal. Návrat do Tullova brlohu bylo to nejtěžší, pro co se kdy Derren rozhodl. Nutil se jít dovnitř a teď, když znovu stál před oběma čarodějkami z Estcarpu, srdce mu tlouklo jako o závod a měl co dělat, aby neutekl.

„Paní,“ podařilo se mu vypravit, „udělal jsem, o co jste mě požádala. To, co zbylo z mága a jeho přísluhovače, odnesl čistý proud vody. Pustil jsem za nimi i kabátec.“

Elgaret přikývla. „Tos udělal moc dobře. Pojď k nám, musíme se domluvit, co uděláme dál.“

Sevřel ruce, aby nebylo vidět, že se mu třesou. „Já . . . musím vám něco říct,“ vyhrkl a potom zmlkl.

Nolar pochopila jeho záměr. Snad by mu mohla jeho muka usnadnit. „Ty nejsi opravdový hraničář, že ne?“ zeptala se tiše. „Myslela jsem si to ještě předtím, než jsme dorazili do Lorntu, a cestou sem jsem se o tom ubezpečila. Jsi asi špión z Karstenu.“

Zíral na ni s otevřenou pusou. „Tys to věděla? A nic jsi mi ani nenaznačila?“ Prudce se otočil na Elgaret. „A vy jste mě nespálila.“

Elgaret se zatvářila otráveně. „Mladý muži, nebyla jsem zrovna ve stavu, kdy bych mohla cokoli udělat, dokud jsem se nedala dohromady díky vlivu Konnardova kamene. Podle Nolar jsi byl jako průvodce i doprovod naprosto spolehlivý.“

Proč bychom ti měly nějak ubližovat - za tvé dobré služby?“

„Ale ... je to pravda. Jsem z Karstenu,“ přiznal. „Býval jsem průzkumníkem. Když došlo ke Zvratu, zůstal jsem uvězněn na straně Estcarpu. Myslel jsem si, že když vás doprovodím do Lormtu, nikdo se mě nebude ptát, kdo jsem, a pak jsem si říkal, že až dojdeme sem, budu vás moci bezpečně poslat do Estcarpu a vydat se vlastní cestou.“

„Tak to se na tebe štěstěna vskutku usmála. Teď už jsi volný a klidně se můžeš vrátit domů,“ navrhla mu Elgaret tónem, jímž by chlácholila nerozumné dítě.

„Ale já vás tady přece nemůžu nechat!“ vykřikl. „Samy cestu zpátky do Estcarpu nenajdete.“

„Přemýšlej trochu,“ napomenula ho Elgaret. „Musíš pochopit, v jaké jsme situaci. Zrovna jsme se s Nolar domluvíly, že by nás asi v zámku Es vzhledem k našemu nečekanému spojení s Konnardovým kamenem právě s velkým nadšením neuvítali. Je to předmět o veliké Síle, jak jsi nakonec mohl vidět ... i pocítit i ty sám. Bude teď přitahovat pozornost sil Světla i Temnoty. Proto cítím, že tady musím zůstat a způsobem sobě vlastním naslouchat všemu, co by mohlo Kámen ohrozit.“

Nolar tiše vstala a obrátila se obličejem ke Konnardovu kameni. Nejdříve váhavě, ale potom s jistotou vztáhla ruku a položila otevřenou dlaň na lesklý povrch. Pocítila stejné vroucí teplo jako ze svého úlomku a také vlnu naděje. Náhle věděla naprosto přesně, co musí udělat.

„Lormt,“ pravila s naprostým přesvědčením. „Musím lidem v Lormtu povědět o Kameni, o všem, co se tady přihodilo. Morfew a ostatní mi budou naslouchat a uvěřit. Ti, co potřebují Sílu Konnardova kamene, aby se vyléčili, vyhledají pomoc v Lormtu, a tak se jim také pomoci Kamene může dostat.“

Elgaret přikývla. „Tvůj úlolek byl uložen v Lormtu. To znamená, že je vhodné, abys přinesla do Lormtu zprávy. Tamní učenci se také budou chtít dovědět o Kameni něco víc a také o tom, k čemu se původně používal. Především se musí mít na pozoru před pohybem Světla i Temnoty, které se teď mohou probudit.“

„Je třeba, abychom se do Lormtu vypravili hodně brzy,“ skočil jim do řeči Derren. „Zimní bouřky už začaly.“ Zmlkl, když se na něj obě ženy zadívaly. „Chci říct . . . tedy, měl bych se nejdřív vydat na několik dní na lov. Musíme tu nechat paní tetě dostatečně velké zásoby jídla.“ Najednou ztichl, byl překvapen svými slovy stejně jako jeho posluchačky.

Elgaret vstala. „Byla bych ti vděčná, mladý muži, kdybys mi někde sehnal pořádnou hůl místo té, kterou jsem nenávratně ztratila. Škoda, byla to stará rodinná památka.“

„Je stále ještě na zámku Es, teto,“ ozvala Nolar. „Musela jsem ji tam nechat s dalšími tvými věcmi, když jsme se vydaly do Lormtu.“

„Musím ji získat zpátky, až se to bude hodit,“ prohlásila Elgaret. „Prozatím potřebuji něco, o co bych se mohla opírat. Pojď, Nolar, podíváme se, kolik jídla a jaké prostory k bydlení se nám na tomhle podivném místě podaří najít. Myslím, že tu nějakou dobu pobudu, a měla bych vědět, co by se tu dalo vylepšit.“ Přitáhla si šaty těsněji k tělu. „S tou dírou ve stropě je tu docela chladno. Tak pojď. Viděla jsem tu někde pánev na žhavé uhlí - nebo se pletu?“

„Myslím, že mi ještě zbyl kousek koláče a něco z toho, co nám dal na cestu Smire,“ pravila Nolar a vzala Elgaret pod paži.

Derren spěchal za nimi. „Jestli je tu někde nějaká kožešina nebo kus látky, mohl bych ten průvan alespoň trochu zmírnit.“ Svá slova hned proměnil ve skutek. Sňal ozdobný závěs se stěny v komnatě, kde měl dříve Tull svůj trůn, a napjal ho do vstupního prostoru ke Kameni.

Když dílo dokončil, podíval se nervózně na své společnice. „Skutečně přijímáte moje služby?“ zeptal se. „Musím vám otevřeně říci, že čarodějky z Estcarpu nám v Karstenu vždycky naháněly strach.“

„To jsem poznala už cestou,“ ozvala se Nolar, „když jsi zjistil, že je teta čarodějka, necítil ses příliš ve své kůži.“

„Ale ona mě ochránila!“ vybuchl Derren. Vzal do ruky amulet. „Když jsem byl nucen zavolat . . . svého Pána lesa, ta děsivá dýka se ode mne odvrátila, když už jsem se nemohl ani pohnout. Byl jsem ochromený. Kdybyste, paní, nepoužila svého drahokamu, byli bychom všichni dočista ztraceni. Jsem vám zavázán a musím vám to splatit, pokud to je možné, jakoukoli službou, kterou vám mohu prospět.“

„Máš v sobě chválný smysl pro čest,“ poznamenala Elgaret, „ale nejsi mi ničím povinován. Všichni jsme stáli proti Tullovi vyzbrojeni jen svou vírou. Zvítězili jsme. My tři se teď můžeme rozdělit a každý se smíme vydat za svým osudem. Myslím, že je mi předurčeno, abych zůstala tady jako strážkyně Konnardova kamene. Neustále cítím jeho Sílu a toužím pochopit jeho účinky. Nolar je zase podobným způsobem přitahována do Lormtu, aby tam přinesla zprávy o Kameni.“

Derren se postavil před Nolar. „Paní,“ řekl jí naléhavě, „obávám se, že v Karstenu mě nic nečeká. Kdysi jsme spolu mluvili o mém návratu a ty jsi ve mně vzbudila velkou naději, že se mi podaří naše lesy obnovit. Jenomže já o tom přemýšlel a také o tom, co vím o chování lidí. V Karstenu bude veliký zmatek. Armády vévody Pagara byly určité při Zvratu rozdraceny. Lidé nebudou ztrácet čas sázením stromů a obnovováním živé přírody. Ze všech sil se budou snažit předběhnout jeden druhého, jakmile jim nepůjde jen o holé životy. Nejlepší bude, když to nechám tak, jak to je. I já půjdu zpátky do Lormtu, paní. Myslím, že bych tam mohl být učencům nápomocen jako dřív. Měl jsem pocit, že ... tam patřím.“ Na chvíli se odmlčel a obličej mu zružověl. „Taky bych se mohl naučit číst, pokud to bude možné.“

Nolar ho popadla za ruku. Vzpomněla si na vlastní touhu a na Ostborovu vítanou pomoc. „Moc ráda tě budu učit, pokud budeš chtít studovat se mnou. Mluvíš upřímně - i já měla pocit, že patřím do Lormtu. Pro mě o byl tak výjimečný pocit, až jsem se bála mu uvěřit.“

Pokud se ti podaří odvést nás zpátky do Lormtu, jsem si jistá, že tě Morfew a Wessell přijmou s radostí a ještě ten den ti dají práci. Pojeď tedy se mnou do Lormtu, až tady zabezpečíme vše potřebné pro tetu.“

Derren vzal Nolar za druhou ruku. „S radostí, paní.“ „Je tedy ujednáno,“ vložila se do jejich hovoru čarodějka, „mohli byste mi, prosím, opatřit tu hůl a ... plášť, jestli je ještě nějaký v zavazadlech? Ti mágové, co tady zazdili Tulla, neměli ani ponětí o tom, jak ledové mohou být tyhle prostory pro nezakleté.“

Nolar zalila vlna štěstí. Po téhle zimě přijde jaro a na loukách nad Lormtem znovu rozkvetne ta zvláštní květina - 'poledne a půlnoc'. Třeba by jich mohla pro mistra Pruetta pár natrhat. Otočila se k Elgaret. „Zatímco budu hledat plášť, vezmi si, teto, můj šátek. Myslím, že už ho nebudu potřebovat, abych si zahalovala tvář. Až se dostanu do Lormtu, budu mezi přáteli, a i teď jsem mezi skutečnými přáteli.“

Občas se k nám donesly nějaké zprávy o čarodějce Elgaret. Derren za ní jezdil a vozil jí jídlo, i když v tu zimu, mnohem krutější než obvykle, bylo mnoho prudkých bouří. Jednou jsem jela s ním. Tehdy mě potkalo veliké štěstí, protože když jsem pohlédla na Konnardův kámen, staly se dvě věci. První z nich - neustálá bolest v mé noze zmizela, třebaže se moje zranění nespravilo úplně, protože ta kdysi zraněná noha zůstala kratší. Co však bylo mnohem důležitější, někde hluboko uvnitř jsem měla pocit, který s sebou nejdříve přinesl i strach, protože z neznámého je člověku vždycky úzko, že se otevírají dveře. Okamžitě jsem zpozorovala, že se má schopnost komunikovat beze slov se zvířaty přenesla i na lidi. Byla to schopnost nebezpečná a svým způsobem je to vpád do nitra ostatních. Nevyužívala jsem ji proto příliš často, jen když to bylo nezbytně zapotřebí.

Použila jsem téhle schopnosti jenom jednou, protože jsem byla velice rozzlobena, i když jsem si uvědomovala, že zloba oslabuje ovládání, které se musí lidé s talentem naučit.

Zlobu do Lormtu přinesla mladá dívka, která přijela a prohlásila, že je Arona dcera Bethishe. Měla na starosti písemnosti jedné z ženských sokolnických vesnic, která se odtrhla, když sokolníci opustili své Sokolí hnízdo, a byla to vesnice, kde panovala velká zášť vůči mužům. Žádala, aby byla odvedena k 'učenkyni' - ne učenci, a dávala na sobě znát silnou nechuť k jakýmkoli rozhovorům s muži. Nolar ji odvedla k paní Nareth, další, která nebyla ani trochu laskavá, třebaže to byla vzdělaná žena.

Když se Nolar vrátila, byla velice zmlklá a mě to moc zajímalo. Sedla si proti mě ke stolu, za nímž jsem pracovala.

Potom, jako by řikala něco, co se jí ani trochu nezamlouvá, začala: „Duratan, s touhle dívkou přichází hořkost - možná je, vzhledem k tomu, co v minulosti zažila, z jejího pohledu oprávněná. Nesmíme dopustit, aby nás takovíhle lidé srazili na zem. Vyzkoušejte ji!“

Vyslala jsem tedy myšlenku, jak mě vyváděla. Potom jsem couvla, protože Nolar měla pravdu. Našla jsem hlubokou zlobu, která by mohla být zdrojem velikého nebezpečí.

„Ale jak by nám mohlo tohle ublížit?“ zeptala jsem se nahlas, sebe i Nolar. „Hořkost nahlodává jádro toho, kdo ji v sobě chová.“

„To je sice pravda, ale ...“ zmlkla a dotkla se rukou kapsy u sukně, kde nosila svůj úlomek Konnardova kamene; byl pro ni tím, čím pro čarodějky drahokam. „Stále něco cítím.“

Potom dlouhou dobu nepromluvila. Arona dcera Bethishova se zdržovala především u paní Nareth a vídali jsme ji málo, a poté, co přišel sokolník, který pátral po historii svého rodu, už vůbec ne. Arona nebyla vidět ani ve společnosti Pyry. Občas jsem téměř zapomínala, že tam je, protože Lormt měl tolik místností a chodeb, že v něm člověk mohl žít rok a nepotkat někoho, koho prostě potkat nechtěl.

Když Nolar přišla na to, co se po Ostborově smrti do Lormtu dostalo - a stálo nás to únavné hledání, protože jeho věci se pomíchaly s nově objevenými poklady - hledali jsme něco, co by mohlo pomoci ptačímu válečníkovi, kterého jsem měla ve veliké oblibě a chovala k němu hlubokou úctu.

Arona nám s tím mohla dost pomoci, ale neudělala to, i když se od ní Nolar pokoušela alespoň něco dovědět. Řekla mi otevřeně, že když naléhala, Arona se na ni podívala úplně stejně jako kdysi její macecha: jako na něco vadného. A mě to děvče neposlouchalo vůbec.

Ale nepřestávala jsem doufat. Až do jednoho rána, kdy jsem si vzpomněla na sokolníka a rozhodila jsem jen tak ve spěchu své krystaly.

Neukázaly šipku, která by mířila ke mně - nebo snad na Lormt — byly však červené jako stále proudící krev.

Zanechala jsem usilovného hledání. Cítila jsem bolest těla - bolest mysli - a šílenou potřebu spěchat, protože smrt se rychle blížila. Zavolala jsem k sobě Pyru, neboť bylo potřeba naší pomoci - veškeré, co jsme mohli nabídnout - protože sokolník k nám přišel podruhé...